

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/31 • 06 Ağustos 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**İşgal silahını kuşanan direnişçi
ÇEL-MER işçileri yol gösteriyor...**

**İşçilerin birliği
sermayeyi yenecek!**

ÇELMER İŞÇİLERİ

İÇİNDEKİLER

Düzenin referandum oyunu ve “demokratikleşme” yalanlarına kanılmamalı.....	3-4
“Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi” de anayasal hayaller peşinde sürükleniyor!..	5
Gericilikte yarışanlar bir kez daha terör edebiyatına sığınıyor!..	6
Kürt halkına dönük saldırılar protesto edildi.....	7
Kirli savaş itirafları.....	8
“Tecrit-tredman insanlık suçudur!”	9
Sendikal ihanetin faturasını işçiler ödüyor!..	10
İnsanca yaşam sosyalizmde!..	11
“UPS’ye sendika halaylarla girecek!”.....	12-13
İşçi ve emekçi hareketinden..	14-15
İşgal silahını kuşanan direnişçi ÇEL-MER işçileri yol gösteriyor!	16-18
ÇEL-MER işçisi sendikal hakları için fabrikasını işgal etti... ..	19-20
ÇEL-MER işçilerinin aileleri ve desteğe gelen direnişçi UPS işçileriyle konuştuk... ..	21
Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Ağustos Ayı Toplantısı Sonuçları.....	22-23
65. yıldönümünde Hiroşima ve Nagazaki katliamları	24
“İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarını yükseltelim!..	25
Afganistan’da kadınları emperyalist işgalciler mi kurtaracak?.....	26
Referandum ve devrimci yurtsever tavır... - M. Can Yüce.	27
BDSP’den Mamak Kültür-Sanat Festivali’ne mesaj.....	28
10. Munzur Kültür ve Doğa Festivali gerçekleştirildi....	29
ÇEL-MER direnişçisinden mektup var!..	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/31 * 06 Ağustos 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Gazetemiz yayına hazırlandığı saatlerde ÇEL-MER direnişi 4. gününe girmiş bulunuyor. Önümüzdeki saatler ya da günlerde ÇEL-MER direnişinin akıbeti nasıl olur, şimdiden kesin bir şey söylemek mümkün değildir. Ancak bu direniş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın şimdiden sınıf hareketine yeni bir soluk kattığının altını çizmek gerekir.

Komünist basın, ÇEL-MER direnişi başladığı ilk andan itibaren direniş ile ilgili tüm gelişmeleri devrimci ve ilerici kamuoyuna tüm yönleriyle yansıttı, yansıtmaya devam ediyor. *kizilbayrak.net* sitesi ise adeta direnişin sesi-soluğu oldu. Başta direnişçi işçilerin değerlendirme, açıklama, röportaj ve bildirileri olmak üzere direnişle ilgili tüm gelişmeleri görsel ve yazılı olarak kamuoyuna duyurdu. Bu yönüyle direnişin sesinin-soluğunun işçi ve emekçilere taşınmasından anlamlı bir katkı yaptı. Bu açıdan üzerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmeye devam edecektir.

Gazetemizin bu sayısında da ÇEL-MER direnişine geniş bir yer ayırdık. Zira son dönemin en anlamlı işçi direnişlerinden biri olan ÇEL-MER direnişi bunu fazlasıyla hak etmektedir. ÇEL-MER direnişi, sermaye medyası tarafından görmezden gelinmekte ve adete üç maymunu oynamaktadır. Bu tutumu anlamakta herhangi bir güçlük bulunmuyor. Zira sermaye medyası kendi misyon ve işlevine göre davranmaktadır. Onun görevi işçi ve emekçilerin haklı ve meşru mücadelesini görmezden gelmek, bu mücadelenin işçi ve emekçilerin mücadelesinde yol gösterici bir örnek olmasının üzerini örtmektir.

İlerici-sol basın ise bu direnişe ilk günlerde kayıtsız kalmış ancak direnişi işgal gibi ileri bir eylemli süreçle birleşmesinin ardından ise belli bir ilgi göstermeye başlamıştır. Ancak bu ilginin sınırları yine de bellidir. Oysa bu direnişin kazanımla sonuçlanmasının yolu, eylemli sınıf dayanışmasının yükseltilmesi ve direnişin sesinin-soluğunun işçi ve emekçilere taşınmasından geçmektedir. Direnişin kritik bir evreye girdiği bugünlerde bu dayanışmanın ve desteğin önemi daha da artmaktadır.

ÇEL-MER direnişi kritik bir evreye girmiş bulunuyor. Direnişçi işçiler günlerdir patronun tüm

baskı ve dayatmalarına, devletin kolluk güçlerinin tüm abluka ve saldırı tehditlerine karşı işgal eylemini kararlılıkla sürdürüyorlar. Bu mücadelenin kazanımla sonuçlanması sınıf mücadelesine yeni bir soluk katacaktır. ÇEL-MER’in direnişçi işçileri de bunun bilinciyle hareket ediyorlar. ÇEL-MER işçileri son olarak yayınladıkları bir bildiriyle tüm işçi ve emekçilere seslenerek bunu dile getiriyorlar: **“Hepimiz biliyoruz ki birimiz kazanırsak, hepimiz kazanacağız!”**

ÇEL-MER işçilerinin ortaya koyduğu direnme kararlılığı çıkış yolunu göstermektedir. *“Çıkış yolu örgütlü sınıf mücadelesi ve bunun temel dayanağı ise işçi sınıfı hareketidir.”*

Sınıf devrimcileri bulundukları tüm alanlarda ÇEL-MER işçileriyle sınıf dayanışmasını büyütmek için her türlü imkanı ve zemini kullanmalı, aktif bir destek örgütlemek için harekete geçmelidirler.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Düzenin referandum oyunu ve “demokratikleşme” yalanlarına kanılmamalı...

Meşru/militan devrimci sınıf mücadelesi yükseltilmelidir!

Sermaye iktidarının başlattığı anayasa değişikliği referandumu sürecinde, düzen güçleri, esas olarak iki kampta toplanmış bulunuyor; AKP ile kuyrukçuları “evet”çiler, CHP-MHP ikilisi ile kuyrukçuları ise “hayır”cılar kampını oluşturuyor.

Düzen partilerinin seçenekleri aynı kapıya çıkıyor

Düzen partilerinin temsil ettiği iki gericilik odağı, işçi ve emekçileri peşlerine takabilmek için yoğun bir demagoji kampanyası yürütüyorlar. Düzen partileri, tüm sorunların kaynağı olan kapitalist sistemi tek sözle suçlamadan birbirlerine yükleniyorlar. Birbirlerine etmedik laf bırakmayan işçi ve emekçi düşmanı yozlaşmış düzen partileri, tüm sorunların kaynağı olan kapitalizmin yapısal hastalıklarını ise özellikle gözardı ediyorlar. Bu anlaşılır bir durum; zira onlar, sömürü ve köleliğin hüküm sürdüğü bu düzen dışında bir seçenek olduğu gerçeğini işçi ve emekçilerden gizlemek için özel bir çaba harcamakla yükümlüdürler.

Bu düzenin devamını sağlamak, emekçileri kuyruklarına takıp oyalamak için her tür yalan ve aldatmacaya başvuran sermaye partilerinin farklı görünen iki seçeneği, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen kesimler açısından aynı kapıya çıkıyor. Hem “evet” için çalışan AKP hem “hayır” diyen CHP-MHP ikilisi, emekçilere sömürüden, baskıdan, ayrımcılıktan, zorbalıktan, işsizlikten, sefaletten başka bir şey sunmayan bu kokuşmuş karanlıklar düzenine hizmet ediyorlar. İşçi ve emekçileri aldatmak için kullandıkları söylemler farklı olsa da, tümünün derdi aynı: Amerikancı rejimi koruyup kollamak!

Görüldüğü üzere düzen partilerinin farklı gibi görünen seçenekleri, işçi ve emekçiler açısından aynı kapıya çıkıyor. Başka türlü olması da mümkün değil, zira işçi sınıfıyla emekçilerin çıkarlarını savunmak hiçbir zaman sermaye partilerinin işi olmadı, olmayacak da.

Rejimi “demokratikleştirme” söylemi, boş hayal ve avuntudan ibarettir!

Burjuvazinin iki kesimi arasındaki iktidar çatışmasının bir ürünü olarak gündeme gelen anayasa referandumu, Kürt siyasal hareketi ve sol akımların çoğunda, Amerikancı rejimin anayasal değişikliklerle “demokratikleştirileceği” beklentisinin güçlü olduğunu gözler önüne serdi.

Burjuvazinin iki kesiminden birinin kuyruğuna takılan “evet”çilerle “hayır”cılarının perspektifi tamamen düzen sınırlarına sıkışmış durumda. Bunların yanı sıra boykot taktiği izleyeceğini ilan eden akımların da çoğu, “demokratik anayasa”nın gerekliliğinden söz ediyor. Bu amaca ulaşıldığı takdirde, demokratik hak ve özgürlüklerin genişleyip güvence altına alınacağı, işçi-emekçilerin temel taleplerinin anayasada yer alacağı varsayılıyor.

Bu anlayışa göre, sermaye egemenliğinin temel

dayanağı olan Amerikancı rejim “demokratikleştirilebilir”, dahası işçi sınıfıyla emekçilerin temel taleplerini karşılayıp bunları “yasal güvence”ye de kavuşturabilir. Kimi akımlara göre bu iş, kağıt üstünde yapılacak yasal düzenlemelerle, kimilerine göre ise, mücadele ve yasal düzenlemelerle kotarılabilir.

Sermaye egemenliğinin temel dayanağı olan rejimin demokratikleşebileceğine inanmak, avunmaya ihtiyacı olanlar için işlevsel olabilir, ancak işçi sınıfı ve emekçilere, “bu düzen demokratikleşebilir, bunun için mücadele etmeliyiz” vaazını verenler, emekçileri aldatmaktan başka bir şey yapmış olmuyorlar. Zira bu söylem, sermaye egemenliğinin simgesi olan rejimin “demokratikleşebileceği” yanılmasıyla yayarak, emekçileri temelden yoksun hayallerle oyalamaktan başka bir işe yaramaz.

Sömürü ve kölelik temeline dayalı olan burjuva sınıfın egemenliği, demokratik yönetime değil, işçi ve emekçileri baskı altında tutan diktatörlüğe dayanır. Hal böyleyken, sıradan demokratik hakların kullanılmasına bile azgınca saldıran bir rejimin “demokratikleşmesini” beklemek, boş bir avuntu olarak kalmaya mahkumdur.

Demokratik hak ve özgürlükleri kazanmak için meşru/militan mücadele

Hiçbir yasal düzenleme işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen Kürt halkının temel sorunlarına çözüm üretmez. Aynı durum etnik, dinsel, mezhepsel, cinsel baskılar altında bulunan toplumun diğer kesimleri için de geçerlidir. Sömürü, baskı ve her tür ayrımcılığa karşı militan bir mücadele yükseltilmeden ne bir sorun çözmek ne bir kazanım elde etmek mümkündür.

İşçi sınıfıyla emekçiler başta olmak üzere, sermaye egemenliği altında ezilen tüm toplum kesimleri, rejime karşı meşru/militan bir direniş hattı örerek, sorunlarını kendi iradeleriyle çözmekle yükümlüdürler. Ancak böyle bir mücadele ile faşist cellatlardan hesap sorulabilir, 12 Eylül cuntasının sembolü olan anayasaya çöplüye atılabilir.

Kokuşmuş Amerikancı rejimi “demokratikleştirmek” değil yıkmak gerekiyor!

Ufku sermaye egemenliğinin ötesine geçemeyen çok sayıda sol grup, örgüt veya parti, yeni bir anayasa ile Amerikancı rejimin “demokratikleştirilebileceği”, böylece işçilerin, emekçilerin, ezilen Kürt halkının kazanımlarının “yasal güvence” altına alınabileceğini öne sürüyor.

Sınıflar mücadelesinin son 200 yıllık tarihi, bu beklentilerin temelden yoksun bir hayalden ibaret olduğunu sayısız kere kanıtlamıştır. Yaklaşık 40 yıldan beri küresel çapta sürdürülen neoliberal saldırı, işçi ve emekçilerin kazanımları söz konusu olduğunda “yasal güvence” diye bir şeyin olamayacağını çarpıcı örnekleriyle doludur. ABD, Avrupa, Japonya dahil, dünya işçi sınıfı, son 40 yılda büyük hak kayıplarına uğradı, halen de uğramaktadır.

Bu olgu, sermayenin barbar egemenliği devam ettiği sürece, hiçbir hakkın “güvence altında” olamayacağını gösteriyor. Hakları genişletip savunmak için militan sınıf mücadelesi esastır; kazanımlar güvence altına almak için ise, burjuvazi ile onun siyasal sınıf egemenliğinin dayanağı olan rejimin yıkılması şarttır!

Sınıf devrimcileri tüm güç, olanak, yetenek ve araçlarını sefer etmelidirler!

Komünistler, anayasa referandumunun nedenleri, anlamı, işlevi, hedefleri hakkında gerekli değerlendirmeleri yapmış, bu düzen içi dalaş karşısında alınacak tutumu berrak bir şekilde ortaya koymuş bulunuyorlar. Şimdi sıra, saptanan bu devrimci politikayı, farklı araçlarla etkin bir şekilde işçi sınıfı ve emekçilerin gündemine taşımak, bu gerici dalaşa karşı örgütleyip eylem alanlarına taşımaya geldi.

Sınıf devrimcilerinin bu yönde atacakları ilk adım, konuyla ilgili yayınlanan metinlerin toplu incelemesi ve boykot taktiğinin nedenleri, amaçları,

hedefleri konusunda açık bir bilince ulaşmak olmalıdır.

Bu bilinçle donanan sınıf devrimcileri, öncelikle merkezi araçlarla, ancak alanların özgün koşullarına/olanaklarına bağlı olarak yerel araçları da kullanarak işçi sınıfı ve emekçilere seslenen etkin bir faaliyet örgütlemek için kolları sıvamalıdır. Çalışmaları önden planlamalı, belirlenen hedeflere ulaşmak için disiplinli, sistemli, ısrarlı bir faaliyet yürütmelidirler. Tüm çalışma alanlarında saptanan hedeflere ulaşmak için faaliyet denetlenmeli, ilgili organlar olası aksaklıklara zaman geçirmeden müdahale edip sorunları çözmelidirler.

Sınıf devrimcileri, işçi ve emekçilerin önüne tok bir iddiayla çıkmalı, referandum oyununa karşı geliştirdiğimiz boykot taktiğini etkili bir şekilde anlatmalı, sermayenin oyunlarına alet olmamaları konusunda emekçileri uyarmalıdır. Düzenin “demokratikleşebileceğini” vaaz eden söylemlerin temelden yoksun olduğu ortaya konulmalı, işçiler, emekçiler ve tüm ezilenler için tek seçeneğin, sermaye egemenliğine karşı örgütlü, meşru/militan mücadele olduğu vurgulanmalıdır.

Düzenin referandum oyunu ile sermayenin kapsamlı saldırıları arasındaki bağa dikkat çekilmeli, “demokratikleşmeden” söz eden rejimin, kardeş Kürt halkına karşı derinleştirdiği savaş ve linç zorbalığı ile gerçek yüzünü ortaya koyduğu anlatılmalıdır. Kürt halkına bu zorbalığı reva görenle işçi ve emekçileri sömürü, baskı, işsizlik ve sefilliğe mahkum edenin sermaye iktidarı olduğu vurgulanmalıdır. Bu olgudan hareketle, işçi ve emekçilerle Kürt halkının, aynı merkezden yürütülen saldırılara karşı birleşik mücadele etmelerinin önemi ve zorunluluğu üzerinde durulmalı, yaygınlaştırılan ırkçı-şoven histeriye karşı en etkili yolun birleşik mücadeleden geçtiği üzerinde ısrarla durulmalıdır.

İşçi sınıfının farklı kesimlerinin devam eden direnişlerinin, Amerikancı rejimin referandum oyunu ve sermayenin topyekûn saldırılarına karşı izlenecek yolu gösteren somut örnekler olduğu özellikle vurgulanmalıdır.

Faaliyet, işçi sınıfının çalışma ve yaşam alanları merkez alınarak planlanmalı, dikkat, yoğunluk ve enerji esas olarak bu alanlara yoğunlaştırılmalıdır. Referandumun politik öneminden dolayı emekçi semtleri ve şehir merkezlerinde de ajitasyon eşliğinde dağıtımlar yapılmalı, duruma göre forum, seminer vb. etkinlikler örgütlenmelidir. Ancak bu alanlardaki etkinlikler, hiçbir koşulda faaliyetin sınıf eksenli örülmesinin önüne geçmemelidir.

Propaganda araçlarının yaygın kullanımının yanı sıra, ajitasyon, örgütlenme ve eylem üzerinde de önemle durulmalı, fabrika, sanayi sitesi ve mahalle toplantıları örgütlenmeli, bu etkinlikler, sınıfla bağlarımızı güçlendirmenin olanakları olarak da değerlendirilmelidir.

Sınıf devrimcilerinin “berrak bilinç/tok bir iddia” ile öreceği sistemli, ısrarlı ve hedefli faaliyet ile burada çizilen çerçeveye uygun bir başarıya ulaşmaları önünde bir engel olmayacaktır.

Düzen içi çatışmada YAŞ gerginliği

Hükümet-ordu ilişkileri, “Balyoz” olarak kodlanan operasyonla alabildiğine gerilmiş bulunuyor. Zira bu operasyon kapsamında yüz kadar üst rütbeli subay hakkında yakalama kararı çıkarıldı. Yakalama kararlarının çıkarılmasından kısa bir süre sonra, orduda terfileri görülecek olan YAŞ (Yüksek Askeri Şura) toplandı. Bu toplantıda ise, haklarında yakalama kararı olan subaylar hakkında terfi işlemi yapılıp yapılmayacağı konusu önplana çıktı. Hükümet tarafı operasyon kapsamında olan subayların terfilerinin yapılmaması yönünde diretirken ordu tarafı ise terfilerin yapılmasında ısrar ediyor. Şu haliyle bu kapışma henüz bir sonuca bağlanmış değil.

Eğer hükümetin dediği olursa terfilerin yapılmaması ile birlikte “balyoz” operasyonu ile ilgili olarak yargılanan subaylar büyük ölçüde ordudan temizlenmiş olacaktır. Çünkü ordunun terfi sistemi sıkı kurallara bağlı. Zamanı geldiğinde terfisi yapılmayan subaylar emekli ediliyor. Şu durumda bu mekanizmanın sonucunda, orduyla ilişkileri kesilecek olan çok sayıda subay var. Bunlar içerisinde en kıdemli olanı 1. Ordu Komutanı Hasan İğsız. Eğer yakalama kararı bir engel haline getirilmeseydi, Balyoz operasyonunda birinci derecede sorumlu olarak gösterilen İğsız’ın Kara Kuvvetleri Komutanı olmasına kesin gözüyle bakılıyordu.

Bu hamle başarıya ulaşırsa, orduya çok etkili bir darbe vurulmuş, geniş kapsamlı bir temizlik operasyonu yapılmış olacaktır. Kuşkusuz bu düzeyde bir geniş kapsamlı temizlik AKP ve arkasındaki burjuva güçler adına muazzam önemde politik ve moral kazanım olacaktır. Aynı zamanda çok büyük maddi kazanımlar yaratacaktır.

Belirtmek gerekir ki YAŞ, aynı zamanda bir başka açıdan da AKP’nin gücünün sınırlarını göstermiştir. Çünkü “Balyoz” ve “Ergenekon” operasyonlarında adları geçen bazı subaylar da YAŞ toplantısına katılmışlardır. Oysa aynı günlerde *Taraf* gazetesi gibi bazı yandaş medya organlarında AKP’nin yakalama kararı olan subayları tutuklaması için çağrılar yapılmaktaydı. AKP cephesi bu kadarını yapamamıştır ama yine de düzen içi çatışmada üstün bir konumda bulunmaktadır. YAŞ toplantısı vesilesiyle bu bir kez daha görülmüştür.

Ordu cephesi mevcut şartlarda bu temizliği sineye çekebilir. Ama beraberinde tüm güç ve imkanlarını referandum sürecinde AKP’nin kaybetmesi için kullanacaktır. Bu nedenle bu son gelişmelerle birlikte referandum sürecinin iktidar mücadelesindeki önemi artmıştır. Çünkü referandumda kaybetmesi durumunda AKP çok büyük bir siyasal zemin kaybı yaşayacak, mevcut siyasal konumunu koruması ve sürdürmesi zorlaşacaktır. Şu haliyle de AKP’nin referandum sandığında ezici bir üstünlük kurması mümkün değildir. Dahası “Evet” ve “Hayır” oyları birbirine çok yakın görünmektedir. Bu da AKP cephesinden önümüzdeki günler içerisinde yeni bazı manevraların gündeme getirilmesine neden olacaktır.

AKP cephesi anayasa değişikliği hamlesiyle birlikte büyük bir siyasal risk almıştır. Ama bu risk var diye de o bu tür hamlelerden geri kalmayacak, kalamayacaktır. Çünkü sözkonusu olan sert bir iktidar mücadelesidir. Yıllara yayılarak bugünlere

gelen bu mücadelede rakipler birbirlerini kollamakta, güç dengesini kendi lehine çevirecek yollar aramakta, manevralar yapmakta ve güç biriktirmeye çalışmaktadır. Ancak geldiğimiz nokta güç dengesinin çarpıcı değişikliklere uğrayacağı bir kırılma noktasıdır. Ordu cephesi, bu durumdan bir çıkış yolu bulamaz ve referandum da istediği gibi sonuçlanmazsa, bir daha belini doğrultması zordur. İş bu noktaya vardktan sonra ise burada kalmayacaktır. Bu noktadan sonra büyük ihtimalle ordunun her açıdan yeniden yapılandırılması süreci başlatılacaktır.

Radikal gazetesi yazarı Avni Özgürel, 4 Ağustos tarihli yazısında bu süreci ve hedeflerini şöyle özetlemektedir:

“Yüksek sesle dillendirilmese de, Türk Silahlı Kuvvetleri’nin askeri eğitim veren okullardan başlayarak, tayin/terfi sistemine; birliklerin büyüklüklerinden, bina, hizmet, araç-gereç, silah, mühimmat alım satım işlemlerinde izlenecek esaslara varana kadar; ama hepsinden daha önemli olarak, silahlı kuvvetlere hâkim zihniyet ve ABD’nin Irak harekâtı sonrası bölgesel gelişmeler ve PKK eylemlerindeki mahiyet farklılaşmasıyla ortaya çıkan yeni duruma uyarlanması kaçınılmaz hale gelen, iç güvenlik-dış tehdit algısı doğrultusunda, değişimi hedef alan köklü bir yeniden yapılanma sürecinin eşiğinde olduğunu söyleyebiliriz. Zaruretin Genelkurmay karargâhı katında kabul gördüğünü ancak kuvvet komutanlıkları katında zaman içinde etkisi azalıyor olsa da dirençle karşılandığını düşünmek için yeterli işaret var.”

Profesyonelleşme temelinde yeniden yapılandırma, düzen güçlerinin üzerinde hemfikir oldukları bir hedeftir. Öyle ki, bugün AKP’nin arkasında saf tutan burjuva güçler de, tekелci burjuvazinin geleneksel kesimleri de, Genelkurmay da bu hedefte birleşmektedirler. Ordunun eski alışkanlıklarında ve ayrıcalıklarında direten güç ve kurumlarını tasfiye ederek emperyalizmin ve tekелci burjuvazinin yeni dönem ihtiyaçlarına yanıt verecek tarzda yapılandırılması hedeflenmektedir. Ama hem tekелci burjuvazi içerisindeki bölünme ve hem de ordu içerisinde ayrıcalıklarını kaybetmek istemeyen güçlerin direnci nedeniyle bu hedefin uzağında kalınmıştır. Eğer tekелci burjuvazi içerisindeki güç ve etkinlik mücadelesinde ordu devre dışı bırakılır ve bu arada da ayrıcalıklarını kaybetmek istemeyenlerin direnci kırılırsa bu süreç hızlandırılacaktır.

Tüm bunlar ileriye yönelik olarak gerçekleşmesi olası gelişmelerdir. Ancak bugün esas olan bu süreçten hangi burjuva kliğin üstünlüğü çıkılacağı sorunudur. Bugün burjuva klikler için belirleyici olan ordunun yeniden yapılandırılması için ortak hedefleri paylaşıyor olmakla birlikte, iktidar uğruna mücadelenin gerekleridir. Bu durumda da çok farklı alanlarda süren bu güç ve iktidar mücadelesinin tarafı olan burjuva klikler arasındaki mücadele YAŞ kararlarının nasıl sonuçlanacağından bağımsız olarak bir tarafın diğeri üzerinde ezici bir üstünlük kuracağı ana ya da emperyalist efendinin doğrudan müdahalesiyle sonuçlanana kadar devam edecektir.

Devrimci güçler ile ilerici sınıf güçlerine düşen görev tüm bu gerçekleri hesapta tutmak, ancak düzene karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek üzere yoğunlaşmaktır.

“Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi” de anayasal hayaller peşinde sürükleniyor!

Anayasa referandumu yaklaştıkça sol hareket içinde de tutumlar belirginleşiyor, saflar netleşiyor. Liberal sol yelpazenin sınırlı bir kesimi tarafından dile getirilen “Yetmez, ama evet!” söylemini ve AKP karşıtlığı ekseninde hareket eden reformistlerin “hayır”cı tutumlarını bir kenara koyarsak sol yelpazenin önemli bir bölümü boykot tutumunda birleşmiş durumda. Burada ise 15 kurum tarafından oluşturulan **Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi** “3. Cepheyi” örececek bir odak olmak iddiasında.

Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi 3 Ağustos günü yaptığı basın toplantısı ile kuruluşunu ilan etti. Kürt hareketinin omurgasını oluşturduğu Boykot Cephesi “Ne 12 Eylül Anayasası, ne AKP aldatmacası” derken emekçilerin ve ezilenlerin talebi olan bir anayasayı formüle etmekten de geri durmadı. Böylece aldığı boykot tutumuna karşın özünde düzen içi bir reform mücadelesinin ötesine geçmeyeceğini deklare etti.

Bununla birlikte **Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi**’nin dikkat çeken bir diğer yanı bileşenleri(*). Geçmiş dönemlerdeki liberal reformist seçim ittifakının bir uzantısı olan bileşenleriyle Boykot Cephesi zaten politik tutumunun ve referandum sürecine nasıl yaklaştığının sınırlılıklarını da ele veriyor. Son yerel seçim döneminde **DHF** ve **Partizan** gibi devrimci çevrelerin de desteğini alarak genişleyen bu liberal ittifak hiç kuşku yok ki referandum sürecinde de düzen içi taleplerin ve mücadelenin taşıyıcısı olacaktır. Dahası bileşenlerin önemli bir bölümü bu sürece dönem içi bir mücadeleyi örgütlemekten ziyade burjuva siyaset sahnesinin yaptığı gibi, yaklaşan genel seçimlere hazırlık olması üzerinden yaklaşmaktadır. Bu açıdan en ikirciksiz ve net tutum DİP-G tarafından “Bugün boykot, yarın 3. Cephe!” söylemi ile dolaysız olarak da dile getirilmektedir. Bu sürecin seçim döneminde gerçekleştirilecek yeni bir ittifaka zemin olarak ele alınması politik tutumların sınırlılığını göstermesi açısından bir başka dikkate değer olgudur.

Kürt hareketinin sınırları cephenin de sınırlarını çiziyor

Başlarken de belirttiğimiz gibi Boykot Cephesi’nin asıl omurgasını Kürt hareketi oluşturuyor. Kürt hareketinin Türkiye sol hareketi ile daha somutunda ise Boykot Cephesi bileşenleri ile ilişkileniş biçimi düşünüldüğünde ortaya çıkan ittifakın temelde Kürt hareketinin talepleri etrafında şekilleneceği gayet açık bir olgu olarak orta yerde duruyor. Geline nokta da temel eksenini burjuva iktidarına kendisini kabul ettirmeye indirgeyen Kürt hareketinin bu belirgin etkisi ise oluşan cephenin politik hattını sınırlayan temel bir faktör durumunda.

Kürt hareketinin referanduma dair tutumu geçen sayımızda ele alınsa da bu vesileyle bu açıdan belli hatırlatmalar yapmakta fayda var. Hatırlanacağı üzere sermaye devletinin açılım politikası ilk gündeme geldiğinde Kürt hareketinin ciddi beklentileri gün

yüzüne çıkmış, sermaye devletinin hiçbir somut adımı olmadan verilen barış mesajları birbirini izlemişti. Anayasa değişikliği ilk gündeme geldiğinde de benzer bir beklenti ile davranan Kürt hareketi ancak beklentilerinin hiçbir düzeyde karşılanmayacağı ortaya çıkınca bir tutum değişikliğine gitti. Burada gündeme gelen boykot politikası ise temel talep olan “Kürt kimliğine anayasal güvence” çerçevesinde sermaye devletine değil ama hükümetine karşı bir tehdit unsuru olarak gündeme geldi. Hazırlanan alternatif anayasa taslağı ise Kürt halkının bir kez daha boş beklentiler peşinde sürüklenmesinin adı oldu.

Kürt hareketi bu açık tutumunu en son olarak hafta sonu gerçekleştirdiği mitinglerde ortaya koydu. 36 kurumun ortak düzenlemesine karşın 3 bin kişilik katılımıyla gerçekleşen İstanbul’daki mitingde Hasip Kaplan “Bu ülkeye 2010 model gıcır gıcır bir anayasa lazım” derken Nazilli’deki mitingde konuşan Sırrı Sakık ise “İçine Kürtleri, diğer halkları alırsanız farklı inançları o anayasada güvence altına alırsanız bizim de kavgamız biter” diyerek sermaye devletine bir kez daha barış mesajı verdi.

Dahası kurulu düzenin anayasalarını meşrulaştırmaya hizmet eden bu anlayış Kürt hareketinin belirleyici etkisi ile oluşan cephenin deklarasyon metninde de kendisine yer bulabildi. *“AKP’nin bu paketi gündeme getirirken işçi sınıfının, Kürt ulusunun, ezilenlerin taleplerini görmezden gelmesi; örgütlü temsilcilerini muhatap almaması, onları adeta ‘boykot etmesi’ de kabul edilemez”* denilerek muhataplık sorunu kurulu düzenin anayasasını meşrulaştıran temel bir sorun olarak ele alınıyor. Bu tablo ise sadece Kürt hareketini değil, boykot cephesi etrafında bir araya gelen tüm güçleri burjuvazinin sığ sularına çeken bir yan taşıyor. Kürt hareketinin müzmin kuyrukçuları bir tarafa sürece ve Kürt hareketine müdahale olanakları yaratma iddiası ile cepheye dahil olan devrimci güçler de kendine anayasal güvence yaratma hevesindeki bu politikanın birer eklentisi haline geliyorlar.

Bir kez daha demokratik anayasa sorunu

Çeşitli biçimler altında boykot cephesinin neredeyse tüm bileşenlerinin dile getirdiği alternatif anayasa sorunu ise bu cephenin pratik tutum farklılığına karşı “Hayır”cı reformist bileşen ile politik bir ortaklık zemininde olduğunu gösteriyor.

Keza bu sorun bir kısmı Kürt hareketiyle kader birliği adına, bir kısmı da CHP-MHP ikilisinin yedeğine düşmemek adına boykot cephesinde yer alan liberal anlayışların gerçek kimliklerini de ortaya seriyor. Öyle ki mevcut cephenin çeşitli unsurları aynen TUSİAD’ın ya da “Hayır”cı reformist cephenin dile getirdiği gibi(!) 13 Eylül’de yeni anayasa hazırlıklarına başlayacaklarını iddia edecek kadar ileri gidebiliyorlar.

Tabii bu arada haklarını yememek gerekir ki cephe bileşenlerinin belirli bir kısmı bu yeni anayasa sorununu mücadele eksenine oturtuyor, hatta “emekçi halk iktidarı” mücadelesinin temel bir parçası olarak ele alıyorlar. Daha doğrusu böyle bir iddiayı dile

getiriyorlar.

Burada “Halk Anayasası”, “Yeni Demokratik Cumhuriyet Anayasa Taslağı” gibi isimler altında gündeme gelen bu formülasyonlar ise tüm devrimci görüntülerinin aksine aynı sığ sulara yüzüyor.

Temelli bir tartışma konusu olan bu başlık açısından burada ifade edilmesi gereken bu tip sloganların ve pratik çabaların kitlelerin dikkatini asıl olan sorundan tali bir meseleye çekmekten başka bir anlamı bulunmuyor. Sözde kitle hareketinin geriliği ve gerçekçi politika yapmak adına gündeme getirilen bu formülasyonların sınıf mücadelesindeki rolü yığınların dikkatini gerçek siyasal hedeflerden (konumuz kapsamında egemen sınıf iktidarının yıkılması hedefinden) hukuksal biçimlere, devrimci çözümlerden anayasal hayallere çekmektir.

Zira, söz konusu olan egemen sınıf iktidarının yıkılması sorunu ise, burada oluşacak yeni anayasa ancak bu fiili durumun ardından ortaya çıkan yeni güç dengelerinin ifadesi olabilir. Bu yanı sıra bugünden yarının düzeninin anayasasını yazmanın hiçbir gerçekçi yanı yoktur. Yok eğer, bu ifadeleri kullananlar (ki tüm tersi iddialarına rağmen kastettikleri budur) bu düzende gerçekleştirebilecek en ileri anayasayı formüle etmeye çalışıyorlarsa işte orası devrimci konumlarını ve perspektiflerini yitirdikleri noktadır. Artık burada, amaç-araç diyalektiği tersyüz edilmiş bir biçimde reformist politikaların malzemesi haline dönüşmüştür.

Komünistlerin tutumu

Boykot politikasını farklı bir bakış açısı ile ele alan komünistler, **Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi** ile ayrım noktasını da tam olarak bu zeminde koymaktadırlar. Komünistler cephesinden sorun ne yarının sosyalist işçi ve emekçi iktidarının anayasası için bugünden fal bakmak, ne de mevcut düzenin ileri bir anayasa edinmesini amaç edinmektir. Komünistler referanduma ve bu kapsamda anayasa sorununa kitlelerin siyasal hak ve özgürlükler sorunu temelinde etkin bir mücadelesinin örgütlenmesi ve bu mücadelenin egemen sınıf diktatörlüğünün yıkılması görevine bağlanması bakış açısı ile yaklaşmaktadır. Ancak böyle bir mücadele Lenin’in deyimiyle proletaryanın demokrasi okulunda okuyarak egemen sınıf iktidarını yıkacak bir bilinç kazanmasını ve bu mücadele içinde siyasal hak ve özgürlüklerin parça parça koparılıp kazanılmasını sağlayacaktır.

* Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi ‘ni oluşturan bileşenler:

Barış ve Demokrasi Partisi (BDP), Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP), Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Partizan, Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), Emekçi Hareket Partisi (EHP), Sosyalist Gelecek Hareketi, Sosyalist Birlik Hareketi, Devrimci İşçi Partisi Girişimi (DİP-G), Demokrasi ve Özgürlük Hareketi (DÖH), Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP), Köz, Türkiye Gerçeği, Sosyalist Devrim Parti Girişimi

Referandum şovu kızışıyor...

Gericilikte yarışanlar bir kez daha terör edebiyatına sığınıyor!

Komünist ustalar “Avrupa’da bir hayalet dolaşıyor - komünizm hayaleti” cümlesiyle başlayan ünlü eserlerinin girişinde “İktidardaki rakiplerince çılgık çılgına komünist diye saldırılmayan hiçbir muhalefet partisi var mı? Daha ilerici muhaliflere olduğu gibi, gerici rakiplerine de damgalayıcı bir komünizm suçlamasıyla karşılık vermeyen hiçbir muhalefet partisi var mı?” sorularını yöneltirler. Bugün düzen içi çatışmanın geldiği yerde Kürt sorunu üzerinden yapılan suçlamalar, 1840’ların Avrupası ile tuhaf benzerlikler içeriyor. Düzen cephesinin taraflarının birbirlerini “terörist” olmakla itham etmediği bir gün bile geçmiyor, 12 Eylül’de gerçekleşecek referandum hazırlıkları da esas olarak “terör” edebiyatı üzerinden sürdürülüyor.

Referandumun gündemi Kürt sorunu

12 Eylül’de gerçekleştirilecek olan anayasa referandumunu tartışmaları başlangıçta tarafların “demokratlık” yarışı biçiminde gündeme gelmişti. AKP cephesi yapılacak yenilikleri cilalayarak demokrasi havariliğine soyunurken, CHP ise yeni genel başkanlarının Kürt-Alevi kimliğine de güvenerek “asıl demokrat biziz” demeye çalışıyordu. Ancak Kürt hareketi, yükselttiği silahlı mücadelenin de etkisi ile birden bire ülke gündemine ve dolayısıyla referandum tartışmalarının merkezine oturdu. Demokrasi ve “12 Eylül ile hesaplaşma” sözleri ise ikinci plana itildi.

Özellikle siper tartışmaları ile birlikte hem AKP’nin çoktan sönen açılımı, hem de CHP’nin Kürt kökenli başkanının vaatleri unutuldu ve düzen güçleri Kürt halkına karşı bildik inkar ve imha politikaları ekseninde birleşti. Mizah dergisi *Penguen*’in tartışmalarla aynı günlerde kapağına taşıdığı bir karikatürde, siperlerde buluşan Kılıçdaroğlu ve Erdoğan arasında geçen “-Neden burada buluştuk / -İkimizin de bildiği yer de ondan!” diyalogu, düzen partilerinin Kürt halkı karşısında bir ve aynı yöntemi savunduğunu, tek bildiğinin ezmek olduğunu çarpıcı biçimde anlatmak için yeterli.

Bu tabloya “Hayır”cı cephenin başını çekenlerden MHP’nin daha sürecin başından beri şovenizm propagandasıyla yol yürümeye çalışmasını ve birbiri ardına yaşanan linç girişimlerini de eklersek düzen güçlerinin ana gündeminin Kürt düşmanlığı olduğunu görebiliyoruz.

“Evet”çisiyle, “hayır”cisiyle düzen içi tarafların Kürt sorunu üzerinden yaptıkları tartışmalar özünde farklılık içermemek ile beraber belirli başlıklarda toplanıyor. CHP ve MHP’nin başını çektiği “Hayır”cılar ya da genel olarak kullanılan tabirle ulusalcılar başından beri PKK’nin yaptığı tüm eylemlerden emperyalizmi sorumlu tutup bunu da AKP’ye bağlıyorlar. Propagandalarında sıklıkla PKK’yi AKP’nin güçlendirdiği ve desteklediği belirtiliyor. AKP’nin açılım hamlesi de bu cenah tarafından suçlamalarına kanıt olarak gösteriliyor.

Öte yandan AKP ise hem Kürt halkının mücadelesini ezmek için üzerine düşen görevi yapıyor hem de kendilerinin Kürt sorununun çözmek için çaba harcadığına dair bir izlenim yaratmaya çalışıyor. Erdoğan da sıklıkla BDP ile MHP ve CHP’yi aynı

gördüğünü, CHP ve MHP’nin de “terör”den nemalandığını propaganda ediyor.

Bu hafta da AKP ve CHP şefleri birbiri ardına yaptıkları açıklamalar ile adeta şovenizm yarışına girdiler. Tabii bu tartışmaların hayli düzensiz bir üslupla yapılıyor oluşunu söylemeye gerek dahi yok. Hafta boyunca yaşanan tartışmalar arasında Erdoğan’ın Hatay mitinginde sarf ettiği sözler ve Kılıçdaroğlu’nun yanıtları önemli bir yerde duruyor.

Kürt sorunu yine rant malzemesi

Hatay’da Kürt halkına dönük gerçekleştirilen linç girişiminin ardından burada bir miting gerçekleştiren Erdoğan, yaptığı konuşmalarla yaşanan saldırıyı adeta onayladı ve BDP’yi suçladı. Saldırının ardından konvoy oluşturarak Hatay’a giden BDP’lilere çatan Erdoğan “sen polis misin, sana mı kaldı” sözlerini sarfetti. Erdoğan ayrıca CHP ve MHP’yi de hedefe alarak şunları söyledi: “MHP, buradan kendisine rant devşirmenin yoluna gidiyor. CHP, bu kaostan ne koparalım diye bakıyor; sokakları daha da tahrik etmeye çalışıyor.” Erdoğan konuşmasında ayrıca PKK’nin silahlı eylemlerinden bahsettikten sonra “eşzamanlı olarak muhalefet partileri de Ankara’dan taarruza geçiyor” diyerek bildik imalarda bulundu. Erdoğan ayrıca muhalefet partilerinin AKP’nin “terörü güçlendirdiği” yönlü eleştirilerine de değinerek “Bu ülkede terör bizim iktidardan çekilmemizle bitiyorsa biz çekiliriz” demagojisine sarıldı.

Erdoğan’ın bu açıklamasına ise Kılıçdaroğlu’nun yanıtı gecikmedi. CHP’nin sözde demokrat başkanı “Recep bey sen gidersen, bu ülkede terör biter” dedi ve “terör”ü bitirecek tek partinin CHP olduğunu iddia etti. Kılıçdaroğlu Erdoğan’a şu sözlerle seslendi: “Başbakan ‘Biz çekilmeye hazırız’ diyorsa, çok basit yapacağı şey; iki satırlık bir dilekçe yazıp ayrılmak. ‘Ben terörü sona erdirmedim, erdiremedim, tam tersine toplumu böldüm, toplum karpuz gibi ikiye bölündü, ben çekiliyorum, yeniden ulusal birliği güçlendirecek bir hükümet kurulsun, terörü sona erdirsin, bunlara bu fırsatı veriyorum’ deyip, iki satırlık bir dilekçe yazarsa biz de sonucu hep beraber görürüz”

Her iki cepheden de yapılan tartışmalar bir kez daha söyleyecek farklı bir sözü olmayanların birbirlerini “terörist” olmakla suçladığı ve şovenizm

üzerinden rant elde etmeye çalıştığı bir eksen aşılamadı. Tüm bu polemikler boyunca Kürt halkının taleplerinin ve bir kez bile gündeme gelmediğini söylemeye gerek bile yok.

Düzen güçlerinden yeni hamleler

Kürt sorunu evet-hayır tartışmalarında ana gündem olmasına rağmen CHP ve AKP arasında özellikle CHP’nin hamleleri nedeniyle farklı tartışmalar da gündeme geldi. CHP’nin AKP demokratisinin altında kalmamak için zorlama biçimde ortaya attığı TSK iç tüzüğündeki 35. maddenin değiştirilmesi tartışmalarının ardından bu kez de Erdoğan ve Byükanıt arasında bir anlaşma olduğu, verilen e-muhtıranın da suç teşkil ettiği iddiası ortaya atıldı.

Her iki hamlenin de benzer kaygılar ile ortaya atıldığını görmek zor değil. AKP’nin 12 Eylül ve darbecilerle hesaplaşma oyununa benzer biçimlerde yanıt vermeye çalışan CHP, en az AKP’ninkiler kadar samimi(!) araçlar da bulmuş görünüyor.

35. madde üzerinden yapılan tartışma gerçekten de hayli komik. Zira burada cumhuriyeti “koruma ve kollama” görevinin askere verildiği söyleniyor. CHP ise bunun darbeye dayanak olduğunu belirterek yeniden düzenlenmesi, kollama kavramının çıkarılmasını istiyor. Kuşkusuz ki baştan sona militarist bir ülkenin ordu tüzüğüne bunun gibi ifadelerle sıklıkla raslanıyor. Ancak tutupta tek bir maddeyi değiştirmek için girişimde bulunmak AKP’nin anayasa hamlesine karşı girişilen bir şovdan öte anlam taşıyor.

Yine 27 Nisan 2007’de yayınlanan e-muhtıranın AKP’yi güçlendirmek için yayımlandığı iddiasını ortaya atmak, muhtıraya yayımlandığı dönemde alkış tutan CHP için ciddi bir tutarsızlık örneği olarak ortada duruyor. Üstelik CHP iktidara geldiğinde Büyükanıt’ı yargılayacağını da bildirmekten geri durmuyor.

AKP ise CHP’nin bu hamlelerine karşı etkin bir teşhir faaliyeti uygularken yer yer düzeyi hayli düşürüyor. Son olarak Bülent Arınç’ın Kemal Kılıçdaroğlu için “şu kadar boyuyla bir şeyler söylüyor” sözleri referandum yaklaştıkça tartışma üslubunun daha da çirkinleşeceğini gösteriyor.

Referandum şovdan ibarettir!

Tüm bu gelişmeler, referandum adı altında yapılan tartışmalar, birbirini “terörist”likle suçlamalar, demokrat kesilmeler, sözde darbe karşıtlıkları, hepsi çirkin bir oyunun parçalarından ibaret. Oyunun yegane amacı ise işçi ve emekçileri etkileyerek düzen içi güçler arasındaki iktidar mücadelesine yedeklemek, sözde taraflardan biri haline getirmek.

Söylenen sözlere, verilen vaatlere baktığımızda ise hiçbirinin işçi ve emekçilerin çıkarına olmadığını net biçimde görebiliyoruz. Ne evetçilerin ne de hayırcıların yalanları işçi ve emekçilerin gerçek gündemleri ile kesişmiyor. İşçi ve emekçilerin tüm bu yalanlara karşı kendi mücadele programları ile çıkmaları ve referandum oyununu bozmak için sandığı boykot etmeleri elzem olarak önlerinde duruyor.

Kürt halkına dönük saldırılar protesto edildi...**“Yaşasın halkların kardeşliği!”*****Gazi Mahallesi***

Kürt halkına, ilerici, devrimci güçlere ve emekçilere karşı son dönemlerde yaygınlaşarak artan devlet terörü 1 Ağustos akşamı Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirilen yürüyüşle protesto edildi.

BDSP, ESP, DHF ve Partizan'ın gerçekleştirdiği yürüyüş için Eski Karakol'da toplandı. “Türk, Kürt, Ermeni yaşasın halkların kardeşliği!” pankartının açıldığı yürüyüş Gazi Mahallesi Muhtarlığı'nda son buldu. Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarla devlet terörü ve faşist saldırılar teşhir edildi ve emekçilere sık sık mücadele çağrısı yapıldı.

Kurumlar adına yapılan ortak açıklamada İnegöl, Hatay ve diğer kentlerde Kürt halkına karşı gerçekleştirilen faşist saldırılarla, devrimci ve ilerici güçlere karşı gerçekleştirilen faşist saldırıların birbirinden bağımsız olmadığı ifade edildi. Son dönemde yaygınlaşan katliam ve linç saldırılarının devletin Kürt sorunu karşısında çözüm üretmeyeceğini bir kez daha gösterdiği vurgulandı. Açıklamada, halkların çıkarlarının ortak olduğu ve her türlü saldırıya karşı birlikte mücadeleden başka çözüm olmadığı ifade edildi.

PDD, DÖH ve Sosyalist Parti yürüyüşe destek verdiler.

Esenyurt

Geçtiğimiz hafta BDP Esenyurt İlçe Örgütü'nün basılarak 50 BDP'linin gözaltına alınması ve Kürt halkına yönelik İnegöl ile Dörtöy'daki linç girişimleri Esenyurt'ta gerçekleştirilen eylemle protesto edildi.

BDSP, EMEP, ESP, Halkevleri, ÖDP ve Yeni Dünya İçin Çağrı tarafından gerçekleştirilen eylemde “İnegöl, Dörtöy, Esenyurt... Faşist saldırılara karşı yaşasın halkların kardeşliği” pankartı açıldı.

Esenyurt Cumhuriyet Meydanı'nda bir araya gelen ilerici ve devrimci kurumlar açıklamada Kürt halkına yönelik saldırıların son zamanlarda daha da arttığı ifade ederek şovenizm ve milliyetçilik zehriyle örgütlenen linç taburlarının planlı bir şekilde Kürt halkının üzerine sürüldüğü söyledi. Saldırıların devletin Kürt sorunu karşısındaki çözümsüzlüğünün, inkarcı ve katliamcı çizgisinin bir kez daha gözler önüne serildiği vurgulandı.

Açıklamada şunlar söylendi: “Bizler biliyoruz ki kardeş Kürt halkının kanını dökenler, biz işçi emekçileri günde 12-14 saat çalıştırıp 550 liraya muhtaç edenlerdir. İşsizlik belasıyla bizleri ölüme, açlığa terk edenler mücadele edenleri katledip ölü bedenlere dahi işkence edenlerdir. Ve bu sömürücüler istiyorlar ki biz işçi, emekçiler birbirimize düşmanlaşalım ve gerçek düşmanımızın bizi sömürdüğünü dahi fark etmeyelim. Halkların kardeşliğini bizlere direnen TEKEL işçileri gösterdi. Onlar işçilerin birliğinden, halkların kardeşliğinden korkuyorlar. İşçi emekçi kardeşlerimiz, gelin onların korkularını kâbusa çevirelim. Gelin din, dil, ırk ayrımı gözetmeksizin bir araya gelip, tek vücut olup bu katliamcı, bu sömürücü sistemi alaşağı edelim.”

Kartal

Kürt halkına dönük saldırılar ve son günlerde ırkçı-şoven kışkırtmalar eşliğinde devreye sokulan linç saldırıları Kartal'da ilerici ve devrimci kurumlar tarafından gerçekleştirilen eylemle protesto edildi.

“İmhaya, inkara, linç girişimlerine karşı... Yaşasın

halkların kardeşliği” şiarlı ozalitle 28 Temmuz Çarşamba günü Kartal Cit Bank önünden başlayan yürüyüş Kartal Meydanı'nda son buldu.

BDSP, Halk Cephesi, DHF, Partizan, ESP, Kaldıraç, Devrimci Hareket, PSAKD Kartal Şubesi tarafından örgütlenen eylemde, linçlerin bir devlet politikası olduğu söylendi.

Bursa

Kürt halkına yönelik gerçekleştirilen ırkçı saldırılar 30 Temmuz günü Bursa'da yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Açıklamada, saldırıya katılanlardan sadece 11 kişinin tutuklanmasının ve tutuklanma gerekçelerinin kabul edilemez olduğu dile getirildi.

Bursa Adliyesi önünde gerçekleştirilen eylemde açıklamayı BDP Bursa Eşbaşkanı Ayla Yıldırım yaptı. Yıldırım, yaşanan saldırıların planlı ve organize olduğunu, başta hükümet olmak üzere MHP, CHP ve tüm siyasi partilerin ve devletin bu saldırılardan sorumlu olduğunu söyledi.

25 Temmuz günü İnegöl'de yaşanan saldırıların ardından gözaltına alınan saldırganların büyük bir bölümünün bırakıldığını hatırlatan Yıldırım tutuklanan 11 kişinin de sadece “kamu malına zarar vermek”, “toplantı ve gösteri yürüyüşüne muhalefet” ve “polise mukavemetten” yargılanmalarının kabul edilemez olduğunu sözlerine ekledi. Yıldırım, saldırganların ırkçılıktan, ayrımcılıktan, halkı kin ve nefret duygularına sürüklemekten yargılanmaları gerektiğini

ifade etti.

Açıklamaya BDP Bursa İl Örgütü, DSİP, EMEP, ESP, Sosyalist Parti, Sosyalist Gelecek Parti Hareketi, İHD, SKM, DÖH, TÖP, SODAP, BATİS, Partizan ve BDSP katıldı.

Adana

DİSK Adana Bölge, KESK Adana Şubeler Platformu, TMMOB Adana İKK, Adana Tabip Odası, TÜMTİS Adana Şube ve Tez-Koop-İş Adana 1 No'lu Şube'den oluşan bileşenler, 2 Ağustos günü İnönü Parkı'nda bir araya gelerek Kürt halkına dönük son dönemde artan saldırı ve linç girişimlerini protesto etti.

Bileşenler adına basın açıklamasını Eğitim Sen Adana Şube Başkanı Güven Boğa gerçekleştirdi. İnegöl ve Dörtöy'daki linçlerin, Batman'daki mayınlı saldırının ve Şırnak'ta yaşanan yargısız infazların geçmişte yaşanan acıları anımsattığını söyleyen Boğa, bir daha Maraş'ları, Çorum'ları, Sivas'ları ve Gazi'leri yaşamak istemediklerini belirtti.

Çatışmanın bitmesi için gerek ve yeter şartları yerine getirmeyen hükümetin içeriği tartışılır referandumu için bu olayları bile malzeme yapmasına söz bulmakta zorlandıklarını dile getiren Boğa, açıklamasını şu sözlerle noktaladı:

“Emek ve meslek örgütleri olarak bizler, sorunun tek çözümünün, tanımı gereği şiddeti dışlayan siyasal alanda olduğunu vurguluyoruz.”

Kızıl Bayrak / İstanbul - Bursa - Adana

Türk devleti Bulanık katillerini akladı

Muş Bulanık'ta 15 Aralık 2009 tarihinde, Turan Bilen adlı JİTEM bağlantılı kişinin DTP'nin kapatılmasını protesto eden kitleye açtığı ateş sonucu 2 kişi hayatını kaybetmişti.

Gönüllü köy korucusu Turan Bilen ve kardeşi Metin Bilen'in yargılandığı davada, mahkeme heyeti “meşru müdafaa ve suçun unsurlarının değişebileceği” gerekçesi ile sanıkların tahliyesine karar verdi. Böylece sömürgeci Türk devletinin mahkemeleri bir kez daha bu coğrafyada Kürtlerin katlinin vacip olduğunu göstermiş oldu.

Turan Bilen ve kardeşi Metin Bilen'in yargılandığı Bulanık davası Ankara 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülürken, davanın 3. duruşmasında Türk devleti, katilleri akladı.

Mahkeme heyeti, Bilen kardeşleri aklamak için burjuva hukukunu dahi ayaklar altına aldı. Mağdur avukatlarının bilirkişi raporunun tamamen yanlı olarak hazırlandığını belirtmeleri de gözönüne alınmadı. Olay günü, 4 polis kamerası tarafından kayıt altına alınırken, raporda ve görüntülerde Turan Bilen'in ateş edişiyle ilgili görüntülerin yer almaması mağdur avukatları tarafından eleştirildi.

Bununla beraber gizli tanıklarla ilgili ifade tutanaklarının da tamamen hukuksuz bir biçimde hazırlanılması, ifade kağıtlarının üzerinde ne ifadeyi alan kurumun ne de kişinin isminin veya imzasının bulunması Bilen kardeşlerin aklanması için her yolun denendiğini gösterdi. Mahkeme başkanı, mağdur avukatlarının savunmasını almadan katillerin tahliyesine karar verirken bu protestolara katılanların 11 yıl hapis cezası alması “Bağımsız Türk yargısının” devletin faşist ve inkarcı ideolojisine göbekten bağlı olduğunu gösterdi.

Kirli savaş itirafları...

Türk sömürgeci sermaye devletinin kirli savaş uygulamaları birer birer açığa çıkmaya devam ediyor. Emekli Koramiral Atilla Kıyat'ın, bir televizyonda Türk devletinin eylemlerini doğrulayan çarpıcı açıklamaları bunun son bir örneği oldu. Bununla beraber yine basına yansıyan video görüntülü bir habere göre, Genelkurmay'ın PKK'nin "Hantepe" karakol baskınına göz yumarak askerlerin ölümüne seyirci kaldığı anlaşıldı. Böylece asker cenazelerini şovenizmi tırmandırmak için nasıl bir malzeme olarak kullandıkları da bir kez daha deşifre oldu.

Emekli Koramiral Atilla Kıyat, '93-'97 yılları arasında işlenen "faili meçhul cinayetler" in devlet politikası olduğunu, o dönem yüzbaşı, üstteğmen olan kişilerin emir üzerine bu cinayetleri işlediklerine işaret etti.

Kıyat'ın, 1990'la 2000 yılları arasında yapılanların bir devlet politikası olduğunu itiraf ettiği sözleri ise şunlar: *"Bugün Ergenekon'da faili meçhul cinayetlerden dolayı suçlanan ve içeride olan kimseler vardır. Ama ben devamlı söylüyorum. Bu arkadaşlar o zaman (şimdi albay bunlar) üstteğmendi, yüzbaşıydı. Şimdi diyorlar ki 'Sen Cizre'deyken muhtarı öldürdün' ya da muhtarla beraber oldun filancayı öldürdün. 'Sene kaç? 1994, 1995... Şimdi ben de diyorum ki, lütfen '94'ün, '95'in, '93'ün, '96'nın, 97'nin başbakanları, cumhurbaşkanları, genelkurmay başkanları, OHAL valileri... Yatağımızda nasıl rahat uyursunuz! Lütfen çıkıp açıklayın, bu yıllarda işlenen faili meçhuller terörle mücadele için devlet politikası mıydı ve bu çocuklar devlet politikası mı uyguladılar? 'Hayır böyle bir devlet politikası yok' diyorsanız, söyleyin. Hayır söylemiyorlar."*

Öte yandan Hakkari'nin Çukurca İlçesi'nde yedi askerin yaşamını yitirdiği Hantepe baskınının başta Genelkurmay olmak üzere 30'ya yakın birim tarafından canlı olarak izlendiği deşifre oldu.

Basına yansıyan bilgilere göre, saldırıdan 20 dakika önce bölgeye giden Heron, PKK baskınıni saniye saniye karargâha ilettili. Heron'un çektiği görüntülere göre mevzilere yaklaşan PKK'lilerin, askerlerin üzerine attığı bombalar büyük gürültüyle patlıyor. Bu sırada kaçışan askerler, pusuya yatan PKK'liler tarafından kurşun yağmuruna tutuluyor.

Kardeş halklar arasında düşmanlık tohumları ekmek ve Kürdistan'da yapılan operasyonları meşrulaştırmak için kullanılan asker cenazelerinin Türk devleti için hiçbir anlam taşımadığı da bu örnek üzerinden bir kez daha görülmüş oldu.

Dört yol'un ayrıntıları...

Hatay'ın Dört yol ilçesinde 26 Temmuz akşamı meydana gelen faşist provokasyon hakkında yeni bilgiler ortaya çıkmaya başladı. Dört polislin öldürüldüğü HPG eylemi gerekçe gösterilerek gözaltına alınan 4 kişiden biri olan Mehmet Bozkurt, yoğun bakımdan çıktıktan sonra yaşadıklarını anlattı.

26 Temmuz akşamı polis aracına dönük HPG eyleminin ardından kullandıkları araçları durdurularak gözaltına alınan dört kişi Dört yol Emniyet Müdürlüğü'ne götürülürken, ilçede aynı dakikalarda "Polisleri vuranlar yakalandı" söylentisi yayılmıştı. Karakol önünde toplanan grup gözaltına alınanları linç etmeye çalışırken, yaralı Mehmet Bozkurt linççi grubunun arasında ambulansa bindirilerek hastaneye kaldırılmıştı.

Urfa'da çiftçilik yapan Bozkurt, olay gecesini şöyle anlattı:

"Arabayı ben kullanıyordum. Silah sesi duydum. Sonradan öğrendik ki polisler vurulmuş. Arabadaki arkadaşlarım 'dur' dedi, durmadım. Mermi sıkılan yerden 300-400 metre uzaklıkta polis aracını görünce durduk. Panikledik, ne olduğunun farkında değildik. Polis bizi aldıktan sonra ben 'Suçumuz nedir, ağabey?' diye sordum. 'Suçunuz polis vurmak' dediler.

(...) Bizi gözaltına alan polis direksiyona geçti ve aracı ters yönde giderek kullandı. Hızla gittik. Araçtan inerken emniyet bahçesinin ortasında iki sivil kişi ateş açtı. Polis de olabilir, vatandaş da olabilir. Tartışma olmadı. Terörist diye gösterip vurdular bizi. Emniyet bahçesinde birileri arabaya girdiler. Araba da hasar gördü, paramparça oldu. Beş-altı kişiydiler. Belden aşağımdan sekiz kurşun yedim. Hakkımızı istiyoruz. Mağduruz. İnsan olan hakkımı arasın. Herkes elini vicdanına koysun. Olayın yaşandığı an Dört yol Emniyet'i bizi korumadı."

Cumartesi Anneleri'nden Erdoğan'a tepki

Cumartesi Anneleri, oturma eylemlerinin 279. haftasında Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelerek, Erdoğan'ın, "Onları hiç duymadım, onların ne iş yaptıklarını bilmiyorum!" sözlerine tepki gösterdi.

Kayıp yakınlarının gönderdiği ve Erdoğan'ın sözlerine tepkilerini ifade eden mesajların okunduğu eylemde ilk olarak gözaltında kaybedilen Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç söz aldı.

Yıllardır sistemli işkencelerle ortadan kaybedilen kişilerin sorumlularının yargılanmadığını belirterek, şunları söyledi:

"15 yıldır burada oturuyoruz. Bizleri dünya duydu, devlet duymadı. Yuh yani! 15 yıldır burada oturduk. Hindistan'dan, Almanya'dan dünyanın birçok yerinden geldiler. 70 yaşında anneleri saçlarından sürüklediler. Yazıklar olsun."

1995 yılında gözaltında kaybedilen 18 yaşındaki Abdurrahman Coşkun'un annesi **Hediye Coşkun** mesajında, 15 yıldır tüm baskılara rağmen oğlunu aramaktan vazgeçmediğini belirterek, *"Başbakan ne yaptığımı bilmiyormuş. 73 yaşındayım, ölmenden önce oğlumun akıbetini öğrenmek için mücadele ediyorum. Dünya alem duydu da 15 yıldır başbakan sesimizi duymamış, bizi görmemiş"* sözleri ile Erdoğan'a tepkisini dile getirdi.

20 Temmuz 1992 yılında gözaltında kaybedilen Hasan Gülünay'ın eşi **Birsen Gülünay**, *"18 yıldır eşimi arıyorum. Coplandım, yerlerde sürüklendim, gözaltına alındım, 1 ay hapiste yattım, vazgeçmedim. Artık eşimin yaşamadığını biliyorum. 4 çocuğumu yetim bırakanlar yargılsın istiyorum. Karanfil koyabilecek bir mezarımız olsun istiyorum. Başka anneler, eşler, çocuklar ağlamasın istiyorum. Başbakan kayıp yakınlarına kinayeli sözler söyleyeceğine, kaybedilen yakınlarımızın akıbetini açığa çıkaracak mekanizmaları hayata geçirsın"* sözleriyle tepkisini ifade ederken, 29 Ekim 1995'te gözaltında kaybedilen Seyhan Doğan'ın babası **Ramazan Doğan** ise *"Gözaltında kaybedilen Seyhan Doğan'ın babasıyım. Bizim bilgimiz dışında nüfus kütüğümüze Seyhan'ın öldüğünü yazmışlar. Başbakan bizi suçlayacağına bu kaydı düşenleri araştırsın. Benim oğlum daha çocuktu, onu benim kucağımdan alıp götürdüler. Başbakan ne yaptığımı bilmiyorsa söyleyeyim. Ben oğlumun kemiklerini arıyorum..."* sözleriyle seslendi.

13 Eylül 1980 yılında gözaltında kaybedilen Cemil Kırbayır'ın annesi **Berfo Kırbayır** mesajında, 30 yıldır Cemil'in yolunu beklediğini belirterek şunları belirtti: *"Gelir de duymam diye kapım açık uyuyorum. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Kenan Evren'i köşkte ağırlarken içim kan ağladı. Benim oğlum 12 Eylül'ün ilk gözaltında kayıbdır. Başbakana sesleniyorum: Ben 100 yaşını geçtim. Cemil'im akıbetini öğrenmek için ölüme direndim. Kaybedilen evlatlarımızı ve bizi görmezden gelmeye devam edersen iki cihanda ellerim yakanda olacak."*

18 Ocak 1996 tarihinde gözaltında kaybedilen İsmail Şahin'in eşi **Kiraz Şahin** ise mesajında, 14 yıldır eşinin başına ne geldiğini öğrenmeye çalıştığını, elbiselerini dolapta gelip giyecekmiş gibi temiz tuttuğunu belirterek Erdoğan'a *"Başbakan'a soruyorum İsmail ne oldu? Arkadaşlarımın çocuklarına eşlerine ne oldu? Bunu açıklamak sizin göreviniz değil mi?"* diye sordu.

12 Nisan 1981 tarihinde gözaltında kaybedilen 27 yaşındaki Nurettin Yedigöl'ün annesi **Zeycan Yedigöl** mesajında, 29 yıldır oğlundan bir haber almak için beklediğini, Nurettin'i sorgulayan ekibin, işkence yapan polislerin belli olmasına ve tüm başvurulara rağmen soruşturma yapmayan DGM savcısının da kim olduğunun bilindiğini, belli olmayan tek şeyin ise oğlunun akıbeti olduğunu ifade ederek, Erdoğan'a şu sözlerle seslendi: *"Başbakana sesleniyorum: Madem 12 Eylül'le hesaplaşacağız diyorsun neden 8 yıllık başbakanlığın boyunca benim, Berfo Kırbayır'ın, Cevriye Altunbaş'ın, Elmas Eren'in, Fatma Morsümbül'ün ve diğer 12 Eylül'de kaybedilenlerin annelerinin sesini duymuyor musun?"*

Kızıl Bayrak / İstanbul

ÇHD 2010 cezaevleri hak ihlalleri raporunu açıkladı...**“Tecrit-tredman insanlık suçudur!”**

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi (ÇHD) Cezaevi İzleme Komisyonu, İstanbul Barosu Orhan Apaydın Konferans Salonu’nda düzenlediği basın toplantısı ile Temmuz 2010 F tipi cezaevleri hak ihlalleri raporunu kamuoyu ile paylaştı.

Av. Güray Dağ, Av. Oya Arslan ve Av. Ebru Timtik’in konuşmacı olarak katıldığı basın toplantısına ÇHD’li avukatlar da katıldı. Toplantıda, “Tecrit-tredman insanlık suçudur! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” pankartı yer aldı.

Hasta tutuklular ölüm sınırında

Güray Dağ, raporun sonuç bölümüne ilişkin, 45/1 No’lu genelgenin sevk, nakil ile ilgili bölümlerinin uygulandığını, sohbet hakkını düzenleyen bölümün ise uygulanmadığını söyledi. Hasta tutuklu ve hükümlü sayısının her geçen gün artmasının ve hasta hükümlülerin büyük bir kısmının ölüm sınırına yaklaşıyor olmasının en önemli sorunların başında geldiğini söyledi. Dağ, tutuklu ve hükümlülerin haksız idari uygulamalarına karşı itiraz ve/veya şikayetlerinin kimi zaman kaybolduğunu belirterek bunlar şikayet konusu yapıldığında ise tutuklu veya hükümlülerin disiplin soruşturması ile karşı karşıya kaldıklarını söyledi. Disiplin soruşturmalarının infaz koruma memurları tarafından tutulan tutanaklara dayandığını ifade etti.

Tutukluların suç duyurusu takipsizlikle sonuçlanıyor

“Disiplin kararlarına karşı İnfaz Hakimliği’ne ve Ağır Ceza Mahkemelerine yapılan itirazların tümü matbu gerekçelerle reddedilmektedir” diyen Dağ, gerekçesiz yapılan red kararları nedeniyle yüzlerce dosyanın AİHM’e taşındığını belirtti. Dağ, kötü muamele ve işkenceye dayalı suç duyurularının tümünün takipsizlikle sonuçlandığını, buna karşın işkence iddiası şikayet konusu yapıldığında, işkence mağdurlarına hücre hapsi cezası verildiğini söyledi.

Dağ, sağlık sorunu yaşayan tutsaklar için kalıcı ve etkili tedavi yöntemi kullanılması yerine geçici, sadece ilaç tedavisine dayalı yöntemlerin kullanıldığını belirterek, hapishanede kalması yaşamı açısından risk oluşturan hasta tutsakların serbest bırakılması için hiçbir girişimde bulunulmadığını ifade etti. Tutsakların iletişim, görüş, siyasal ve kültürel gelişimini sağlama, eğitim, bilgi alma hakları gibi temel hakların disiplin cezaları nedeniyle kullanılamaz hale geldiğini söyledi.

Tecrit - tretman modeli terk edilsin

Av. Güray Dağ, F tipi ceza infaz modelinin kişilerin fiziksel ve psikolojik olarak sağlıklı gelişimlerinin önünde engel olan tecrit - tretman modelinin terk edilmesini ve cezaevi idarelerinin mevcut yasal düzenlemeleri de aşarak bu sorunu ağırlaştırmalarının engellenmesini istedi. Ağırlaştırılmış Müebbet Hapis Cezası infaz modelinden vazgeçilerek, bunun için yasal değişikliklerin bir an önce yapılmasını isteyen Dağ, hasta tutsakların serbest bırakılması için idari işlemlere hız verilmesini talep etti.

Tutsakların dış dünya ile iletişiminin engellenmesine dönük ağır disiplin cezalarına son

verilmesi, kötü muamele ve işkence iddialarına ilişkin etkin soruşturma yürütebilecek mekanizmaların oluşturulması üzerinde duran Dağ, tüm tutuklu ve hükümlülerin sağlık hizmetlerinden etkin bir şekilde faydalanmalarının sağlanması gerektiğini, cezaevlerinde her an ulaşabilecekleri doktor, diş hekimi ve sağlık görevlisi bulunması gerektiğini söyledi.

Mevcut sistemin gerçek yüzü F tipleridir

Av. Ebru Timtik de dışarıda demokratikleşme vaatlerinde bulunan mevcut sistemin ve hükümetin gerçek yüzünün F tiplerine bakıldığında daha çıplak ve net bir şekilde görüldüğüne dikkat çekti. Devletin,

kendisine tehdit olarak gördüğü muhalifleri, tecrit hapishanelerine koyarak, toplumdan izole etmeye çalıştığını söyleyen Timtik, F tipi hapishanelerin fiziki yapısına da değindi.

Temmuz 2010 F tipi cezaevleri hak ihlalleri raporu, Tekirdağ 1 ve 2 No’lu F Tipi Hapishaneleri, Edirne F Tipi Hapishanesi, Kandıra 1 ve 2 No’lu F Tipi Hapishanelerinde kalmakta olan 200 tutuklu ve hükümlü ile 30 kişiden oluşan avukat grubunun yapmış olduğu görüşmeler sonucu hazırlandı. Raporda, siyasi tutsakların yanısıra adli tutuklu ve hükümlülerin verdiği bilgiler de ayrıntılı bir şekilde yer alıyor. Raporda ayrıca, tutsakların ÇHD’ye gönderdiği mektuplardan alıntılar da bulunuyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sermaye devleti Nurettin Soysal’ı katlediyor!

Sermaye devleti, tecrit politikasının bir parçası olarak sessiz imhayı devreye sokarken, tecrit koşullarında hastalık, tutsaklara karşı kullanılan bir silaha dönüştürülüyor. Son 10 yılda cezaevlerinde ölümlerin asıl nedeni tecrit politikasında ısrar edilmesinde yatıyor. Halen yoğun bakımda olan ve durumu giderek ağırlaşan toplam 104 ağır hasta tutsak cezaevlerinde tedavi edilmeyi bekliyor.

Bunun son örneğini Adli Tıp Kurumu kapısından beş ay önce “Şimdi git, daha sonra gel” denilerek geri çevrilen ve doktorların “6 aylık ömrü kaldı” dediği lenf kanseri hükümlü Nurettin Soysal’ın ölüme terk edilmesi oluşturuyor. Sermaye devleti, 16 yıldır cezaevinde tutsak bulunan ve tedavisi yapılamayınca hastalığı ölüm eşiğine gelen Nurettin Soysal’ın ölümüne onay veriyor. Adli Tıp Kurumu kapısından geri çevrilen Soysal, 2 Ağustos akşamı kaldığı Diyarbakır D Tipi Cezaevi’nde fenalaşarak Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde yoğun bakıma alındı.

Oysa Nurettin Soysal’ın tedavisini yaptırabilmesi gasbedilemez bir haktır. Nurettin Soysal için şu anda asıl sorun, kanser değil, bu hastalıkla tecrit altında mücadele etmeye mahkum edilmesidir. Mevcut cezaevi koşullarında ve tecrit altında tedavisinin yapılamayacağı açıktır. Ona özgürlük hakkını vermemek, onu kasten öldürmektir. Nurettin Soysal’ın ve benzer konumdaki tüm tutsak hastaların tedavisi için, tecride son verilmelidir!

Hurşit Tolonlar, Levent Ersözler, Şener Eruygurlar, Veli Küçükler, Alaattin Çakıcılar, uyduruk gerekçelerle hastahanelere taşınırken, siyasi tutsakların tedavi hakkı gaspedilir. Nurettin Soysal örneğinde olduğu gibi aylarca beklenir ve hastalığın ilerlemesi seyredilir. Soysal’ın da uzun uğraşlardan sonra, hastalığının kanser olduğu teşhis edilmiş ama tedaviye başlanmamıştır.

Cezaevlerindeki tecrit politikası devam ettikçe, hasta tutsakların, hastalıktan dolayı yaşamını yitiren tutsakların sayısında gizlenemez bir artış görüldü. Nitekim, tecrit politikasının uygulanmasından bu yana cezaevlerinde 300’ü aşkın siyasi tutsak yaşamını yitirdi. Bu rakam, cezaevlerindeki sessiz imhanın boyutunu ve geldiği noktayı göstermesi açısından önemlidir. Sessiz imha; tutsakları katlederek, sakat bırakarak, hastalıklarla tedavi etmeyip imha ederek sürmektedir.

Sendikal ihanetin faturasını işçiler ödüyor!

Sınıf hareketinde direnme ve örgütlenme eğilimi güçlenirken sendikal hareket içinde ise ihanet ve işbirlikçilik tüm hızı ile sürüyor. Gelişen sınıf hareketini bugünden ezme hedefi ile davranan sendika ağaları bir yandan sermaye ile işbirliğinde birbirleri ile yarışırken öte yandan da kendilerini sermayeye daha pahalıya satabilmek için birbirlerinin kuyusunu kazmaya devam ediyorlar.

Bu çerçevede sendika ağaları arasındaki gerici dalaşın son cephesi geçtiğimiz hafta OLEYİS'te yaşandı. 31 Temmuz günü toplanan OLEYİS Genel Kurulu oybirliği ile DİSK'ten ayrılarak Hak-İş'e geçme kararı aldı. Böylece daha yaygın olarak işyeri ölçeğinde yaşanan sendikalar arası kapışmalar konfederasyon değişikliği ile yeni bir boyuta taşınmış oldu.

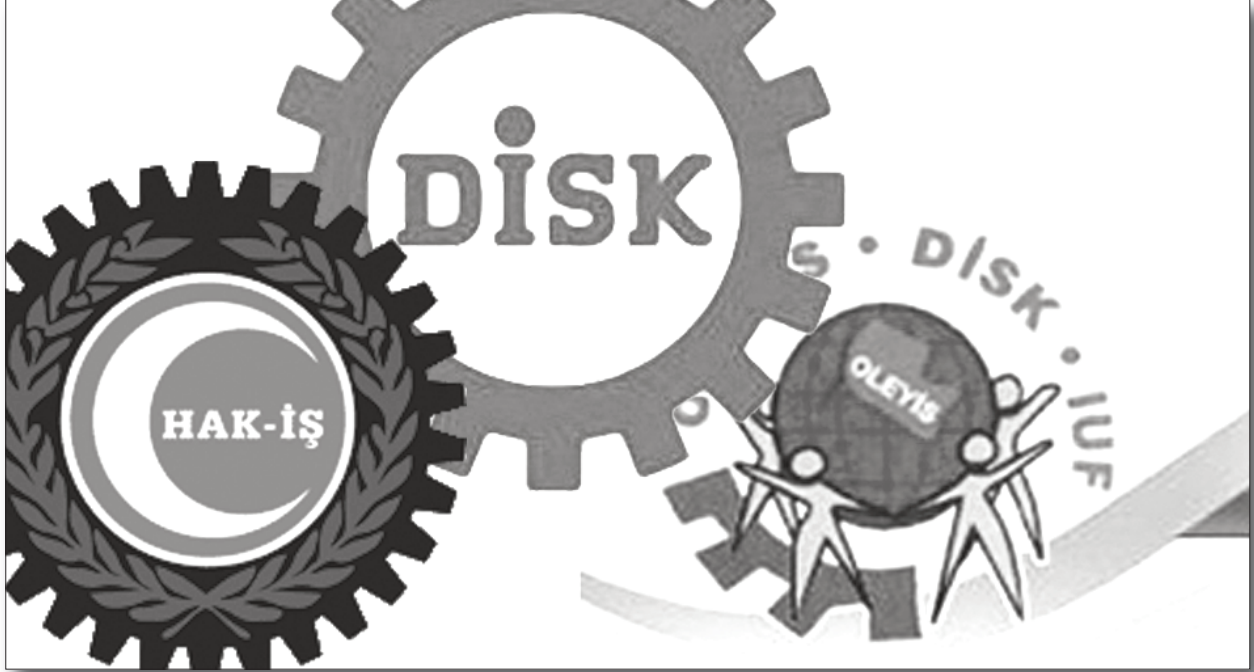
DİSK'in yaptığı açıklamaya göre OLEYİS'in Genel Başkanı Kamer Aktaş'ın 2009 yılında ölümünün ardından OLEYİS'te ortaya çıkan iki başlı yönetim sendikayı bu aşamaya sürükledi. İki başlı OLEYİS yönetiminin patronlardan ayrı ayrı aidat talebinde bulunduğunu ve yöneticilerin birbirleri aleyhine açtıkları davaların sonucunda sendikanın banka hesaplarının dondurulduğunu söyleyen DİSK yönetimi ortaya çıkan borç batağından kurtulabilmek için başka bir konfederasyona geçmenin gündeme getirildiğini ve Hak-İş'in 5 milyon TL'ye OLEYİS'i "satın aldığını" iddia etti.

DİSK yönetimi ayrıca yaptığı açıklamada, gerçekleşen genel kurulun yasa ve tüzük hükümlerine aykırı olarak gizlice yapılmaya çalışıldığını iddia etti.

Henüz bu iddiaları kanıtlayacak bir veri elde bulunmasa da DİSK'in dile getirdiği iddiaların gerçekliğinin fazlasıyla mümkün olduğunu düşünmek gerekiyor. Özellikle Hak-İş ve Memur-Sen gibi AKP hükümeti döneminde bizzat bu hükümet tarafından palazlandırılan sendikalar söz konusu olduğunda bu gerçek çok daha yalın bir şekilde gün yüzüne çıkıyor. 1976 yılında dönemin hükümet partisi olan MSP'nin doğrudan yönlendirmesi ile kurulan ve yine dönemin Çalışma Bakanı Ahmet Tevfik Paksu tarafından "gelecekte Türkiye'nin bütün müesseseleri Milli Selamet zihniyetinde işçi isteyeceklerdir. Eğer işveren fabrika ve işyerlerinde randıman istiyorsa, işçisinde bu niteliği arayacaktır. Kendi konfederasyonumuzu kurarak haklarımızı müdafaa edeceğiz" cümlesi ile kuruluşu gerekçelendirilen Hak-İş'in hükümet partisinden nimetlerinden de yararlanarak böyle bir atak gerçekleştirmesinde akla aykırı hiçbir yan bulunmuyor.

Ancak Hak-İş'in bu pervasız saldırısı sendikal hareketin içinde bulunduğu tabloyu sadece bir yandan ortaya sermektedir. Gerçekleşen saldırının bu kadar kolay sonuç elde etmesinin asıl nedeni DİSK yönetiminin de en az Hak-İş ağaları kadar ihanet batağına batmış olmasıdır. Sendika içi demokrasi havariliğine soyunan DİSK yöneticilerinin benzer anti-demokratik yöntemlerle diğer tüm sendikalarda olduğu gibi OLEYİS'te de mücadeleci damarı törpüleyip yok etmesi ortaya çıkan sonucun asıl gerekçesidir.

DİSK başkanı, TÜSİAD başkanı ile kolkola girerek sınıflar arası barış mesajları verdiği anda işçi sınıfı için DİSK'in diğer konfederasyonlardan ayırım

noktaları tamamen ortadan kalkmıştır. Ki, bu mevcut DİSK yönetiminin senelerdir çeşitli biçimlerde ardı ardına verdiği toplumsal bir mesajdır. Geçmişin mücadeleci geleneğinden koptuktan sonra geçmişin mirasına yaslanarak eldekini korumaya çalışmak ise bu örnekle bir kez daha görüldüğü üzere hiçbir sonuç üretmemektedir.

Bugün mücadelenin ihtiyaçları için değil, uğradığı siyasal prestij ve rant kaybından endişelenen DİSK yönetimi eğer gerçekten de "sendikanın gerçek

üyelerini, delegelerini ve yöneticilerini bu ihanete ortak olmamaya, OLEYİS'e ve DİSK'e sahip çıkmaya çağırıyorsa" öncelikle sınıflar arası barış masallarını bir kenara bırakarak farkını geçmişin anılarında değil, bugünün sınıf mücadelesinde ortaya koymalıdır.

Ancak şurası açıktır ki, bu DİSK'e hakim olan icazetçi-bürokratik sendikacılığın harcı değildir. Tabandan yükselecek mücadele bugün yaşanan ihanetlerden hesap sormanın biricik koşuludur.

KESK tutuklamaları ve linç girişimlerini protesto etti

KESK birçok ilde gerçekleştirdiği basın açıklamalarıyla tutuklu sendikacıların serbest bırakılmasını istedi. Açıklamalarda Kürtlere yönelik linç girişimleri de protesto edildi.

İzmir

Konak eski Sümerbank önünde KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ramis Sağlam tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasında, toplumun muhalif kesimlerinin baskı altına alınarak sindirilmek istendiği ifade edildi. Türkiye'de kamu emekçilerinin örgütlenme sürecinin baskı, soruşturma ve cezalandırmalarla dolu olduğunu belirten Sağlam, toplumsal muhalefetin önemli bir dinamiği olan KESK'in, toplumsal sorunları dile getirme ve çözümü noktasında da taraf olduğunu söyledi.

Bundan kaynaklı KESK'in siyasi iktidarların hedefi haline geldiğini sözlerine ekleyen Sağlam, AKP iktidarının KESK'e yönelik saldırılarına değindi. 8 KESK'linin hala tutuklu bulunduğunu hatırlatan Sağlam, hükümetin toplumun tüm muhalif kesimlerine baskı uyguladığını belirtti. Sağlam şunları söyledi: "Bursa İnegöl'de, Hatay Döryol'da Kürt yurttaşlara yönelik linç girişimleri sıradan, münferit olaylar olmaktan çıkmış, siyasal otoritenin yeni sindirme aracı haline gelmiştir"

Antep

Balıklı Parkı'nda yapılan basın açıklamasını Eğitim Sen Şube Başkanı Ali Ersönmez okudu. Ersönmez açıklamada, İnegöl'de Kürtlere yönelik linç girişimini hatırlatarak şunları söyledi: "Bunun yolu da artık çözümünü hepimizin bildiği toplumsal meselelerin çözümü yolunda somut adımları bir an önce atmak, demokrasiyi geliştirmektedir. Bu yolda başta siyasi iktidar, parlamento, tüm siyasi partiler ve tüm demokratik kuruluşlar üzerine düşeni yapmalı, toplumsal sağduyu harekete geçirilmelidir. Hiç kimse halkımıza kan ve gözyaşından başka bir şey vaat etmeyen ırkçı-şoven politikardan medet ummamalıdır"

Tutuklu bulunan 8 KESK'liye de değinen Ersönmez, AKP hükümetinin, sendika, demokratik kitle örgütleri, barış ve demokrasi güçleri temsilcilerini sindirerek toplumsal muhalefeti bitiremeyeceğini belirtti.

Çalışan ve üreten biz, aç, açıkta yoksul kalan biziz...

İnsanca bir yaşam sosyalizmde!

Geçtiğimiz günlerde Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), 2008'e ait gelir dağılımı verilerini açıkladı. Açıklanan veriler malumun ilanından başka bir şey değildi kuşkusuz. Bu araştırma her ne kadar gerçek verileri tam yansıtmasa da yoksulla zengin arasındaki uçurumu bir kez daha gözler önüne serdi. Bu araştırmaya göre, yoksul sayısı 11 milyon 580 bin kişiye çıkarken, yoksulluk sınırı ise 3 bin 164 liraya yükseldi. Ayrıca nüfusun yüzde 16,7'sinin yoksulluk riski altında olduğu açıklandı. En yoksul %20'lik kesim milli gelirin % 5,8'ini, en zengin %20'lik kesim %46,7'sini alıyor. Bu verilere göre, en zengin ile en yoksul arasında 8,1 katlık gelir uçurumu bulunmaktadır.

Araştırma 2008 yılı itibarıyla Türkiye'de 69 milyon 231 bin kurumsal olmayan nüfus olduğu göz önüne alınarak hesaplanmış. Kurumsal olmayan sivil nüfus derken, hanelerde ikamet edenler yani, okul, yurt, otel, çocuk yuvası, huzurevi, özel nitelikteki hastane, hapisane, kışla ya da orduvi gibi yerlerde ikamet edenler dışında kalanlar ifade ediliyor. Bu araştırma sonuçlarına ayrıntılı baktığımızda kapitalist bir düzende insanca yaşam koşullarından ne derece uzak yaşadığımız bir kez daha görülmektedir. İnsanca yaşam koşulları arasında sağlıklı ve dengeli beslenebilme, sağlıklı konutlarda barınabilme, kültürel ve sosyal yaşamın ihtiyaçlarının giderilmesi gibi unsurları sayarsak ülkede büyük çoğunluk ya da Nâzım Hikmet'in ifadesiyle "büyük insanlık", bu koşullardan uzak yaşamaktadır.

Şöyle ki, yaklaşık 70 milyonluk nüfusun %58,7'si iki günde bir et, tavuk ya da balık içeren yemek yiyemiyor, %45,5'i yeni giysiler alamıyor, % 88,8'i evden uzakta bir haftalık tatil yapamıyor. % 61'i kendilerine ait konutta oturuyor, fakat %39'unun konutunda sızdıran çatı, nemli duvarlar, çürümüş pencere çerçevesi ve benzeri sorunlar söz konusudur. Ayrıca % 38,5'inin oturduğu konutta izolasyondan dolayı ısınma sorunu yaşıyor. % 57,7'sinin hanesinin taksit ödemeleri ve borçları (konut alımı ve konut masrafları dışında) bulunmakta, bu borç ödemeleri % 25'inin hanesine çok yük getiriyor

Yoksulluk toplum genelinde bu kadar yaygınlaşmışken buna bölgesel farklılıkları da eklemek gerekmektedir. Sermaye devletinin resmi politikasının ırkçı, ayrımcı yüzü gelir dağılımında da açıkça ortadadır. Geliri en yüksek bölge İstanbul olurken, Kürt bölgeleri en düşük ortalama sahip bölgelerdir.

Kapitalistler, sınıflı toplum gerçeğini örtbas etmek için çoğu zaman çeşitli aldatmacalara başvuruyorlar. Genelde aynı gemide olduğumuz söyleniyor. Oysa görüldüğü üzere sınıf farkı gerçeğini devletin resmi rakamları bile çok açık ortaya koymaktadır. Gerçek olan şudur ki, bir avuç kapitalist işçi ve emekçilerin sırtından geçinerek zenginlik ve lüks içinde yaşarken, toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçiler açlık ve yoksulluk içindedir.

İnsanca bir yaşam için mücadeleye!

İşçi ve emekçiler ağır çalışma koşulları altında saatler boyunca fabrikalarda, tarlalarda çalışır ve üretir; ancak ne ürettiklerini kullanabilir, ne giyebilir, ne de yiyebilir. Sıcak soğuk demeden inşaatlarda hiçbir sosyal güvencesi olmadan konutlar inşa eder ancak asla öylesi yerlerde yaşayamaz. Bizlere reva görülen asgari

ücret ve belki biraz daha fazlasıdır. Ölmeyecek kadar beslenme ve barınma hakkıdır. O hale gelinmiştir ki, artan kitlesel işsizlik nedeniyle, bu kötü ve ağır çalışma koşullarında bir iş bulabilmek büyük bir "şans" olmuştur. Çünkü aklıktan ölenlerin, sokakta "yaşamak" zorunda bırakılanların, parasızlıktan tedavi olamayanların sayısının giderek arttığı gözlerden saklanacak gibi değildir. Her kapitalist ülkede olduğu gibi Türkiye'de de durum "büyük insanlık" açısından oldukça vahimdir.

Kısacası, kapitalistler tarafından insanca yaşam

hakkımız çalınmaktadır. Dünya zenginliklerini kendi sefil çıkarları uğruna harcayan, insanı ve doğayı bu amaçla tüketmekte bir sakınca görmeyen bu asalak sınıfa karşı tek seçeneğimiz sosyalizmin kazanması için verilecek mücadeledir. Çünkü sadece sosyalizm insanca bir yaşamın koşullarını bize sunmaktadır. En temel ihtiyaçların; beslenme, barınma, sağlık, eğitim, kültürel ve sosyal yaşamın tüm diğer gerekleri ancak sosyalizmdir. Yapılması gereken "büyük insanlığın" ayağa kalkarak kapitalistlere karşı sosyalizm için verilen mücadeleye katılmasıdır.

Katil Foxconn Çorlu'da

Şahinler Holding Yönetim Kurulu Başkanı Kemal Şahin, İstanbul Çırağan Sarayı'ndaki imza töreniyle Foxconn firmasıyla Çorlu'da 13 bin metrekarelik alanda çalışmalara başlayacaklarını ifade etti. Şahin, yılda 2,4 milyon adet masa üstü bilgisayar üretimi yapılacağını dile getirdi.

Dünyanın önde gelen teknoloji tekelleri için üretim yapan Tayvan merkezli Foxconn şirketi ardı arkası kesilmeyen işçi intiharlarıyla gündeme oturmuştu. Ağır çalışma koşulları nedeniyle 6 ay içerisinde 10'un üzerinde işçi intihar ederken, şirketin intiharları önlemek için devreye soktuğu "çözüm" yöntemleri de sonuç üretmemişti.

Şirketin bu iğrenç yüzü bilinirken Kemal Şahin ise kendi sınıf kimliğine uygun olarak bu haberi bir "müjde" olarak kamuoyuna duyurdu.

Şahin şunları söyledi: *"Bu imza törenimiz ile birlikte Türkiye ekonomisine büyük katkı sağlayacak, eğitilmiş ve kalifiye bir göç yaşatacak olan alt yapıyı da hazırlamış oluyoruz. Burası geleceğe yönelik Türkiye'nin ihracat üssü olacak. Bu Trakya bölgesi, Türkiye ve ASB için çok büyük ve önemli bir çalışmadır. Törenimize, Devlet Bakanı Zafer Çağlayan, Dış Ticaret Müsteşarlığı (DTM) Müsteşar Yardımcısı Ziya Altunyalız, ASB Genel Müdürü Zafer Atbakan ve Foxconn Türkiye Genel Müdürü Tuna Kardeş de katılacak."*

Devlet erkanının ve sermayenin temsilcilerinin de katılacağı bir törenle madenlerden ve tersanelerden sonra sistematik olarak işçi öğütecek bir alan daha faaliyete geçecek. Azgın emek sömürüsü üzerinden büyüyen kapitalistlerin saltanatlarının sürmesi için işçi ölümleri önemsizleştirilirken, Tayvan merkezli Foxconn şirketi, ucuz işgücü ihtiyacını bu coğrafya üzerinden karşılayacak. Halihazırda Türkiye'de işçi ve emekçilere dayatılan örgütsüzlük ve taşeronlaştırma saldırısı Foxconn için uygun bir zemin hazırlıyor. Çin gibi Türkiye'de de kölece çalışma koşulları hüküm sürerken, Foxconn ve Şahinler Holding için önemli olanın işçilerin ölümleri değil, kendi kârları olduğu biliniyor.

“UPS’ye sendika halaylarla girecek!”

UPS Kartal’da eylemdeydi

Kurtköy’deki aktarma merkezinde direnişlerini sürdüren UPS işçileri, 1 Ağustos günü Kartal’da gerçekleştirdikleri eylemle “UPS’ye sendika mutlaka girecek!” dediler.

UPS işçileri ve eyleme destek veren ilerici devrici güçler, City Bankası’nın önünde bir araya geldi. Eyleme işçilerin eşleri ve çocukları da katıldı. Dövizlerin ve TÜMTİS flamalarının yer aldığı eylemde kitle, Bankalar Caddesi boyunca yürüyerek taleplerini Kartallı işçi ve emekçilere anlattı. Çay bahçelerinin ve festival dolayısıyla kurulan stantların önünden sloganlarla geçen UPS işçileri tekrar City Bank önüne geldi.

Burada yapılan basın açıklamasında işçiler taleplerini dile getirdiler. Sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin de teşhir edildiği açıklamada mücadele kararlılığı vurgulandı.

Eyleme aralarında BDSP’nin de yer aldığı ilerici ve devrimci kurumlar destek verdi.

İzmir’de çarşamba eylemi

UPS işçilerinin İzmir’de her çarşamba günü ambar işçilerinin de katılımıyla gerçekleştirdikleri eylemler 4 Ağustos günü de devam etti.

Direnişlerinin 101. gününde, kendilerini yalnız bırakmayan destekçi güçlerle birlikte UPS Kargo önünde toplanan işçiler, buradan aktarma merkezi çıkışına kadar yolun yarısını trafiğe kapatarak yürüyüş gerçekleştirdiler. “UPS’de işten atılan işçiler geri alınsın / TÜMTİS İzmir Şube” pankartının açıldığı yürüyüşün sonunda TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli bir konuşma gerçekleştirdi. 2 Ağustos günü 2 işçinin daha işten çıkarıldığını hatırlatan Günseli, UPS yetkililerinin baskılarına karşı birçok dava açmalarına rağmen söz konusu tutumların devam ettiğine dikkat çekti.

Ambar işçilerine ve katılımcı kurumlara teşekkür eden Günseli, konuşmasını şu sözlerle noktaladı:

“Bizim coşkumuzu, kararlılığımızı görmezden gelseniz de biz mücadelemize devam edeceğiz. Hiçbir baskı bu mücadelemizin zafere ulaşmasını engelleyemeyecek!”

Günseli konuşmasının ardından çarşamba eylemlerini sona erdirdiklerini söyleyerek, eylemlerin bundan sonra cumartesi günleri yapılacağını duyurdu ve 7 Ağustos Cumartesi günü saat 14.00’de Eski Sümerbank önünde gerçekleştirecekleri kitlesel eyleme katılım çağrısı yaptı.

UPS direnişinin sesi Taksim’de yankılandı

UPS işçileri, aktarma merkezleri önünde sürdürdükleri mücadelelerini geniş kesimlerin gündemine sokabilmek için çeşitli merkezlerde gerçekleştirdikleri eylemlerini hızlandırdılar.

UPS’nin İstanbul Mahmutbey ve Kurtköy’deki aktarma merkezlerindeki direnişlerini sürdüren UPS işçileri 31 Temmuz günü Taksim’de yürüyüş gerçekleştirdiler.

Taksim Tramvay Durağı’nda bir araya gelen işçiler, direnişlerinde kendilerini yalnız bırakmayan eş ve çocuklarının yanısıra ilerici ve devrimci güçlerin de desteğini aldılar. Sloganlarla Galatasaray Lisesi’ne yürüyen işçilerin, en önde “UPS direnişimizin 88. günü” dövizini taşıdıkları görülürken “UPS’de işçi kıyımına, sendika düşmanlığına son! / İşten Atılan UPS Kargo İşçileri TÜMTİS” pankartı arkasında

TÜMTİS flamaları ve dövizlerle yüzlerce işçi sıralandı. İSKİ ve TEKEL işçilerinin de katıldığı yürüyüşe T. Harb-İş Sendikası Anadolu Yakası Şubesi ve Tez-Koop-İş İstanbul 5 No’lu Şube de destek verdi.

BDSP, Kaldıraç, Alinteri, Mücadele Birliği, Devrimci Proletarya, Tüm-İGD, EHP, Genç-Sen, ÜİD-DER, DİK ve SDP’nin de aralarında bulunduğu çok sayıda ilerici ve devrimci kurumun destek verdiği eyleme Türk-İş’e bağlı sendikaların katılımı hayli sınırlıydı. İSKİ işçileri, “Taşeronlaşmış hayatlar istemiyoruz” pankartı ile eyleme katılırken, “Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır” ortak pankartı ile Direnişteki İşçiler Platformu ve Taş-İş-Der de eylemde yerlerini aldılar.

Oldukça coşkulu geçen yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamayı okuyan TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, tüm baskı ve saldırılara rağmen sendikal örgütlenmeyi engelleyemeyen UPS patronunun, İzmir’de sendika yöneticilerine silahlı saldırıda bulunacak kadar pervasızlaştığını söyledi. “Anayasa referandumunu”nu da eleştiren Öztürk, şunları söyledi:

“Bu ne çelişkidir ki; bir taraftan demokratikleşme adına Anayasa referandumları yapılıyor; Başbakan Anayasayı demokratikleştiriyoruz diye meydan meydan geziyor ama İstanbul’un, İzmir’in orta yerinde bir Amerikan şirketi, pervasızca Anayasayı çiğniyor. Demokrasi diye mangalda kül bırakmayan başbakana sesleniyoruz; Sayın başbakan, burada 90 gündür alenen ve kasten Anayasa çiğneniyor. Sendikaya üye oldukları için işçiler işten çıkartılıyor. Sendikacılara silah sıkılıyor.”

Öztürk, “Hiçbir saldırı UPS’ye sendikalı, toplu sözleşmeli bir düzenin hakim olmasını engelleyemeyecektir. Sendikamız ve üyelerimiz karardır” diyerek açıklamasını sürdürdü.

Dünyanın birçok ülkesindeki UPS işçilerinin, bu sınıf düşmanı tutuma karşı, UPS merkezlerinde

31 Temmuz 2010 / Taksim

protesto eylemleri yaptıklarını belirten TÜMTİS Genel Başkanı, bu eylemlerin artarak devam edeceğini ifade etti.

Basın açıklamasının ardından, TEKEL işçisi Metin Arslan bir konuşma yaptı. Arslan, direnişlerin birleştirilmesi gerektiğini vurguladı

Direniş kararlılığı şube kapattırdı

30 Temmuz Cuma günü UPS’nin dağıtım noktalarından biri olan Konak Şubesi, UPS patronları tarafından kapatıldı.

Şubede çalışan işçilerin sendikalı olduğunu öğrenen patron, işçilere sendikadan istifa etmeleri için baskı uyguladıktan sonra Recep Taşcıoğlu isimli işçiyi çeşitli bahanelerle işten çıkardı. Çıkartılan işçi arkadaşlarına sahip çıkan 6 UPS çalışanı da arkadaşlarının geri alınması için dayanışma göstererek dağıtımı yavaşlattı.

Atılan işçinin geri alınmaması durumunda, çalışan işçilerin dağıtım yapmayacağını öğrenen UPS patronu şubeyi kapattı.

TÜMTİS işçileri saldırıya tepki gösterdi

30 Temmuz Cuma günü 7 UPS işçisinin daha işten çıkartılması üzerine UPS Kargo’nun Konak Şubesi’nin kargo işlerini yaptığı Konak Pier’de eylem gerçekleştirildi. Konak Pier içerisinde yürüyüşe geçen

işçilere TÜMTİS üyesi ambar işçileri de destek verirken, İzmirli de alkışlarla işçileri selamladı. UPS işçilerinin eylemi atılan sloganlarla sona erdi.

Tesco Kipa işçileri, UPS işçilerini ziyaret etti

Tez Koop-İş’te örgütlü olan Kipa, Migros ve Carrefour işçileri, 30 Temmuz günü UPS işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

Ziyarete Tez Koop-İş Sendikası İzmir 2 No’lu Şube Denetim Kurulu Başkanı **Özcan Özbek** bir konuşma yaptı. Konuşmasında UPS işçileri ile sınıf dayanışmasını örnek için tüm desteklerini sunacaklarını ifade etti. İşçilerin birlik ve bütünlük içinde hareket etmelerinin öneminin altını çizen Özbek, Kipa’daki sendikal örgütlenme sürecini ve son yaşanan gelişmeleri anlattı. UPS işçisinin ne tür sıkıntı içerisinde olduğunu bildiklerini ve bu yaşanan sıkıntıların sınıf dayanışmasıyla çözüleceğini vurguladı. UPS işçilerinin kazanacaklarına inandıklarını belirterek Kipa örgütlenmesinin de başarıya ulaşmasını umduklarını söyledi.

Konuşmanın ardından UPS giriş-çıkış kapısına yürüyüş yapıldı. Burada TÜMTİS İzmir Şube Mali Sekreteri **Abdullah Karataş** bir konuşma yaptı. UPS patronunun saldırılarını kınayan Karataş, UPS firmasına yeni alınan işçilerin direnişteki işçilerden şikâyetçi olmasını eleştirildi.

UPS işçilerine suç duyurusu

UPS patronu bununla beraber direnişçi işçilerle çalışan işçileri karşı karşıya getirmek için şirket avukatlarıyla beraber çalışan işçileri kendi arabasıyla jandarma karakoluna götürerek direnişteki işçilere karşı suç duyurusunda bulunmaları için işçilere baskı yapıyor. Çalışan işçilerden, direnişteki işçilerin servislerin önünü kestiği ve işçileri zorla servisten indirdikleri gerekçesiyle suç duyurusunda bulunmalarını istiyor. Özellikle direnişte ön plana çıkan işçiler patronun özel hedefi durumunda.

İşçiler ise bu tür asılsız suçlamalara pabuç bırakmayacaklarını ve UPS’ye sendika girene kadar direnişe devam edeceklerini ifade ediyorlar. Ayrıca işçiler, taşeronlara verilen işin arttığını belirterek bunun yeniden işçi çıkarmalara sebep olacağına işaret ediyorlar.

Kurtköy UPS işçileri Kartal’da yürüdü

UPS işçileri 29 Temmuz akşamı mücadele coşkularını Kartal’a taşıdılar. Kurtköy’deki aktarma merkezinde son olarak TÜMTİS üyesi 8 işçinin işten atılması işçilerin öfkesini ve kararlılığını daha da arttırdı.

Kartal City Bank önünde bir araya gelen UPS işçileri TÜMTİS flamaları ve dövizleriyle yürüyüşe başladılar. İşçiler Kartallı emekçilerin alkışlı desteğini de aldılar.

Bankalar Caddesi’nden Kartal Meydanı’na gerçekleştirilen yürüyüş boyunca UPS patronunun saldırgan tavrını protesto eden işçiler direniş sloganlarıyla Kartal’daki festival alanında kurulu standların önünden geçtiler. Eylem, City Bank önünde son buldu.

BDSP’nin flamalarıyla destek katılım sağladığı eyleme Kaldıraç, Partizan ve ESP de destek verdi. Diğer yandan, BDSP’liler eylem öncesinde Kartal’daki festival alanına UPS direnişiyle dayanışma çağrısı yapan afişler astılar. Eylem sonrasında ise UPS işçilerine *Kızıl Bayrak* gazetesinin son sayısının dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

UPS işçisinden Kızıl Bayrak’a mesaj...

Ben İzmir UPS Kargo merkezinde tır şoförü olarak görev yapmaktayım. İlerleyen zaman içerisinde TÜMTİS Sendikası’nın üyesi oldum ve farklı sebepler göstererek işten attılar. UPS Kargo’da giriş saatin belli fakat çıkış saatin belli değildi. Günde 12-15 saat köle gibi çalıştırıyorlar ve hiçbir şekilde yolda duraklayamıyoruz. Lavabo ihtiyacını bile karşılayamıyoruz. GPRS sistemi ile, kaç dakika durmuşsan ona göre ay sonu maaşından kesiliyor. 5 dakika durmanın bedeli 65 TL. Bu kadar ağır ve zor koşullarda çalıştırıyorlar. Bu firmadaki tüm araçlar ful kasko olmasına rağmen kaza esnasında haklı bile olsan 350-600 TL arası haksız bir şekilde kesinti yapıyorlar. Neymiş kasko bozma cezasıymış ve buna hiç kimse itiraz edemiyor. Dışardaki işsizleri gösteriyorlar ve o şekilde tehdit ediyorlar. Maaşımız yemek ve yol parası içerisinde 1200 TL olmasına rağmen SSK’mız asgari ücret üzerinden ödeniyor. Vergi kaçırıyorlar.

Direnişimizin 97. günü ve bizleri yalnız bırakmayan *Kızıl Bayrak* gazetesine ve görev yapan tüm arkadaşlara çok teşekkür ediyorum. UPS’ye sendika halaylarla girecek!

UPS Direnişçisi Aydın Şahin

UPS işçisinden mektup...

“Biz büyük bir aileyiz!”

Bugün direnişimizin 100. günü ve benim direnişe katılımımın 36. günü. Bugüne kadar aramızda hiçbir zayıflık ve yılgınlık olmadı, tersine birbirimize daha çok kenetlendik ve omuz omuza verdik. Her zaman dediğimiz gibi “UPS’ye sendika halaylarla girinceye” değin mücadelemiz sürecek, bundan kimsenin şüphesi olmasın. Bu zaman zarfında sendikanın bana kazandırdıkları ve öğrettiği, birlikteliğin ve dayanışmanın ne denli büyük bir güç olduğudur. Amerikan tekeli olan UPS’yi, bu büyük ailemiz ve örgütlü mücadelemizle dize getirip, sendikamız ile içeriye halaylarla girip tekrar işbaşı yapacağımız günü ipe çekiyorum. Demem odur ki, UPS patronunun ve onun uşaklarının son çırpınışları, son hamleleri sona eriyor, kaleleri düşüyor.

Son olarak Konak’taki arkadaşlarımızın da işlerine son vermeleri bunun açık bir kanıtıdır. Bunu bir satranç olarak düşünün; kale devrildi, artık şah-mat olacaklar. Direnişteki arkadaşlarımızın moralleri çok yüksek, içerideki arkadaşlarımız, yani çalışanlar çok yoruluyor. Bunun farkındayız ama bugünler geçecek ve refaha kavuşacağız.

UPS patronları her hamle yapışında hata yapıyorlar, bunu kendileri de çok iyi biliyorlar. Yenilgiyi kabul edemeyerek çaresizlikten akıl ve mantığın devre dışı kaldığı saldırıları gerçekleştiriyorlar. Yani batağa saplanıyorlar. Zaten böyle bir örgütün ve sınıf dayanışmasının önünde kim durabilir ki? Bu bir dünya devi olsa dahi. Son olarak “UPS’ye sendika halaylarla girecek!”

İşten atılan UPS işçisi Veysel Durkup / İzmir

“Mücadelemizi direnişle sürdüreceğiz!”

TÜMTİS üyesi UPS işçilerinin sendika hakları için verdikleri mücadele kararlılıkla sürerken, UPS patronu da sendika düşmanı tutumunu azgınlaştırarak sürdürüyor. 30 Temmuz Cuma günü UPS’nin dağıtım noktalarından biri olan Konak Şubesi, UPS patronları tarafından kapatıldı, 7 işçi de işen çıkarıldı.

İşten çıkartılan UPS Konak Şubesi işçileri ile görüştük...

- İşten çıkarıldığını nasıl öğrendiniz?

2 gün önce işveren sendikalı olduğumuzu öğrendi. Dün öğleden sonra da dağıtım yaparken Recep Taşcıoğlu arkadaşımızı işten çıkardılar. Bizler de işten çıkarılan arkadaşımızın işe geri alınması için iş yavaşlatma ve iş durdurma eylemleri yaptık. Sendika temsilcileri şubeye gelerek işverenle görüştü. Sendikalı olmanın işçilerin hakkı olduğunu ve işçilerin işten çıkartamayacaklarını söyledi. Ancak UPS patronu bu sefer de işçiyi sendikalı olduğu için değil evinin ikametgahı uygun olmadığı için, eleman fazlası olduğu için çıkardığını söyledi. Bizler de arkadaşımız geri alınmazsa dağıtım yapmayacağımızı söyledik. Onlar da dağıtım mallarını getirin diyerek 1 saat içinde şubeyi kapattılar.

Sendikalı olduğumuzu öğrendikleri günden beri çeşitli baskılar yapmaya başlamışlardı. Tehdit ettiler, istifa etmemiz için baskı yaptılar, asgari ücret verimiz, sigortanızı keseriz gibi söylemlerde bulundular. 7 UPS çalışanı içerisindeki bayan arkadaşımız olan Simge Şanal’ı da özel olarak tehdit ettiler.

- Bundan sonra mücadelenizi nasıl sürdürmeyi düşünüyorsunuz?

Eylemimiz sendikanın kazanılması ve işimize geri dönmemiz talepleriyle sürecek. Sendikalı olmak suç değil. Bizler de sendikalı olma hakkımızla beraber işimize geri dönmek için mücadelemizi direnişle sürdüreceğiz.

Kızıl Bayrak / İzmir

İşçi ve emekçi hareketinden..

Bilgi Üniversitesi'nde 2 işçi işe geri döndü

Türkiye'de vakıf üniversitelerindeki ilk sendikalaşma deneyiminin yaşandığı İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde Sosyal-İş Sendikası'nda örgütlenen emekçilerden üçü 4 Mayıs 2010 tarihinde işten atılmıştı. Sosyal-İş ile Bilgi Üniversitesi yönetimi arasında yapılan görüşmenin neticesinde atılan işçilerden ikisi 2 Ağustos günü iş başı yaptı. Bununla beraber Santral Kampüsü'nde süren oturma eylemi de son buldu.

Sosyal-İş konuyla ilgili yaptığı açıklamayla, Bilgi Üniversitesi'yle 21 Temmuz tarihinde yapılan görüşmenin ardından olumlu bir diyalog ortamı yakalandığını ve ikinci bir görüşmeyle beraber işten çıkarılan Bülent Karaçeper ve Rıza Karaçeper'in, işten çıkarıldıkları tarihteki hak ve ücret düzeyleri korunarak, 02 Ağustos 2010 tarihinde işbaşı yapmak üzere işlerine dönmelerinin sağlandığını kamuoyuna duyurdu. Sendika, Kadir Karabulak'la ilgili ısrarlı girişimlerin ise sonuçsuz kaldığını bildirdi.

Sosyal-İş sağladığı bu kısmi başarının ardından, örgütlenme çalışmalarına hız verdiğini, Kadir Karabulak'ın da bu çalışmaların içerisinde yer alacağını ifade etti. Açıklamada Karabulak için nasıl bir mücadele hattı işletileceğine dair bilgilendirme yapılmadı.

Mas-Daf Makina'da işten atma saldırısı

Düzce Organize Sanayide kurulu bulunan **Mas-Daf Makina** Sanayi'de çalışan işçiler geçtiğimiz hafta sendikalaşma haklarını kullanarak BMİS'te örgütlendi.

Çoğunluğun sağlanmasıyla beraber BMİS, Çalışma Bakanlığı'na yetki tespiti için gerekli başvuruyu yaparken, Mas-Daf patronu da sendika düşmanı bir tutumla 5 işçiyi işten attı.

Meşru haklarını kullanan Mas-Daf işçileri ise, işten atma saldırısına direnişe geçerek yanıt verecekler. Bununla beraber hukuki süreci de başlatacak olan BMİS, baskıların kendilerini yıldıramayacağını ifade ediyor.

Paşabahçe direnişi devam ediyor

Sendikalaştığı için işten çıkarılan taşeron temizlik işçisi Türkan Albayrak, direniş güncesiyle işçi ve emekçilere sesleniyor. Albayrak direnişinin 23. günü olan 1 Ağustos günü kaleme aldığı güncesinde, direnişi sayesinde çalışan işçilere yapılan muamelenin değiştiğini ifade ediyor. Daha düne kadar işçilerle aynı yemekhaneyi dahi paylaşmayan başhekimin işçilerle beraber kafeteryada çay içtiğini, temizlik işçilerine kandil simidi dağıtıldığını belirten Albayrak, direnişi sayesinde yeni işten atmaların da önüne geçildiği söylüyor.

Direnişin 25. gününde ise zabıtarların direniş çadırında ticari faaliyet yürütüldüğüne dair ihbar aldıklarını belirterek direniş alanına geldiğini fakat ihbarın asılsız olduğunun görülmesiyle geri döndüklerini belirtiyor. Bununla beraber aralarında İSKİ direnişçisi Ercan Balıoğlu'nun ziyaretinin de olduğu destek ziyaretleri aldığını belirtiyor.

Belediye işçileri Taksim'de yürüdü

Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri 30

Temmuz günü Taksim'de gerçekleştirdikleri eylemle grev gerekçelerini açıkladılar.

İSPARK, İSTON, İSFALT, İSBK, BELBİM, BİMTAŞ ve Kültür A.Ş ile Zeytinburnu, Gaziosmanpaşa, Sultangazi, ve Üsküdar belediyelerinde yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamazsa Ağustos ayının ortalarında greve gitme uyarısında bulunan işçiler kamuoyunu bilgilendirdiler.

Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi önüne kadar süren yürüyüşün ardından basın açıklamasını okuyan Belediye-İş Sendikası 5 No'lu Şube Başkanı Nihat Altaş, İBB'nin, Çalışma Bakanlığı'nın verdiği toplu sözleşme yetki belgesindeki İSPARK AŞ'yi tanımaması, yüksek okul ve üniversite mezunu işçilerin sendikalı oldukları halde toplu iş sözleşmesinden faydalandırılmaması, asli işleri yapan taşeron firma çalışanlarının sendikaya üye olduğu halde toplu iş sözleşmesinden faydalandırılmaması, Büyükşehir Belediyesi'ne devredilen ilçe ve beldelerdeki çalışanların uğradığı hak kayıpları ile İstanbul'da en düşük ücretin ödendiği Büyükşehir Belediyesi'nde ücretlerin iyileştirilmemesinin toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanmasındaki ana noktalar olduğunu söyledi.

Altaş şöyle konuştu: *"Uyarılarımızın dikkate alınmaması halinde 17 Ağustos'ta greve başlayabiliriz. Masada bitmemesi durumunda İstanbul'da yaşanacak bir grevin olumsuzluklarının bize ait olmayacağını bilinmesini isteriz."*

Haber-İş İstanbul 1 No'lu Şube, Tek Gıda-İş ve TÜMTİS'in de destek verdiği eyleme çeşitli sol güçlerin yanısıra İSKİ işçileri de destek verdi.

"Tabutta değil, hayatta izin"

ODTÜ taşeron şirket işçileri, yıllık izin talebiyle 30 Temmuz Cuma günü bir eylem gerçekleştirdi.

ODTÜ Genel Sekreterliği'nin yaptığı açıklamada şirket işçilerinin yıllık izinlerini kullanamamalarının sözleşmeden kaynaklandığı ve bir çözüm bulunamadığı ifade edilmişti. Geçen seneden bu yana

yıllık izinleri için mücadele eden işçiler ise sorun çözülene kadar mücadele edeceklerini bildirmişlerdi.

Cuma günü kütüphane önünde bir araya gelen işçiler, bir tarafında "Ölünce mi izne çıkacağız" öteki tarafında "Tabutta değil hayatta izin" yazan tabutu rektörlüğe bıraktılar.

Haber Sen iş yavaşlattı

Haber-Sen, PTT emekçilerinin sorunlarını dile getirmek için 30 Temmuz Cuma günü sabah saatlerinden itibaren Türkiye genelinde örgütlü olduğu işyerlerinde iş yavaşlatma eylemi gerçekleştirdi. Haber Sen, 1 ay içerisinde çözüm için girişimlerde bulunulmaması durumunda iş bırakma eylemi gerçekleştireceğini açıkladı.

İzmir Basmane Meydanı'ndaki PTT binası önünde toplanan Haber-Sen İzmir Şube üyesi emekçiler, taşeronlaştırmanın önüne geçilmesi, çalışma şartlarının daha sağlıklı hale getirilmesi taleplerinin yer aldığı döviz ve pankartlar açtılar. Basın açıklamasını gerçekleştiren Hüseyin Özden şöyle konuştu: *"Bir PTT memurunun günlük çalışma saati, belirlenen süreyi aşarak 10-12 saate ulaşıyor. Memurlar eve iş götürmek zorunda kalıyor. Yöneticiler ise 'beğenmiyorsan gidebilirsin, yerine gelecek çok' diye tehditte bulunuyor. Bu dayatmaları kabul etmiyoruz. PTT çalışanları çile çekiyor. İnsanca*

Temmuz 2010 / Bursa

çalışma şartları istiyoruz. Türkiye’de bir postacıya ortalama 74 kilometrekarelik bir alan 6 bin 500 kişi düşüyor. Almanya’da görev yapan bir postacıya 2,5 kilometrekarelik bir alan ve 570 kişi düşüyor. Rakamlar, çalışma şartlarının güçlüğünü net bir şekilde ortaya koyuyor. Tüm personel fazla mesaiye kalıyor ve saat başına ön görülen 1 lira kurşuluk fazla mesai ücreti dahi ödenmiyor.”

PTT emekçileri **Ankara**’da ise Yenişehir PTT binası önünde toplandı. Haber-Sen Genel Başkanı Ali Yılbaşı ise PTT Genel Müdürlüğü’nün eyleme katılanlar hakkında yasal işlem yapılacağını açıkladığını belirterek, “Sendikal hareketimiz yasal ve meşrudur. Yasaları uygulamak istiyorsanız önce iş yerindeki angaryayı kaldırın, çalışanlara yıllık iznini kullandırın. Daha önce yaptığımız eylemleri benzer yöntemlerle engellemeye çalıştınız, sonuç alamadınız, bu tutumunuzdan vazgeçin” dedi.

KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek de kamusal alanda hızla bir dönüşüm sağlandığını ifade ederek, kamusal hizmetleri ortadan kaldıran bu anlayışın, bunu kamusal hizmetlerin niteliği artırılıyor gibi sunduğunu söyledi.

Polifleks’te direniş kazandı

Bursa’da kurulu otomotiv yan sanayi kuruluşu **Faurecia Polifleks** fabrikasında işten atma saldırısına ve sendikal örgütlenmenin tasfiyesine karşı direniş başlatan Petrol-İş Sendikası üyeleri kazandı.

23 Temmuz günü işten atılan, aralarında şube yönetim ve disiplin kurulu üyeleri ile işyeri baştemsilcisinin de bulunduğu sendika üyesi 11 işçi işlerine geri döndüler.

Polifleks patronu, fabrika önünde başlayan direniş nedeniyle geri adım attı.

Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın’ın da katıldığı toplantı sonucunda, atılan işçilerin geri alınmasıyla beraber fabrika önüne kurulan direniş çadırı da kaldırıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

LSG SKY’da TİS imzalandı

Antalya’da kurulu **LSG SKY Chefs Havacılık Hizmetleri A.Ş**’de çalışırken 2008 yılının mart ayından itibaren Tek Gıda-İş Sendikası’nda örgütlenmeye başlayan LSG işçileri toplu sözleşmeli çalışma düzenine kavuştular.

Fabrikadaki örgütlenme sürecinde işten atma ve sendikadan zorla istifa baskılarını devreye sokan LSG patronu ile yasal sürecin tamamlanmasının ardından toplu sözleşme görüşmelerine başlayan Tek Gıda-İş Sendikası, imzalanan TİS’le beraber fabrikada çalışan üyelerinin yeni haklar ve günün koşullarına göre önemli kazanımlar getirdiğini duyurdu. Sendika, imzalanan toplu sözleşmenin içeriği hakkında ise bilgilendirmede bulunmadı.

AKP’nin 40 saat yalan

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) “AKP’nin sağlıkçılara 40 saat yalanı” başlığıyla yaptığı açıklamada, Sağlık Bakanlığı’nın 3 Ağustos günü yayımladığı genelgeyle sağlık çalışanlarına haftalık mesai saatini 45 saat olarak uygulamayı hedeflediğini ifade etti.

Açıklamada, Sağlık Bakanlığı’nın yayınladığı genelgedeki ilgili maddede şu ifadelere yer verildiği belirtildi: “Baştabiplikle gerekli tedbirler alınmak ve düzenlemeler yapılmak kaydıyla hizmeti kesintiye uğratmayacak şekilde, saat 12 ilâ 14 arasında öğle yemeği ve istirahatı için personele münavebeli olarak bir saatlik dinlenme süresi (öğle tatili) verilecektir. Ancak bu süre içerisinde personel kurumdan ayrılmayacak, ihtiyaç duyulması halinde ilgili personel göreve davet edilebilecek ve göreve davet edilen personel de davete icabet edecektir”

Sağlık Bakanlığı ve bazı sendikaların “sağlık emekçilerine müjde, çalışma sürelerini 40 saate indiriyoruz” söyleminin, sağlık bakanlığı genelgesi ile yalanlandığı ifade edilirken, bugüne kadarki uygulamada sağlık emekçilerinin günde 9 saat çalıştığı ve öğlen yemeğini dönüşümlü yiyerek, görevlerine devam ettiği hatırlatıldı. Yemek sırasında geçen 10–20 dakikalık sürenin mesaiden sayıldığına söylendiği açıklamada, sadece sağlık işkolunda haftalık çalışma süresinin 45 saat olduğunun altı çizildi. Açıklamada, genelgenin bu maddesi ile öğle bir saat dinlenme süresi verilmiş görünmesinin aldatıcı olduğu ve ihtiyaç halinde personelin göreve gelmek zorunda olmasının fiili olarak günlük 9 saat uygulamasına tekabül ettiği belirtildi.

“Bugün birçok sağlık kurumunda personel yetersizliği had safhada değilmiş gibi, tek hekim, tek hemşire ile hizmet veren servisler bilinmiyormuş gibi adeta genelgenin 2. maddesi ile emekçilerle dalga geçilmektedir” denilen açıklamada SES’in AKP’nin “sağlıkta dönüşüm” adı altında piyasacı uygulamalarına, sağlık emekçilerini esnek ve kurlsız çalıştıran genelge ve yasalarına karşı hukuksal ve demokratik mücadeleyi yükselteceği vurgulandı.

32 bin maden ruhsatı dağıtılmış

Mecliste verilen soru önergesi üzerine AKP hükümetinin 8 yılda 43 bin 152 maden ruhsatı için izin verdiği ortaya çıktı.

Özellikle madenlerde yaşanan toplu işçi katliamlarının sıklığı ise verilen ruhsatların herhangi bir kriter gözetmeksizin adeta dağıtıldığına işaret ediyor.

Mecliste, Türkiye genelinde maden ocağı açılması için verilen ruhsat sayısını, ruhsat verilen şirketleri, sahiplerini, illere göre dağılımını ve toplanan harç miktarını içeren soru önergesini yanıtlayan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız’ın verdiği yanıt, iş cinayetlerinin yaygınlığı düşünüldüğünde dikkat çekici. Yıldız, Türkiye genelinde maden ocağı açılması için; 31 bin 750 arama ruhsatı, 11 bin 478 işletme ruhsatı, 104 ön işletme ruhsatı olmak üzere verilen toplam ruhsat sayısı 43 bin 152 olduğunu belirtti. Bununla beraber Yıldız, 2004-2010 yılları arasında toplanan harç miktarının ise 214 milyon 207 bin 265 TL olduğunu belirtti.

2004 yılında AKP iktidarının Maden Kanunu’nu değiştirmesi sonrasında maden ocaklarında meydana gelen iş kazalarında ve işçi ölümlerinde büyük oranda artışlar yaşandığı TTB ve TMMOB gibi meslek odalarınca çeşitli platformlarda dile getirildi. Bugüne kadar madenlerde yaşanan iş kazalarında en basit iş güvenliği önlemlerinin alınmamasından kaynaklı iş cinayetine dönüştüğü göz önüne alınırsa AKP iktidarının ruhsatları, işçi sağlığı ve iş güvenliği üzerinden hiçbir kriter gözetmeksizin verdiği gözler önüne seriliyor. Oysa ki hükümet, her aşamada madenlerde bilimsel standartların sağlanmasına dönük sorumluluklarını yerine getirmek zorundayken özellikle yaşanan son iş cinayetleri bu alana dönük bir çalışmanın olmadığını gösteriyor.

Yıldız’ın açıkladığı rakamlar, özelleştirme ve taşeronlaştırma politikaları ile denetimsiz, kurlsız, sendikasız ve kayıt dışı işçi çalıştırmaya bağlı artış gösteren iş “kazaları”nın daha en başından keyfi bir biçimde verilen ruhsatlardan kaynaklı yaşandığına işaret ediyor.

Türkiye’de her yüz bin işçi için iş “kazası” sonucu ölüm oranı madencilik sektöründe 74,2. Maden kazalarında meydana gelen iş cinayetlerinde 2009 yılında 92 işçi, bu yılın ilk altı ayında ise 70’in üzerinde maden işçisi hayatını kaybetti. Bu veriler ve verilen ruhsat rakamları ele alındığında içinde yaşadığımız ücretli kölelik düzeninde iş cinayetlerinin “kader” olmadığı rahatlıkla anlaşıyor.

İşgal silahını ÇEL-MER iş

ÇEL-MER işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltelim!

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

Gebze Çayırova'da kurulu bulunan ÇEL-MER Metal Fabrikası'nda DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'te (BMİS) örgütlenmeleri üzerine karşılaştıkları işten atma saldırısına direnişle yanıt veren ÇEL-MER işçileri, 2 Ağustos günü direnişlerini fabrika işgaliyle birleştirdiler.

BMİS'te örgütlenme çalışması yürütürken işten atılan ÇEL-MER işçilerinin 19 Haziran'da başlattıkları direniş 19 günün ardından kazanımla sonuçlanmış, işçilerin tümü 9 Temmuz günü işbaşı yapmışlardı. İşçilerin hak alma bilincinin ve örgütlü mücadele kararlılığının artmasından büyük sıkıntı duyan ÇEL-MER patronu ise ilk fırsatta işten atma saldırısını tekrar devreye sokarak, 16 Temmuz günü 23 işçiyi işten atmıştı. Patronun son saldırısına da direnişle yanıt veren ÇEL-MER işçileri fabrika önünü yeniden direniş alanına çevirirken, içerideki işçiler ise üretimi yarı yarıya düşürerek sınıf kardeşlerine omuz vermişti.

Ve şimdi ise ÇEL-MER işçileri, fabrika içerisindeki diğer sınıf kardeşi işçilerle kenetlenip sendikal haklarını kazanmak için fabrikalarını işgal ettiler.

İşçiler, emekçiler!

Direnişe başladıkları günden itibaren merkezi noktalarda yaptıkları eylemler, direniş ziyaretleri ve bildiri dağıtımlarıyla seslerini daha fazla kişiye ulaştırmaya çalışan ÇEL-MER işçileri, son olarak da işçi sınıfı mücadelesinin en meşru eylemlerinden biri olan fabrika işgalini hayata geçirdiler.

“Atılan işçiler geri alınsın!”, “Sendika hakkımız tanınsın!” diyerek asalak patronun ve onun azgın sömürüsünün karşısına dikilen ÇEL-MER işçileri, polis-patron işbirliğinde hayata geçirilen tüm baskı ve saldırılara rağmen kazanana kadar mücadelelerini sürdürmeye kararlı olduklarını haykırmaya devam ediyorlar.

ÇEL-MER direnişi, çetin savaşlarla dolu sınıflar mücadelesinin fabrikalardan başlayarak hayatın her alanında devam ettiğini görmeyen gözlerle bir kez daha göstermiştir.

İşgalin başlamasının ardından yansıyan bir kaç kısa haber dışında, burjuva medya bu direniş karşısında da ‘üç maymunu’ oynamayı tercih etmiştir. Bu da göstermektedir ki, sermaye cephesi işçi sınıfının hak arama mücadelesi karşısında yine tek vücut olarak konumlanmıştır. Bu konumlanış, direnişin yaratacağı etkinin sınıfın diğer bölüklerine yayılmasından duyulan derin korkunun da açık bir yansımasıdır.

Bu tablo karşısında, tüm işçi ve emekçiler, ilerici ve devrimciler, emekten yana güçler için, ÇEL-MER işçilerinin Çayırova havzasında çağırdığı kıvılcımı büyütmek günün yakıcı görevleri arasında durmaktadır.

Kardeşler!

Sendikal hakları için direnişe geçen, ardından da fabrikalarını işgal eden ÇEL-MER işçileri, “İşçi sınıfı örgütlüyse herşey, örgütsüzse hiçbirşeydir!” sözünün doğruluğunu birkez daha gösteriyorlar!

ÇEL-MER işçileri, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanarak kapitalist sömürü düzeninin çarklarını yıkabileceğini gösteriyorlar!

ÇEL-MER işçileri, kazanmak için direnmenin ve mücadele etmenin tek çıkar yol olduğunu gösteriyorlar!

Ve ÇEL-MER işçileri, ücretli kölelik düzeninin adı olan kapitalizme karşı tüm işçi ve emekçilerin izlemesi gereken mücadele yolunu gösteriyorlar!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) olarak, ÇEL-MER işçisinin bu onurlu mücadelesini bir kez daha selamlarken, tüm ilerici ve devrimci güçleri, emek ve meslek örgütlerini, ÇEL-MER işçileriyle dayanışmayı yükseltmeye, muhtemel bir saldırı durumunda tepki vermeye çağırıyoruz.

BDSP olarak, direnişleri boyunca “ÇEL-MER kazanırsa tüm işçiler kazanacaktır!” diyerek sınıfın tüm öznelerine yol gösteren ÇEL-MER işçilerinin sendikal hakları için verdiği bu onurlu ve militan mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz.

ÇEL-MER kazanırsa tüm işçiler kazanacaktır!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

3 Ağustos 2010

kuşanan direnişçi leri yol gösteriyor!

ÇEL-MER kazanırsa tüm işçiler kazanır!

İşgaldeki ÇEL-MER işçileri ile dayanışmaya!

(...)Yürüttükleri mücadele içerisinde karşılaştıkları baskılar, bırakalım işçilerin kararlılığını kırmayı, aksine işçilerin hak arama bilincinin gelişmesine, örgütlülüklerinin ve kararlılıklarının daha da pekişmesine neden oldu. Ve son olarak ÇEL-MER metal işçileri “patronla anladığı dilden konuşacağız” diyerek işçi sınıfının en meşru eylemlerinden biri olan “işgal” haklarını kullanarak bugün fabrikalarını işgal ettiler. İşten atılan işçilerin geri alınması, sendika haklarının tanınması ve iş barışının sağlanması talepleriyle üretimi durduran işçiler, yoğun polis ablukası altında, tüm tehdit ve baskılara rağmen direnişlerini sürdürüyorlar.

Tüm tehditlere rağmen işçilerin meşru ve militan eylemine engel olamayan ÇEL-MER patronu ve polis hangar kapılarını işçilerin üstüne kapatarak içeriye hava girmesini engellemeye ve işçilerin direnişlerini kırmaya çalışıyor.

Şimdi ise sıra, bu onurlu mücadelesini işgal eylemi ile pekiştirmiş ÇEL-MER işçileri ile dayanışmayı yükseltmektedir. Metal İşçileri Birliği olarak, tüm ilerici sendika ve sendikacıları, ilerici, devrimci güçleri ve tüm işçi ve emekçileri işgal eylemindeki ÇEL-MER işçileri ile dayanışmaya çağırıyoruz.

Metal İşçileri Birliği

ÇEL-MER işçilerinin gözüpek eylemini selamlıyoruz!

(...)ÇEL-MER işçileri direnişlerini daha da ileri bir boyuta taşımış bulunuyorlar. Patron-polis baskısının her geçen gün daha da artması üzerine, “Patronun anladığı dilden konuşacağız” diyerek, işçi sınıfının en meşru eylemlerinden birine, fabrika işgaline başvurdular.

ÇEL-MER patronu polisle tam bir işbirliği içindedir. Her türlü baskı ve tehdidin yanı sıra, hangar kapılarını kapatarak işçileri havasız bırakmak gibi bir acımasızlıkla hareket etmektedir. Fakat tüm çabaları boşunadır!

ÇEL-MER işçileri işten atılan işçilerin tekrar işe alınmaları ve sendikal haklarının tanınması talepleri için direniyorlar ve bu konuda oldukça gözüpek ve kararlılar.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) olarak, yiğit ÇEL-MER işçilerinin,

Türkiye işçi sınıfının ‘60’lı yıllarda sıkça sergilediği fabrika işgalleri geleneğinin ifadesi olan bu eylemini sınıf kardeşliği duygularımızla selamlıyor, tüm işçileri, emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri, bu gözüpek ve onurlu direnişi desteklemeye, olası bir saldırıda etkin bir dayanışma içine girmeye çağırıyoruz.

BİR-KAR

ÇEL-MER işçilerinin direnişi kazanacak!

(...)Ağır çalışma koşulları, düşük ücretler karşısında örgütlenecek sendikaya üye olan ve örgütlendikleri için işten atılan ÇEL-MER işçileri bize bir kez daha mücadele etmenin hayati bir önem taşıdığını gösterdiler. Her türlü baskı ve yıldırmaya yönelik girişimleri mücadele azmiyle direnerek yok ettiler. Patron-polis işbirliği ile gelen saldırı dalgasını örgütlülükleriyle parçalayan ÇEL-MER işçilerini durduramadılar. Burjuvazinin kolluk kuvvetlerinin saldırılarına boyun eğmediler, direndiler. Tüm bu saldırılar ÇEL-MER işçilerini yıldırma, tam tersine daha güçlü bir bilinçle hareket etmelerini sağladı.(...)

Mamak 7. Kültür Sanat Festival Hazırlık Komitesi olarak ÇEL-MER işçilerinin meşru ve militan direnişini selamlıyor ve festival alanına ÇEL-MER

işçilerinin direniş ruhunu taşıyacağımızı ve süren diğer direnişlerle de dayanışmayı büyüteceğimizi duyuruyoruz.

Mamak 7. Kültür Sanat Festivali Hazırlık Komitesi

Daha fazlasını yapabiliriz!

Türkiye’de herkes referandumu, YAŞ’ı konuşurken ülkenin dört bir yanında halklar arasında düşmanlık tohumları ekilirken, bir başka ses bizi tekrar gerçek yaşama döndürdü. Onların yalanlarını yüzlerine çarpan, düşmanlığa inat gerçek kardeşliğin kavgasını büyüten bu ses yine işçi sınıfının sesi oldu.

“Bizim başımıza gelen yarın sizin de başına gelir.” cümlesiyle bitiriyor bildirilerini, Gebze Çayırova’da bulunan ÇEL-MER Çelik Fabrikası’nı işgal eden işçiler. Sözlerinde ensesi kalın, sırtı rahat patronlar sınıfının önemsememe, ciddiye almama diye bir gerçekliklerinin olmadığını işaret ediyorlar. “Bana bir şey olmaz!” dediğin anda, aslında ne derece kapının dışına ya da açlığa, yoksulluğa yaklaştığını dikkat çekmek istiyorlar. Bunu da, her türlü tacize ve işkenceye karşı büyük bir yüreklilikle yapıyorlar.

Sendikalaştıkları için işten atılan, bunun üzerine direnişe geçen ve sonucunda fabrikalarına geri dönen ÇEL-MER işçileri, sonrasında patron Gazi Yılmaz’ın 22 kişiyi işten atma saldırısı ile karşılaşıyorlar.

Başlarını önlerine eğip bu haksızlığa boyun eğmiyorlar. Fabrika içerisindeki sınıf kardeşlerimiz de kafalarını toprağın altına sokmayı reddediyorlar ve üretimi yarıya düşürüyorlar. Çünkü ÇEL-MER işçileri, kendileri kazanımlarının bütün işçi ve emekçilerin kazanımı olduğunu biliyorlar ve söylüyorlar.

İşte bu yüzden, yani tek bir işçi kardeşimizin mücadelesinin, kazanımının ne derece değerli, onurlu ve önemli olduğunu bilerek davranmak kendini insanlığa karşı sorumlu hisseden her bireyin ve topluluğun görevidir. Patron, polis ve bürokratların işbirliğine karşı tüm sınıf bölüklerinin birliği günün tek gerçeğidir. Bugün fabrikalarını işgal eden ÇEL-MER işçileri havasız, susuz, ışıksız kalmaya yani kendilerinin direncini kırmak için başvurulmuş her türlü kirli saldırı ve karalama yöntemine karşı “daha fazlasını da yapabiliriz” kararlılığı ile karşılık veriyorlar.

ÇEL-MER işçilerinin attıkları her adım bizim de adımımızdır.

Onların söylediği her söz bizim de sözümüzdür.

Daha fazlasını yapabiliriz!

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları

ÇEL-MER Çelik işçisi yalnız değildir!

(...)İşçilerin talepleri çok açık ve yalın. Onlar dayanağı Anayasa olan sendikali olma haklarını kullanmak ve işlerine geri dönmek istiyorlar. Ancak bu insanca ve haklı talepler görmezden gelindiği gibi işçilerin vinç tepelerindeki bekleyişleri düşmanca bir tavırla karşılandı.

(...)Fabrika içerisinde bekleyişlerini sürdüren işçilerin su içmek, yemek yemek gibi insani ihtiyaçlarının karşılanmaması/kasten geç karşılanması, hastalanmış işçilerin nitelikli tıbbi müdahale yapılmadan gözaltı işlemine tabi tutulmaları, işçilerin korkunç bir sığağa mahkum edilerek sağlıkları ile oynanması, işçilerin yine kasten karanlıkta bırakılarak vinçten düşmelerine davetiye çıkartılması düpedüz işkencedir. İşçilerin hayatına kastedilmektedir. Süreç devam ettiği ölçüde bu aynı tutumların sürmesinin çok ağır sonuçlara neden olacağı ortadadır.

Sendikal hakların önündeki engeller kaldırılmalı!

Çok açıktır ki bugün işçileri vinç tepelerinde aç susuz beklemeye iten koşulları yaratan ÇEL-MER Çelik işverenidir. Sendikali olmak Anayasa’da tanınmış bir haktır. Bu hak hiçbir biçimde işverenlerin keyfiyeti ile sınırlandırılmaz, ortadan kaldırılamaz. Bundan sonra yaşanacak bütün olumsuzlukların sorumlusu, örgütlü işçilerden korkan, örgütlü işçileri düşman bilen zihniyetin kendisi olacaktır. (...)

CHD İstanbul Şubesi

Sinter’den ÇEL-MER’e fabrika işgalleri...

Kapitalist kriz uluslararası düzeyde sınıfsal antagonizmayı keskinleştirdi. Güney Kore’de Ssangyong fabrika işgali, Fransa’da Scapa, Faurecia (Peugeot) ve birçok rehin alma eylemleri, İngiltere’de korsan grevler sınıf hareketinin yükselişini işaretledi.

Krizin Türkiye’ye yansmasıyla işçi sınıfı model eylemleriyle harekete geçti. En başta Sinter, Gürsaş, Tezcan fabrika işgal eylemleri yaşandı. İşgal-direniş-grev, işçi sınıfının mücadele şiarı haline geldi. İşçi sınıfı aynı dönemde DESA’da Emine Arslan’la, Meha’da Saliha Gümüş’le, Entes’te Gülistan Kobatan’la model kimliklerini yarattı. TEKEL direnişi bu birikimlerin sıçraması oldu. Sınıf mücadelesi, TEKEL direnişiyle yeni bir döneme girdi.

ÇEL-MER işçileri Sinter’den, Gürsaş’tan ve Tezcan’dan yükselen pratiği, yani fabrika işgal eylemini bir adım daha ileri götürüyor. İşten

atılmalara, sendikasıylaştırmaya, sistematik güvencesizleştirmeye karşı ÇEL-MER işçileri sınıfın izlemesi gereken yolu işaretliyor.

ÇEL-MER işçileri fabrika işgal pratiğini derinleştiriyor. 1968-1969 fabrika işgal eylemleri Alpagut ve Günterm gibi üretime el koyma ve özyönetim deneyimleriyle taçlanmıştı. ÇEL-MER işçileri de aynı yoldan yürüyebilir. Fabrika işgal eylemlerinin kararlılığının bir üst aşaması üretime el koymaktır.

ÇEL-MER işçileri fabrika işgal eylemleriyle enternasyonal bir mesaj verdiklerinin de bilincinde olmalıdır. Sermayenin açık saldırısına karşı işçi sınıfı boyun eğmemektedir. Nasıl ki Yunanistan işçi sınıfı grev ve genel grevleriyle bizlere mesaj veriyorsa,

bizler de fabrika işgal eylemleriyle sınıf kardeşlerimize mesaj veriyoruz.

Bugün ÇEL-MER fabrika işgali ve UPS direnişinin yarattığı atmosfer başlı başına bir çekim gücü oluşturmuştur. Buraya yoğunlaşmak gerekir. Bu çekim gücü bütün lokal direnişleri kendi yörüngesine sokabilir. ÇEL-MER ve UPS direnişleri sınıfa hem muktedir olma gücü, hem de moral vermektedir. Bu direnişlerin her birinin manifestoya dönüştürülmesi bizlerin sorumluluğundadır. Ruhumuz, aklımız ve yüreğimiz ÇEL-MER işçilerinin yanındadır.

Yaşasın işgal, direniş, grev!

Yaşasın ÇEL-MER işçilerinin fabrika işgali!

Volkan Yaraşır

Sendikal haklarımız için fabrikamızı işgal ettik!

Bizler, Çayırova İlçesi Şekerpınar Mahallesi’nde kurulu ÇEL-MER Çelik A.Ş.’de çalışan işçileriz. 16 Temmuz günü Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye olduğumuz gerekçesiyle 22 kişi atıldık.

Sendikaya üye olduk, çünkü ÇEL-MER patronu tüm haklarımızı gasp ediyordu.

Sendikaya üye olduk, çünkü ailemize bir parça daha ekmek götürebilmenin derdindeydik.

Sendikaya üye olduk, çünkü köle gibi çalışmak değil, insanca yaşamak ve çalışmak istiyorduk.

Sendikaya üye olduk, çünkü haklarımızı alabilmemizin yolunun örgütlenmekten geçtiğini biliyorduk.

ÇEL-MER patronu ise haklarımızı görmezden geldi. Elimizde kalan kırıntıya bile göz koydu. Örgütlendik haklarımızı istedik, bize kapıyı gösterdi. Bizim sırtımızdan kazanırken iyiydik, ama hakkımızı istediğimizde kötü olduk.

17 gündür direniyoruz. Ancak ÇEL-MER işvereni sendikal haklarımızın gaspı konusunda oldukça ısrarcı davranıyor. Taleplerimizi göz ardı ediyor. 17 günlük direnişimiz boyunca üç maymunu oynadı ve oynamaya devam ediyor. Kuralızsızlık ve yasa dışılığını sürdürüyor. Bu anlamıyla biz ÇEL-MER işçileri olarak bu keyfilik ve vurdum duymazlık karşısında bugün itibarıyla işyerimizi işgal etmiş bulunuyoruz. İşgalimiz ÇEL-MER patronunun pervasız saldırıları karşısında meşru bir zemine oturmaktadır. Taleplerimiz karşılanıncaya kadar işgal eyleminde ısrarcı olduğumuzu kamuoyunun bilgisine sunuyoruz. Başta hakları için direnen sınıf kardeşlerimiz olmak üzere, tüm duyarlı basını, sendikaları, meslek odalarını, demokratik kitle örgütlerini işgal eylemimize destek vermeye fabrika önünde beklemeye çağırıyoruz.

Yaşasın ÇEL-MER işgalimiz!

Yaşasın sınıf dayanışması!

DİSK Birleşik Metal-İş üyesi ÇEL-MER işçileri

ÇEL-MER’de direniş var!

Önce sendikaya üye olduğumuz için işten atıldık. Kararlı direnişimizle işlerimize geri alındık.

Daha sonra sonra işveren Gazi Yılmaz sendikayı engellemek için yeni yollara baş vurdu ve 22 arkadaşımızı tekrar işten çıkardı.

Şimdi 61 kişi fabrika işgalindeyiz. İşlerimize geri alınana kadar ve sendika talebimiz kabul edilene kadar bu vinçlerden inmeyeceğiz.

Bizler ÇEL-MER işçileri olarak yürüttüğümüz mücadelenin haklılığını savunuyor bu mücadelemizin bütün işçilerin, emekçilerin mücadelesi olduğunu biliyoruz. Hepimiz biliyoruz ki birimiz kazanırsak, hepimiz kazanacağız.

Şimdi bütün işçi, emekçi kardeşlerimize sesleniyoruz:

Bizim mücadelemiz ücretli kölelik düzenine karşı bir mücadeledir.

Bizim mücadelemiz işimize, aşımıza göz koyanlara karşı bir mücadeledir.

Bizim mücadelemiz bizi onursuzca yaşamaya mecbur bırakanlara karşı bir mücadeledir.

İşte bu yüzden: Direnişimize destek olmalı, sesimize ses katmalısınız!

Bizim başımıza gelen yarın sizin de başınıza gelebilir.

Bütün işçi ve emekçi dostlarımızı destek olmaya davet ediyoruz.

ÇEL-MER işçileri

ÇEL-MER işçisi sendikal hakları için fabrikasını işgal etti...

“Kazanana kadar mücadelemize devam edeceğiz!”

DİSK’e bağlı **Birleşik Metal-İş**’te örgütlendikleri için işten atma saldırısıyla karşılaşan ve bunun üzerine fabrika önünde direnişe geçen ÇEL-MER işçileri, **2 Ağustos** günü saat 12.00 sularında içeride çalışan işçilerin de desteğiyle birlikte fabrika işgali gerçekleştirdi. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada ÇEL-MER işçileri, eylemlerinin 4. gününe girerken 5 Ağustos günü valilik, işveren ve sendika temsilcileri arasında gerçekleşecek görüşmeyi bekliyorlardı.

1. gün: İşçiler fabrikayı işgal ettiler!

Fabrikada öğle yemeği arasının verildiği saat 12.00 sularında, içerideki işçiler “Atılan işçiler geri alınsın!”, “İş, ekmek yoksa barış da yok!”, “Atılan işçiler onurumuzdur!” ve “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları eşliğinde direnişçi arkadaşlarının yanına geldiler. İşçiler, yine sloganlar eşliğinde direnişçi arkadaşlarını da alarak fabrikaya yöneldiler. Bu noktada polisin engelleme çabalarına rağmen geri adım atmayan işçiler fabrikaya fiili bir şekilde girerek işgal eylemi başlattılar. Fabrikaya girişlerin ardından işçiler gezici vinçlerin üzerine çıktılar.

Atılan işçilerin geri alınması, sendika hakkının tanınması ve iş barışının sağlanması talepleriyle gerçekleştirilen işgal eyleminin, talepler karşılanıncaya kadar devam edeceği belirtildi.

ÇEL-MER işçileri yılmadı!

İşgal eylemiyle birlikte fabrika önünde çevik kuvvet yığınağı oluşturuldu. İçeride bulunan polisler aracılığıyla işçilere dönük abluka yoğunlaştırıldı. Patronla işbirliği içerisinde bulunan polisler, işçileri eylemlerini sona erdirmeleri için tehdit etti.

İşçilerin kararlılığı karşısında çaresiz kalan polis, farklı yöntemlerle işgal eyleminin son bulması için çaba harcadı. İşçilerin üstüne hangar kapılarını kapatan polis, böylelikle içeriye yeterli hava girmesini engellemeye, bu yolla eylemi fiili olarak bitirmeye çalıştı.

İşgal eylemini gerçekleştiren işçilerden **Fatih Demir** rahatsızlandığı için ambulansla hastaneye kaldırıldı. Demir’in ardından yine hastalığından kaynaklı **Turgay Aydoğan** isimli işçi de fabrikanın dışına çıkarılarak hastaneye gönderildi. 2 saat kadar müşahade altında tutulan işçiler hastane çıkışında polis tarafından gözaltına alınarak Çayırova Polis Merkezi’ne götürüldüler.

Gözaltı süresince polislerin “Sizi işgale kim yönlendirdi?” gibi sorularıyla karşılaşan işçiler, aynı zamanda “Sakin direniş alanına geri dönmeyin!” şeklinde tehditlere de maruz kaldılar. İşlemlerinin tamamlanmasının ardından serbest bırakılan işçiler direniş alanına geri döndüler.

Direnişçi işçiler, fabrika önünde bekleyen kitle ve işgal eylemindeki işçiler tarafından coşkulu sloganlarla karşılandılar.

Eylem destekle güçlendi

İşgal eylemine, bölgede bulunan ilerici ve devrimci güçlerden de destek geldi. Fabrika önünde bulunan **BDSP, TİB-DER, EMEP, ESP, SODAP, ÖDP, Emekli-Sen Gebze Şubesi ve Limter-İş Sendikası Genel Sekreteri Kamber Saygılı** direnişçi işçilerin yanlarında olduklarını vurguladı. ÇEL-MER işçilerinin aileleri de çocuklarıyla beraber fabrika önüne gelerek sloganlarla işçilere destek oldu.

Desteğe gelenler arasında Kurtköy’deki aktarma merkezinde direnişlerini sürdüren **UPS işçileri** de yer aldı. Fabrika önüne önlükleriyle ve dövizleriyle gelen TÜMTİS üyesi işçiler dayanışma sloganlarıyla alana renk kattılar. UPS işçilerinin “Direne direne kazanacağız!”, “ÇEL-MER işçisi yalnız değildir!” sloganları, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “UPS - ÇEL-MER direnişi kazanacak!” sloganlarıyla karşılandı.

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi’nden avukatlar işçileri ziyaret ettikten sonra Gebze Savcılığı’na gittiler. Avukatlar savcılığa, polisin herhangi bir müdahalesi olması durumunda işçilerin ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklarına dair dilekçe verdiler.

Direnişçi işçiler, ilerici ve devrimci güçler ve ailelerden oluşan kitle, saat 22.30 sularında fabrika önünde çadır kurdular.

Ailelerden tam destek

BMİS tarafından işçiler için fabrika içerisine sokulmak istenen kumanyaların polis tarafından engellenmesi tepkiyle karşılandı. Özellikle işçilerin aileleri öfkeli bir şekilde fabrika kapısına yönelerek içeri girmek istedi. Polisin müdahalesiyle karşılaşan

25 Temmuz 2010 / Taksim

aileler “Yemek hakkımız engellenemez!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarıyla yemeklerin içeriye alınmasını talep ettiler. Sendikacıların araya girmesiyle yatışan aileler, BMİS’in yemeğin içeriye gireceğine dair söz vermesi üzerine direniş yerine geri döndüler. Bir süre sonra ailelerin tepkisi polise geri adım attırdı. Polis, yemek ve suları içeri almak durumunda kaldı.

Aileler fabrika içerisindeki ışıkların açılması noktasında da ısrarlarını ve kararlılıklarını korudular. Yemeklerin içeriye alınmasını sağlayan aileler, yarattıkları basınçla fabrikanın içerisindeki ışıkların açılmasını da sağladılar.

İkinci gün: “Ölümüne kadar direniş!”

İşgalin ilk gününde hangar kapılarını kapatıp içeriyi havasız bırakarak işçilerin iradesini kırmaya ve direnişi fiilen bitirmeye çalışan polis, sabaha karşı rahatsızlık geçirerek hastaneye götürülmek üzere fabrika dışına çıkarılan işçilere gözaltı terörü uygulamaya devam etti, bir işçi gözaltına alındı.

Polisin hangar kapılarını kapayarak fabrika içerisini havasız bırakmasına tepki duyan ilericiler, devrimci güçler ve aileler, fabrika girişine giderek burada bulunan çevik kuvvet barikatına yüklendiler. Aralarında BDSP ve MİB çalışanlarının da bulunduğu destekçi güçlerin fabrikaya fiili girişinin ardından polis saldırısına maruz kalan kitle zor kullanılarak kapıların dışına çıkarıldı.

Destekçi güçlerin fabrikaya fiilen girme çabasını içerideki işçiler coşkulu sloganlarla karşıladılar. Bununla da yetinmeyen ÇEL-MER işçileri, polisin hangar kapılarını kapatarak nefes almayı güçleştirmeye çalıştığı fabrikanın çatısını deldiler.

Akşam saatlerinde ise işçi ailelerinin, ilericiler ve devrimci kurumların baskısıyla polis geri adım atarken işçilerin direniş şartlarını zorlaştıran uygulamalar yumuşatıldı. ÇEL-MER işçileri yemek ve su gibi ihtiyaçlarını karşılarken, hangar kapılarının ikisi de açıldı. Ayrıca fabrikaya elektrik de verildi.

BMİS'ten basın açıklaması

BMİS'in örgütlü olduğu **Grammer Çelik, Çayırova Boru, Sarkuysan ve Dostel Makine**'den de işçilerin katıldığı basın açıklaması için ÇEL-MER işçilerinin aileleri, sendikadan yöneticiler, ilericiler ve devrimci kurumlar ÇEL-MER'in 800 metre ilerisinde Çayırova yolu üzerinde bir araya geldi. Buradan fabrika önüne yürüyüş gerçekleştiren kitle "Sendika anayasal hakkımızdır! Engellenemez! / ÇEL-MER işçileri" pankartını taşıdı.

Fabrika önüne gelindiğinde BMİS Gebze Şube Başkanı **Erdoğan Özer** ve DİSK Yönetim Kurulu Üyesi ve Örgütlenme Daire Başkanı **Ali Rıza Küçükosmanoğlu** birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından BMİS Genel Sekreteri **Selçuk Göktaş** da düşüncelerini dile getirdi.

Basın açıklamasını okuyan Göktaş, işçilerin can güvenliğinin tehlikede olduğunu ifade etti. İşçilerin yemek, su gibi günlük ihtiyaçlarının karşılanmasında zorluk çıkarıldığını sözlerine ekleyen Göktaş, kamuoyuna çağrı yaparak ÇEL-MER işçilerinin yalnız bırakılmamasını istedi.

Eyleme BDSP, ÇHD İstanbul Şubesi, EMEP, Emek ve Özgürlük Cephesi, ESP, HSGGP ve SODAP destek verdi.

Basın açıklamasının ardından yaklaşık 150 kişi Gebze Şekerpınar yolunu trafiğe kapatarak çadırların bulunduğu alana yürüdü. Yarım saat süren yürüyüş boyunca işçilerin aileleri, sendikacılar, ilericiler ve devrimci kurumlar ÇEL-MER işçilerine destek sloganları attı.

Valilikle yapılan görüşmeden sonuç çıkmadı

İzmit Valiliği'nin işveren temsilcileri, DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** ve BMİS Genel Başkanı **Adnan Serdaroğlu** ile gerçekleştirdiği görüşmeden sonuç çıkmadığı ve görüşmenin ertesi güne erteleniği belirtilirken ÇEL-MER işçilerinin "Ölümüne kadar direniş!" dedikleri ifade edildi.

Üçüncü gün: "Taleplerimiz karşılanmazsa bunun adı işgal olarak kalmaz!"

ÇEL-MER işçileri işgal eylemlerinin 3. gününe protesto eylemiyle başladı. Vinçler üzerinde bekleyişlerini sürdüren işçiler demir çubuklarla vince vurarak patronun sendika düşmanı tutumunu protesto ettiler. Eylemin 3. gününde işçilerin morallerinin oldukça yerinde olduğu gözlemlendi. Önceki iki

günden farklı olarak ÇEL-MER işçilerinin yemek ve su gibi ihtiyaçlarını karşılamaları konusunda zorluk çıkarılmadı. BMİS'in işçiler için getirdiği yemekler işçilere verildi ve elektrik konusunda problem yaşanmadı.

İşçi aileleri, Gebze Çayırova Kaymakamlığı'na başvurarak eşlerinin çalışma haklarının ellerinden alındığına dair suç duyurusunda bulundu.

Direniş ziyaretlerle güçleniyor

Sendikalaşma mücadelesi veren **UPS işçileri**, ÇEL-MER işçilerini 4 Ağustos günü de yalnız bırakmadı. UPS'nin Kurtköy'deki aktarma merkezinde direnişlerini sürdüren UPS işçileri ses aracıyla ve dövizleriyle çadırın bulunduğu alana geldiler.

Burada yapılan konuşmada, Gebze Sendikalar Birliği'nin ÇEL-MER işçileri için harekete geçmesi gerektiği ifade edildi. UPS işçilerinin de ÇEL-MER işçilerine her türlü desteği sunacağı sözü verildi.

"UPS-ÇEL-MER omuz omuza!" sloganının atıldığı ziyarette gerçekleştirilen sohbetlerin ardından UPS işçileri direniş alanlarına geri döndüler.

Çayırova Belediyesi işçileri, ÇHD İstanbul Şubesi ve Darıca Kültür Derneği de gün boyunca ziyarete gelenler arasında yer aldı.

Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu'ndan (IMF) destek

IMF'den bir temsilci, direniş alanında yaptığı konuşmada ÇEL-MER işçilerinin eylemini selamladı. İşçilerin en temel hakları olan sendikal örgütlülük haklarından mahrum bırakıldıkları için çok üzgün olduklarını dile getiren İsviçreli temsilci, işçilerin hayatı tehlikesinin olduğunu ve ailelerin kaygısını paylaştıklarını dile getirdi. Çeşitli görüşmelerde bulunduklarını da sözlerine ekleyen temsilci, direnişin kazanımla sonuçlanması için çaba harcadıklarını ifade etti. Temsilci konuşmasını işçilerin eylemini bir kez daha selamlayarak bitirdi.

Valilik görüşmesi yine sonuçsuz

Valilikle yapılan görüşme işgal eyleminin üçüncü gününde de devam ederken, görüşmeden yine sonuç çıkmadı, görüşme 5 Ağustos günü saat 15.00'e ertelendi. BMİS Genel Sekreteri Selçuk Göktaş, işçi ailelerine ve ÇEL-MER işçilerini işgal eylemlerinde yalnız bırakmayan ilericiler ve devrimci güçlere görüşmeyi aktarırken olumlu gelişmelerin yaşandığını dile getirdi. Göktaş, ısrarlı sorulara rağmen "olumlu gelişmelerin" ne olduğuna dair açıklık getirmedi.

"Taleplerimiz karşılanana kadar direneceğiz!"

Gazetemiz, işgal eylemlerinin 3. gününde olan ÇEL-MER işçilerinden valilik görüşmesi ve işgal eyleminin koşulları üzerine görüş aldı.

Ömer Düztaban, İzmit Valiliği'nin iki tarafın da taleplerini karşılayacak bir uzlaşma yöntemi önereceği konusunda duyumlar aldıklarını dile getirdi. Düztaban, atılan işçilerin geri alınması ve sendika haklarının tanınması taleplerini hatırlatarak, bu taleplerin karşılanmaması doğrultusunda işgal eylemini bitirmeyeceklerini ifade etti. Bununla beraber işgal eylemini farklı biçimlerde de zenginleştireceklerini, sürpriz eylemler gerçekleştireceklerini sözlerine ekleyen Düztaban, "Taleplerimiz karşılanmazsa bunun adı işgal olarak kalmaz!" dedi.

Eylemlerini sürdürdükleri fiziki koşullardan da bahseden Düztaban, çeşitli sıkıntılar yaşadıklarını fakat morallerinin oldukça iyi olduğunu belirtti. Gazetemize ve konuyu kamuoyunun gündemine taşıyan herkese teşekkür ettiklerini söyleyen Düztaban konuşmasını direniş kararlılığını vurgulayarak noktaladı.

Görüş aldığımız diğer bir ÇEL-MER işçisi **Mahmut Koç** ise valilik görüşmesinin ardından taleplerinin karşılanmaması durumunda sonuna kadar direneceklerini belirtti. "Buradaki arkadaşlarla sürekli olarak görüşüyoruz" diyen Koç, her türlü gelişmeyi değerlendiklerini ifade etti. Koç da, Düztaban gibi işgal eyleminin sürpriz eylemlerle destekleneceğinin altını çizdi.

Eylemin gerçekleştirildiği ortamın fiziki koşullarını anlatan Koç 12 metre yükseklikte olduklarını ve hayatı tehlike taşıyan bir eylem gerçekleştirdiklerini belirtti. Koç, saat 11.00'den sonra cehennem sıcaklığı yaşadıklarını söyleyerek sıcaklığın 50 derecenin üstüne çıktığını dile getirdi. Ailelerin baskısıyla kapıların açıldığını, yemek ve su ihtiyaçlarının şu an için rahatlıkla karşılandığını belirten Koç, morallerinin çok iyi olduğunu ve sonuna kadar direneceklerini sözlerine eklerken, türkülerle, marşlarla, sloganlarla bekleyişlerine devam ettiklerini söyleyerek konuşmasını sonlandırdı.

Baki Dinler de direniş kararlılığını vurguladığı konuşmasında "Anlaşma sağlanana kadar buradayız" dedi. Dışarıdan gelen desteğe de değinen Dinler, dışarıda büyük bir destek olduğuna dikkat çekti.

Kızıl Bayrak / Gebze

ÇEL-MER işçilerinin aileleri ve desteğe gelen direnişçi UPS işçileriyle konuştuk...

“İşgaller yapacağız, direnişlerle kazanacağız”

ÇEL-MER işçilerinin işgal eylemi işçi aileleri, direnişçi işçiler, ilerici ve devrimci güçler tarafından sahipleniliyor. ÇEL-MER işçileri, işçi sınıfının silahlarından biri olan işgal eylemini yeniden sınıfın gündemine sokarken **direnişçi UPS işçileri**, “İşgaller yapacağız, kapıda direnişlerle kazanacağız” diyorlar. **İşçi aileleri** ise ÇEL-MER işçilerinin mücadelesine sonuna kadar destek olacaklarını dile getiriyorlar.

Sinan Seçkin’in eşi Şehnaz Seçkin: Eşim için buradayım. Direniş için buradayız, ekmek için, hak için, sendika için buradayız. Günlerdir buradalar. Sendikal haklarını istedikleri için işten atılmaları doğru değil.

Ekmek kavgamız için, çocuğumuz için şu an içeride direnişler. Çocuğumuzun geleceği için orada. Eşimi destekliyorum. Sesimizi duyurmak için buradayız. Kızımın buraya geldim destek vermek için. Sonuna kadar yanındayız. Onları sonuna kadar destekliyoruz. Sesimizi duyurucağız buradan onlara.

Yadigar Köseadağ’ın eşi Meryem Köseadağ : Ben eşime sürekli destek veriyorum. Buradan ÇEL-MER patronuna sesleniyorum. Herkes çoluğu ile çocuğu ile buraya geldi. Lütfen herkesin hakkını versin. Şu anda haksızlık yapıyor. Sendikalaşmak işçinin hakkı. O işçinin hakkını vermediği için bu yola başvurduk. Bu nedenle biz de bu mücadeleye destek vermek için buraya geldik.

Benim eşim burada işten çıkarıldı. İçeride çalışan arkadaşları ile içeri girdiler. Çünkü çok kötü şartlarda çalışıyorlar. Her gün eşim akşam eve geldiğinde, birinin parmağını kaptırdığını, birinin kaza geçirdiğini anlatıyordu. Bizler de üzülüyorduk. Bir gün, daha yeni işe giren bir işçiye gece vardiyasına koymuşlar, o tehlikeli ortamda. Bu işçi de, ısınmak için sobaya tiner atarken soba alev alıyor. Ve işçimiz vefat ediyor. Eşi de onun ölümünden bir hafta sonra doğum yapıyor.

Şimdi biz merak ediyoruz. Acaba onun da bütün haklarını verdi mi? Bilmiyorum. Yani bu olay bizim de başımıza gelebilir. Bunun için buradayım. Tüm yetkililere duyurmak istiyorum, ÇEL-MER’de çalışan işçilerin hiçbir iş güvenliği yok. Hiçbir güvencesi yok. O nedenle sendikaya başvurduk. Benim eşimin de bir gün kazaya kurban gitmesini istemiyorum. Başka diyecek bir şey bulamıyorum.

ÇEL-MER patronuna yeniden sesleniyorum. Lütfen, işçinin, çocukların, annelerin hakkını verin. Biz başka bir şey de istemiyoruz sizden. İşçilerden birine 650 TL verip diğerine 3 bin TL veriyor, işine geldiği gibi hareket ediyor. Elini yıkadığın sabuna para yetmiyor.

Yadigar Köseadağ’ın annesi Gülistan Köseadağ:

İçeridekilerin hepsi benim oğlum. Gelinim ve torunumla buraya geldik. Benim şekerim var, hastayım. Oğlum, çocuğuna, bana bakıyor. Hakları için buradalar. İşten atıldılar. Tek biri değil, hepsi benim çocuğum. Haklarını alana kadar çabalayacaklar. Biz de sonuna kadar onların yanında olmak zorundayız.

Kenan Gezer’in eşi Sercan Gezer: İçeride eşim var çalışan. Kardeşim var işten atıldı. Sadece iki kişi değil. Hepsi bizim kardeşimiz. Onlar için buradayız. Onlara destek vermek için buradayız. Amacımız, onların yanında olmak, onlara destek olmak. Hakkımız için buradayız. Alacağız da! Başaracağız! Çalışma koşulları aileye çok yansıyor. Eşim yemek yemiyordu, üzülüyordu, uyumadığı günler bile oldu. Kiracıyız, çok zor oluyor. Ne olacak bu durum? Çocuk okutuyoruz. Yani çok zor. Çocuklarımız var, yetmiyor. Biz sadece hakkımız olanı istiyoruz. Bu mücadeleyi

doğru buluyoruz. Her zaman yanlarındayız.

Kurtköy’den UPS direnişçisi Bülent Karaağaç: Geç kalınmış bir işgal eylemi aslında. Daha önce yapmaları gerekiyordu. Çok güzel yapmışlar. Bu işgal eylemleriyle ancak, kazanabilirler. Çünkü çok uzun sürüyor. Kapıda direnmekle alırsın, ama patron pes ediyor. Böyle işgaller olacak ki patron pes etsin. İnatçı davranıyor patronlar. Tabi biz işçiler olarak daha inatçı davranmalıyız. İşgaller yapacağız, kapıda direnişlerle kazanacağız. Direne direne kazanacağız, başka yolu yok bunun.

İzmir’de ÇEL-MER direnişi selamlandı!

ÇEL-MER işçilerinin sürdürdüğü sendikal mücadele işgal eylemiyle devam ederken, İzmir’de BDSP’nin çağrısıyla 3 Ağustos günü gerçekleştirilen bir basın açıklamasıyla eylem selamlandı.

Kemeraltı girişinde gerçekleştirilen eylemde “ÇEL-MER işçilerinin onurlu mücadelesini selamlıyoruz. Direnişiniz direnişimizdir!” şiarlı ozalit kullanıldı.

Sahte referandum tartışmalarıyla işçi ve emekçilerin kafasının bulandırılmaya çalışıldığı şu günlerde baskı ve zulmün arttığı ifade edilerek şu sözlerle açıklamaya devam edildi:

“Ama bu kölelik koşullarına karşı çıkanlar da var! İşçi sınıfı yumruğunu masaya vurarak nelere kadir olduğunu gösteriyor. TEKEK direnişinde ortaya konan kararlı ve militan duruş bunun örneklerinden yalnızca biri. TEKEK’den bu yana birbiri ardına gündeme gelen pek çok direnişte de işçi sınıfının biriken öfkesi ortaya çıktı.

Sınıfın bu kararlı direnişlerine bugün bir yenisi daha eklendi. Gebze’de bulunan ÇEL-MER fabrikası işçileri DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlendikleri için işten çıkartılmışlardı.”

Açıklamada, mücadelesini sürdüren UPS işçilerinin de direnişi selamlandı.

ÇEL-MER ve UPS işçileriyle dayanışma çağrısının yapıldığı açıklamada, bu direnişlerin yanısıra bugün pek çok fabrika ve işyerinde lokal direnişler yaşandığı, sendikal çalışmaların yürütüldüğü ve kitlesel sınıf eylemlerinin gerçekleştirildiği dile getirildi. Tüm bunların arasında ÇEL-MER işçilerinin gösterdikleri tutumunun gerek metal toplu sözleşme sürecine denk gelmesi, gerekse tıpkı Sinter ve Brisa’da olduğu gibi işgal silahını yeniden sınıfın gündemine sokması bakımından büyük önem taşıdığının altı çizildi.

Eylem boyunca çevreden izleyen emekçilerin ilgisi yoğundu.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Alinteri, Mücadele Birliği ve BTS’nin imzacı olduğu basın açıklamasına DHF ve Devrimci Yolda Özgürlük destek verdi. Basın açıklaması alkışlarla ve sloganlarla coşkulu bir şekilde son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Ağustos Ayı Toplantısı Sonuçları

MİB MYK Ağustos ayı toplantısı gerçekleştirildi. Toplantının gündeminde şu konu başlıkları bulunuyordu:

- Referandum süreci üzerine değerlendirme
- İşkolunda gelişmeler
- MESS grup TİS süreci, değerlendirme ve planlama
- Bülten üzerine planlama

- Referandum süreci üzerine değerlendirme:

MYK, anayasa referandumu sürecini değerlendirmiş ve şu temel tespitlerde bulunmuştur:

1. Anayasa referandumu işçi-emekçi düşmanı gerici düzen güçlerinin iktidar uğruna verdikleri mücadelenin yeni sahnesidir. Çünkü referandumda oylanacak olan anayasa değişiklik paketiyle AKP cephesi gerici iktidar mücadelesinde yeni mevziler kazanmak ve karşı cephe üzerinde tam bir üstünlük kurmak istemektedir. Referandumda “hayır” diyenlerin başını çeken düzen güçleri ise bir yandan AKP’nin saldırı hamlesini boşa çıkarmayı, diğer yandan ise referandumu bir güven oylamasına dönüştürerek hükümet olmanın yolunu açmayı planlamaktalar.

2. Paketin 12 Eylül Anayasası ve darbecilerle hesaplaşıyor görüntüsü veren maddeleri ise, gerçekte bir kenar süsü olmaktan öteye geçmemektedir. Öyle ki, 12 Eylül darbecilerine yargı yolunun açılacağı iddia edilmekte ancak darbecilerin “zaman aşımı” güvencesine dokunulmamaktadır. Diğer bir maddeyle ise memurlara toplu sözleşme hakkı tanınacağı söylenmektedir. Aynı maddede grev hakkı tanınmayarak toplu sözleşme hakkının içi daha baştan boşaltılmakta, böylece işçi ve emekçiler bir kez daha aldatılmaktadır. Diğer maddelerin hemen tümü de benzer niteliktedir.

3. İşte tüm bunlardan dolayı referandum bir tuzak ve aldatmacadır. İki seçenekten ötesine izin vermeyen referandumda “Evet” ya da “Hayır” demek, gerici iktidar mücadelesine yedeklenmekten başka bir sonuç vermeyecektir. Bu gerçeklikten hareketle **MYK**, bu oyuna düşmemek ve aynı zamanda onu bozmak için **boykota çağırılmaktadır**. Boykot, pasif bir biçimde sandığa gitmemekle sınırlı bir tutum değil, sermaye düzenine ve partilerine karşı mücadeleyi yükseltmek demektir.

4. Ancak sendika bürokratları, bir kez daha şu ya da bu biçimde bu oyuna düştüler. Şu haliyle en net tutum açıklayan Hak-İş yönetimi bir kez daha tüm gücüyle AKP cephesini destekledi. Türk-İş yönetimi ise, tabanına ‘evet’ ya da ‘hayır’ oyu kullanması yönünde bir sınırlama getirmeyeceğini açıkladı. Böylelikle Türk-İş’in geleneksel “siyaset üstü sendikacılık” iddiası yinelenmiş oldu. Ancak bu iddia da bir aldatmacadır. Çünkü Türk-İş güya net tutum almayarak işçi sınıfını gerici düzen güçlerinin istismarına terk etmektedir.

DİSK yönetimi ise “Biz bu tuzaklara

düşmeyeceğiz. O yüzden DİSK referandum için ‘hayır’lı olsun diyor.” diyerek, “12 Eylül ürünü AnayasaK’a da, 12 Eylül uzantısı Banayasaya da hayır” başlıklı bir kampanya başlattı. DİSK yönetimi, yapılan anayasa değişikliklerinin kısmi olumluklar taşıdığını, ancak yetersiz olduğunu gerekçe göstererek daha iyi bir anayasa için çalışacağını açıklamıştır. DİSK yönetiminin çalışma arkadaşı ise TUSİAD’dır. Yani işçi sınıfının düşmanı tekelci burjuvaziyi temsil eden örgütle, “demokratik bir anayasa” hazırlayıp böylelikle ihtiyaç olunan “toplum sözleşmesi” adı altındaki aldatmacaya imza atacaklar. Mevcut sendikal anlayışı üzerinden kendini sermaye sınıfına çoktan teslim etmiş olan DİSK, bu tutumuyla büyük bir ihanetin parçası olmaktadır. Bu nedenle işçi sınıfı bu ihaneti gerçekleştirenleri affetmemeli, hesap sormalıdır.

5. İşçi sınıfının sorunlarının kaynağında ne sadece 12 Eylül Anayasası vardır ne de 12 Eylül düzeni anayasadan ibarettir. 12 Eylül darbesinin amacı, tüm düzen partilerinin üzerinde hemfikir oldukları sömürü düzeninin önündeki engelleri kaldırmak, sınırsız ve kuralsız bir sömürü cenneti yaratmaktır. Bu amaçla, mücadele örgütleri 12 Eylül ile ezilmiş, mücadeleciler sendikaların kapısına kilit vurulmuş, grevler yasaklanmış, işçi sınıfı ve emekçilerin ayakları bin türlü prangayla bağlanmıştır. 12 Eylül darbecileri tüm bunları sermaye sınıfı ve emperyalizme hizmet için yapmıştır. Bunun için 12 Eylül düzeninden hesap soracak olanlar, bu düzenin sahipleri değil işçi ve emekçilerdir. Bunun için 12 Eylül darbecileriyle birlikte bu darbeden beslenen tüm düzen güçlerinden hesap sormak ve kurulu düzeni değiştirmek için seferber olmalıyız.

6. Tüm bunlarla birlikte bilmek gerekir ki, işçi ve emekçiler lehine demokratik hak ve özgürlükler ancak kararlı ve örgütlü bir mücadeleyle kazanılır. Bunun

için en temel demokratik hak ve özgürlük taleplerimizi sermaye sınıfı ve iktidarından sökp almak için mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Metal İşçileri Birliği, bu temel noktalar ve yaklaşım üzerinden bir pratik çalışma içerisinde olacaktır.

- İşkolunda gelişmeler üzerine değerlendirme:

1. İstanbul Sanayi Odası (İSO) “en büyük 500” listesini açıkladı. Bu açıklama bir kez daha sermaye sınıfının krizi nasıl fırsata çevirdiğini gösteriyor. Çünkü açıklamaya göre 500 büyük işletme, üretim ve istihdamdaki azalmaya karşın kârlılıktaki büyük artışlar gerçekleştirmiştir. Bu “parlak” tablo, sömürünün katmerleşmesinin yeni bir ispatıdır. Bu liste içerisinde metal işkolundaki işletmelerin belli bir ağırlığı oluşturduğunu söylemek bile gereksizdir.

2. Kapitalistler payına sıklıkla yayınlanan bu parlak tabloların ifade ettiği pembe dünyanın karşısında işçiler ise tam bir cehennem yaşıyor. Öyle ki, işçilerin yaşam koşulları ağır ve dayanılmazdır. Geçtiğimiz günlerde bir İSDEMİR işçisinin bu koşullara dayanamamaktan dolayı intihar etmesi, işçi sınıfının ne durumda olduğuna dair bir işarettir. İSDEMİR işçisi kardeşimiz, bu çalışma ve yaşam koşullarına artık dayanamadığından intihar etti, ancak bir bütün olarak işçi sınıfı da aynı ağır koşullarda yaşamaya çalışmaktadır. Umudumuz ve çabamız, işçi sınıfının bu koşulları değiştirmek üzere mücadeleyi yükselterek kendisine bir çıkış yolu açması içindir.

3. Ağır çalışma şartlarının diğer bir sonucu ise artan iş cinayetleri ve kıyımlarıdır. Belirtmek gerekir ki, iş cinayetleri sonucunda her yeni gün yeni kurbanlar verilirken diğer taraftan da meslek hastalığı adı altında binlerce işçi ölüme terk edilmektedir. Bu,

işçi sınıfının önünde çok önemli ve ciddi bir mücadele konusudur. Bunun için **Metal İşçileri Birliği**'nin **Ankara**'da başlattığı **Yunus Dönmez** adlı işçi kardeşimizle ilgili kampanya son derece önemlidir. Dökülecek her kanımızın hesabını sormalı ve her işçi arkadaşımızın kılına dokunulmasını mücadele nedeni olarak görmeliyiz. İşte bunun için Yunus Dönmez konusunu, tüm alanlarda bir çalışmaya konu etmeliyiz.

4. İşçi sınıfının bu koşullar karşısında mücadeleden yana güçlü bir eğilimi olduğu gerçeği her yeni gün başlayan yeni bir direnişle kesinleşmektedir. Sürmekte olan çok sayıda direnişe eklenen yeni bir direniş de Gebze'deki ÇEL-MER direnişidir. Son derece önemli bir sanayi havzasında yaşanan bu işçi direnişine de özel bir ilgi göstermeli, destek ve dayanışmayı yükseltmeliyiz.

- MESS grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama:

1. MESS grup TİS süreci, şu haliyle hala taslakların hazırlanma aşamasında bulunuyor. Daha önce de belirttiğimiz gibi, taleplerin belirlendiği bu safha, sürecin sonraki seyri açısından belirleyici önemdedir. Böylelikle, işçilerin önüne sahip çıkacakları, arkasında duracakları bir hedef gösterilip gösterilmeyeceği ortaya çıkacaktır. Bu ilk safhada yapılacak mücadele hazırlığı, sonrası için de belirleyici olacaktır.

Şu haliyle **Türk Metal** ve **Çelik-İş** cephesinden en küçük bir olumlu ya da olumsuz işaret bulunmamaktadır. Bu, onların bir kez daha nasıl büyük bir ihanete hazırlandıklarını gösteriyor.

Birleşik Metal-İş cephesinden ise yapılanlar bu sessizlik ortamında oldukça önem kazanıyor. Halihazırda bu cephede, TİS taslaklarının hazırlıkları sürerken diğer taraftan da "TİS kurulları" oluşturuluyor. Metal işçilerinin tabandan sürece katılımını güvencelemek iddiasıyla gündeme getirilen bu örgütlere katılan işçi sayısının bini bulduğu iddia edilmekte. Kuşkusuz eğer gerçekten böyleyse, bu önemli bir sayıdır. Ancak tek başına taban inisiyatifinin yükseltilmesi için yeterli değildir. Zira, ilk olarak bu kurulları biçimsel olmaktan çıkarıp çalıştırabilmek, ikinci olarak da sendika yönetiminden bağımsız ayakları üzerinde durmalarını sağlamak gerekir. Bu bakımdan ise henüz ortada umutlanmak için bir nedenimiz bulunmamaktadır.

2. **Metal İşçileri Birliği**, bu sürecin tabandan örgütlenmesi için etkin bir çaba gösterecektir. Bir yandan taleplerin belirlenmesi sürecini, **TİS Sempozyumu**'nda ortaya konulan çerçeve üzerinden etkilemeye ve yönlendirmeye, diğer yandan ise **TİS komitelerini** örgütlemeye çalışacaktır.

Bu doğrultuda sempozyum öncesi ve sonrasında hazırlanmış bir dizi araç (imza, bildiri, ozalit, anket, röportaj soruları) tekrar kullanıma sunulmuş, bir dizi somut yöntem de belirlenmiştir. Ayrıca bu süreçle ilgili pratik müdahale planı oluşturulmuş ve somut hedefler konulmuştur. Bunun için burada yapılacaklar konusunda yeni bir tekrar yapmak gereksizdir. Önemli olan artık uygulamadır.

3. TİS sürecine ilişkin perspektiflerimize uygun bir pratik-politik yoğunlaşma içerisine girmek bundan sonra yerel birimlerin temel sorumluluğudur. Tüm yerel birimleri, amaçlarımıza uygun olarak hazırlanmış olan araçları etkin ve sistematik biçimde kullanmak üzere seferber olmaya çağırıyoruz.

- Bülten üzerine planlama:

Metal İşçileri Bülteni'nin Ağustos'un ilk hafta sonuna kadar çıkartılması hedeflenmektedir. Bu nedenle, alanlardan gelecek yazı katkılarının 8 Ağustos tarihine kadar iletilmesi gerekmektedir.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu
2 Ağustos 2010

Yunus Dönmez'le dayanışma eylemi

BU-SE Metal fabrikasında çalışırken meslek hastalığına yakalanan Yunus Dönmez'le dayanışma amacıyla 2 Ağustos Pazartesi günü OSTİM Metro çıkışında basın açıklaması gerçekleştirildi.

OSTİM'de çalışan işçilerin mesai saatleri bitimine denk getirilen basın açıklamasında "Güvencesiz çalışmaya, iş kazalarına ve meslek hastalıklarına karşı örgütlenelim - Yunus Dönmez yalnız değildir" pankartı açıldı.

Basın açıklamasında birçok sektörde en basit işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmadığı, sömürü düzeninin işçilerin ölen bedenleri, hastalanan organları, kopan kolları ile dönmekte olduğu ifade edildi. İş kazaları ve meslek hastalıklarının önlenmesinde yasa ve yönetmeliklerin güdük kaldığı, bu yasa ve yönetmeliklerin yine sömürü düzeninin çıkarına dönük hazırlandığı, kuralızsız çalışmanın yaygınlaştırıldığı söylendi.

Bu durumu değiştirecek ve işçi düşmanı yasaları parçalayacak gücün işçi sınıfının elinde olduğu ifade edilerek örgütlenme çağrısı yapıldı.

Yunus Dönmez'in hastane ve ilaç masraflarının BU-SE Metal patronu tarafından karşılanması ve malulen emekli edilmesi talep edildi.

BDSP, DP, DHF, Kaldıraç, Metal İşçileri Birliği tarafından örgütlenen basın açıklamasına yaklaşık 50 kişi katılırken OSTİM Metro çıkışı polis tarafından ablukaya alındı.

Kızıl Bayrak / Ankara

İmza standları Menemen ve Asarlık'ta

Metal sektöründeki TİS sürecinde metal işçilerinin taleplerini sendikalara ulaştırma hedefiyle kurulan imza stantları demir çelik işçilerinin servis güzergahlarında açılarak, imza talep ediliyor.

Geçtiğimiz hafta boyunca Menemen'de imza stantları açılarak demir çelik işçilerine TİS'lerde sürece dahil olma çağrısı yapıldı. Taleplerin tek tek sesli ajitasyonlarla duyurulduğu stantlarda işçilere TİS süreci ile ilgili bildiriler dağıtıldı. Bir yandan imza toplanırken diğer yandan da metal işçileri, talepleri için mücadeleye çağrıldı. Demir çelik işçileri, TİS ile ilgili bildirileri ilgiyle karşıladılar. Metal işçilerinin taleplerine farklı sektörlerden işçiler de destek vermek istediklerini ifade ettiler.

3 Ağustos günü sabah saatlerinde ise Asarlık'ta imza standı açılarak, Bakırçay-Aliağa havzasına ve Çiğli Organize'ye giden demir çelik işçilerine talepleri için mücadele etme çağrısında bulunuldu. Metal İşçileri Birliği'nin TİS sürecine dair hazırladığı kitapçıklar da yaygın bir şekilde dağıtılarak, imza istendi.

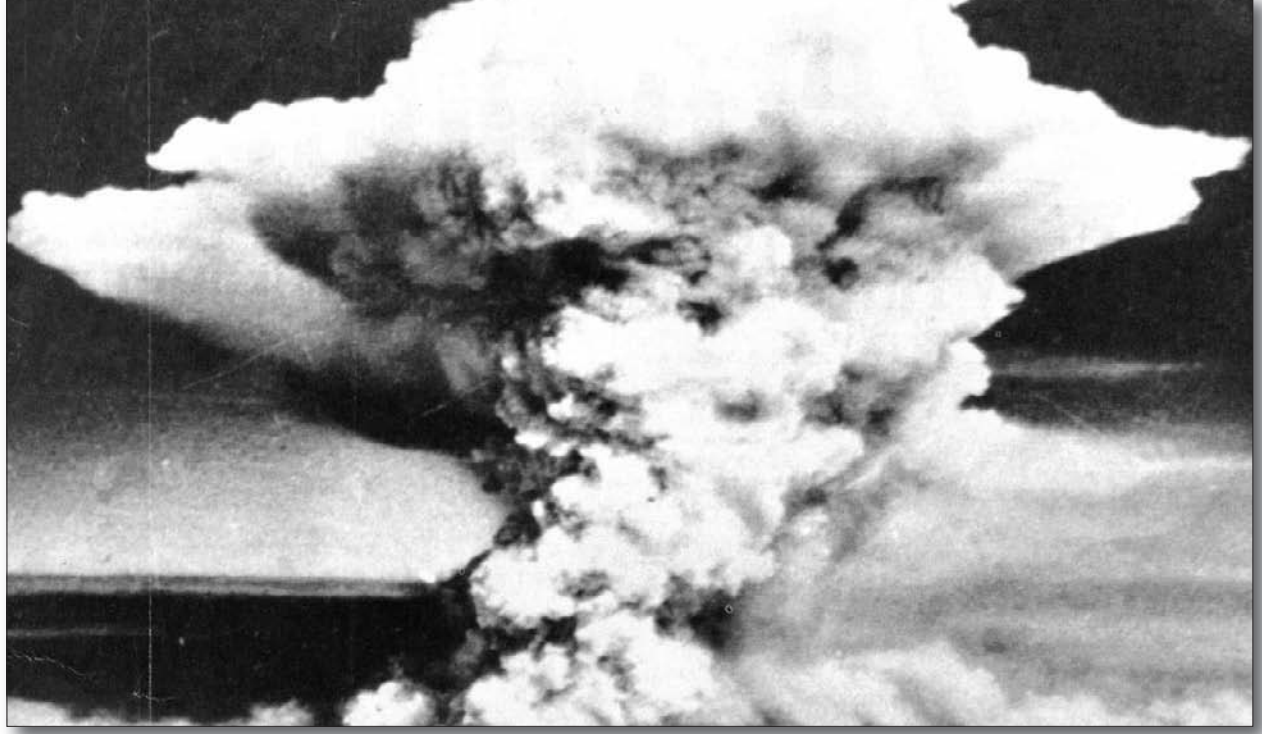
Metal İşçileri Birliği'nin hazırlamış olduğu "2010-2012 MESS grup toplu iş sözleşmeleri yaklaşırken... Taleplerimiz, örgütlenme ve mücadele ilkelerimiz" başlıklı broşürler 4 Ağustos günü Menemen'de 07.00-15.00 saatleri arasında demir-çelik işçilerine dağıtıldı. 08.00 ve 16.00 vardiyalarında yaklaşık 400 broşür işçilere ulaştırılmış oldu.

Daha önce yapılan dağıtımlardan daha fazla materyalin kullanıldığı bu dağıtımlara işçilerin ilgisi oldukça iyiydi. Dağıtımlar sırasında yapılan sohbetlerde işçiler, sendikaların (demir-çelik fabrikalarında Türk Metal Sendikası örgütlü) ihanetçi kimliklerine vurgu yaparken, bu sözleşme döneminde de yine ihanetin olacağını söylediler. MİB çalışanları da ihanetin önüne geçmenin tek yolunun işçilerin bu sürece müdahale etmesi olduğunu vurgulayarak işçileri TİS sürecinde taraf olmaya çağırdı.

Dağıtımlarda işçilerin tartıştığı bir diğer gündem ise referandum oldu. Bir işçi şu an en önemli gündemin bu olduğunu vurguladı. Metal İşçileri Birliği çalışanları da referandumu boykot edeceğini açıkladı. Şu anki anayasanın ve yeni anayasa taslağının işçilere hiçbir kazanım sağlamadığını, işçilerin "evetçiler" ve "hayırcılar" arasında taraf olmaması gerektiğini, işçilerin anayasayla değil mücadeleyle haklarını kazanacağı vurgulandı.

Metal İşçileri Birliği / İzmir

65. yıldönümünde Hiroşima ve Nagazaki katliamları

“Tarihin en büyük bilimsel kumarına 2 milyar dolar yatırdık ve kazandık.” ABD 33. Devlet Başkanı Harry S. Truman tarafından yapılan bu açıklama, ABD’nin 6-9 Ağustos 1945 tarihlerinde, Japonya’nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine attığı atom bombaları ile ilgili yorumunu özetler nitelikteydi. Göreve geldiği yıl, tarihin yazdığı en büyük katliamın talimatını veren Truman, saldırının üzerinden henüz 16 saat geçmişken, bilimsel bir deneyin sonucunu paylaşırcasına yaptığı şovla, ABD’nin dünyadaki tek güç olmak adına her türlü yolu deneyeceğini ilan ediyordu: “Bu bomba, 13 Şubat 1945 gecesi R.A.F uçaklarıyla Dresden’e atılan ve 130 bin Alman’ın ölümüne neden olan on tonluk bombalardan 2 bin kat daha güçlüdür... Dünya barışı adına daha güçlü bombaların üretimi için çalışmalar sürdürülmektedir...”

Aynı anlarda Hiroşima...

Başkan Truman’nın ABD’li bilim insanlarını överek gururla anlattığı atom bombası “Little Boy” (Küçük Oğlan), 3 savaş uçağı tarafından, saat 08.15 sularında Japonya’nın Hiroşima kentine getirilir. Yapılan bilimsel araştırmalar sonucu “en verimli” yükseklikte boşluğa bırakılan atom bombası, şehrin 600 metre yüksekliğinde patlar. Bombanın temel bileşeni olan uranyum patlamanın etkisiyle birlikte bir anda ısı, ışık ve sese dönüşürken, bilim insanlarının “titizlikle” hazırladıkları plan gerçekleşir ve şehirdeki binlerce insan bu enerji ile birlikte kavruarak can verir. Bombanın bırakıldığı bölgenin yükseltinin az olması sebebiyle özellikle seçildiği, bu sebeple patlamayla birlikte ortaya çıkan korkunç ısının hızla ilerleyerek hasarın kilometrelerce uzaklığa yayıldığı yine ABD’nin vahşi deneyini “başarılı” kılan etmenlerden biri olarak tarihe geçmiştir.

Yapılan araştırmalar, Hiroşima’ya atılan bombanın 80 bin insanın o anda ölümüne sebep olduğunu tespit ederken, 140 bin insanın açığa çıkan yoğun radyasyona maruz kalarak yakın dönemde

acılar içinde hayatını kaybettiğini de göstermektedir.

...ardından Nagazaki ve diğerleri

Hiroşima’yı harabeden, bitki-hayvan-insan, nefes alan her şeyi yok eden, kavuran bombadan üç gün sonra, bu kez ABD’li “Fat Man” (Şişman Adam) Nagazaki kentini yerle bir etmek için gönderilir. Benzer hasarlara ve hastalıklara yol açan yeni bombanın ise bu defa 67 bin insanı öldürdüğü kaydedilmiştir.

Araştırmalara geçen bu sayılar katliamın o günkü bilançosunu ortaya koyarken, sonrasında bu sayının çok üstünde insanın sakat kaldığı, yayılan radyasyonun doğal yaşamın bütün dengelerini alt üst ettiği bilinmektedir. Toprak ve suyun radyasyon sebebiyle zehirlendiği, uzun yıllar tek bir bitkinin bile yetişmediği Japonya’da bombanın etkisi bugün de hala kanserli doğan çocuklarla devam etmektedir.

“Bu deniz bir ölü deniz / İnsanlar ey nerdesiniz? /Nerdesiniz?” *

Hiroşima ve Nagazaki’ye atılan atom bombalarının üzerinden tam 65 yıl geçti. Görülüyor ki, 65 koca yıl yaşanan acıları, bugüne kalan hastalıkları silmeye yetmedi, tersine yenileri ekledi. İkinci paylaşım savaşı dönemine denk gelen bu katliamlar elbette emperyalizmin dünya halklarına saldırdığı ilk örnek değildi, son da olmadı. İnsanlık kapitalizmin vahşi egemenliği sürdükçe Hiroşimaları yaşamaya devam edecek. Emperyalist saldırganlık Halepçe, Felluce ve Bağdat örnekleriyle bugün dünyanın birçok coğrafyasında sürüyor. Bilimsel araştırmalar öldürene hizmet ediyor, teknoloji emperyalistlerin elinde bir silah gibi masum halklara karşı geliştiriliyor. Karşılığında ise, her coğrafyadan öldürülen masum insanların anısı emperyalizme karşı insanlığın kinini biliyor.

Bir yanda emperyalist saldırganlığa karşı direnenler, diğer yanda ölümlerimiz... Barbarlığa son vermek için 65 yıldır soruyorlar: “Ey insanlar, nerdesiniz?”

* Nâzım Hikmet’in Japon Balıkçısı şiirinden

Fransız polisinden ırkçı şiddet

Afrika kökenli kadınların Fransa’da düzenledikleri gösteride aralarında hamile kadınların ve çocukların da olduğu kitleye azgınca saldıran polisin uyguladığı şiddet kamera kayıtlarından ortaya çıktı.

21 Temmuz’da Paris’in La Courneuve bölgesinde gerçekleştirilen protesto gösterisinde çekilen görüntüler, Fransız polisinin azgın saldırısını gözler önüne serdi. Kaldıkları evlerden belediyenin proje değişikliği nedeniyle atılmalarını protesto eden yaklaşık 60 kişilik kitleye polis saldırdı.

Çıkartıldıkları apartmanın önünde sembolik olarak çadır kurarak oturma eylemi gerçekleştirmek isteyen göçmenlere saldıran polis, hamile kadınları ve çocukları yerlerde sürükledi. Polis saldırısının ardından çocuklardan şans eseri yaralanan olmazken, görüntülerde en az iki kadının yaralandığı hamile bir kadının ise baygınlık geçirdiği görülüyor.

Yaklaşık on yıldır oldukça ağır koşullarda yaşamak zorunda bırakılan göçmenlere uygulanan bu şiddet Fransız medyasında gündeme oturdu. Saldırının görüntüleri üzerine internet sitelerinde yapılan yorumlarda Fransız polisi eleştiriliyor. Polis teşkilatından yapılan açıklama ise oldukça tanıdık: “Göstericilere yapılan müdahalede yanlış bir şey yok. Müdahalenin dozu gayet normal.”

Kürt halkına dönük faşist saldırganlığa karşı...

“İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarını yükseltelim!

İşçiler, emekçiler,

Sömürgeci sermaye devletinin Kürt halkına dönük imha ve inkar saldırısı yeni boyutlar kazanarak devam ediyor. Gözaltı ve tutuklama terörü dur durak bilmiyor. Kürt hareketini fiziken tasfiye etme amaçlı askeri operasyonlar her geçen gün daha da yoğunlaşıyor. En iğrencinden bir şoven çığırtkanlık eşliğinde sürdürülen bu saldırganlık, günümüzde, ülkücü-faşistlerin başını çektiği örgütlü linç taburlarının saldırılarıyla tehlikeli bir düzeye çıkartılmış bulunuyor.

Önce Bursa-İnegöl ve ardından da Hatay-Dörtöl'de, ülkücü-faşist çeteler aracılığıyla linç girişimleri organize edildi. Bunu, Erzurum'da BDP konvoyuna dönük faşist saldırganlık izledi. Faşist saldırganlık zincirlerinden boşalmış bulunup, duracağı pek benzemiyor.

Sömürgeci Türk devleti Kürt sorunu konusunda tam bir acz ve çaresizlik içerisinde. Sorunu çözme gücü ve iradesini adeta yitirmiştir. Öyle ki, inkar ve katliamdan başka bir şey düşünmemektedir.

Emekçi kardeşler,

Milliyetçi-şoven propagandalarla sersemletilen linç taburları planlı bir biçimde kardeş Kürt halkının üzerine sürülüyor. Ev ve işyerleri tahrip ediyor. BDP'ye ait binalar talan ediliyor, yakılıp, yıkılıyor. Saldırıları pek çok yerde tam bir süre avına dönüşmüştür.

En başta sözde Kürt açılımının mimari olan devletin Başbakanı ve İçişleri Bakanı olmak üzere tek mil devlet ve hükümet yetkilileri, valileri ve bu arada da kirlili medya, tam bir ağız birliği halinde, tam bir gözü dönmüşlük örneği olan bu örgütlü ve planlı linç girişimlerini meşru görüyor, faşist saldırganları aklıyorlar. Bunu, AKP'sinden, MHP ve CHP'sine kadar sermaye partilerinin şoven açıklamaları tamamlıyor. Böyle yapılarak, açıkça yeni linç girişimlerine davetiye çıkartılıyor.

Tüm bu çabaların yegane amacı, ırkçı-şoven kışkırtmalar eşliğinde, Türkiye'nin ve Kürdistan'ın pek çok yerinde etle tırnak gibi iç içe yaşayan Kürt ve Türk emekçilerini birbirine kırdırma. Sömürgeci sermaye devleti Kürt halkına dönük saldırganlığı daha da derinleştirmek niyetindedir. İnegöl, Dörtöl ve Erzurum'da sahneye konulan planlı linç girişimleri de bunun ifadesidir.

Türk emekçileri,

Kardeş Kürt halkıyla kanlı bir boğazlaşmada hiç bir çıkarınız yoktur. Bu yönlü kışkırtmalardan uzak durulmalıdır.

Özgürlük ve eşitlik her ulus gibi kardeş Kürt ulusunun da en doğal ve en meşru hakkıdır. O kadar ki, halklarımızın samimi arzusu olan gönüllü bir birliktelik için bu olmazsa olmaz bir koşuldur. Gerçek bir kardeşlik de yine bu koşul varsa olanaklıdır. Öte yandan, sömürgeci burjuvazinin ve ırkçı-şoven güruhun “terör” olarak nitelediği Kürt halkının mücadelesi de tümüyle haklı ve meşru bir kurtuluş mücadelesidir. Tam da bu nedenledir ki, Türk emekçileri gönüllü bir birliğin yolunu döşemek üzere, iradelerini bu yönde kullanmalı, her zamankinden daha

çok ve inadına Kürt halkının özgürlüğünü savunmalıdırlar. Gerçek şu ki, sömürgeci burjuvazinin halklar arası kanlı boğazlaşma tuzağı ancak ve ancak böyle boşa çıkartılabilir.

Kürt emekçileri!

Sömürgeci devletin ülkücü-faşist çeteler aracılığıyla tezgahladığı provakasyonlara karşı her zamankinden daha uyanık olmalısınız. Sömürgeci sermaye devletine duyduğunuz kin haklı ve meşrudur. Sömürgeci Türk devletine ve onun gerisindeki ABD başta olmak üzere emperyalist güçlere her zamankinden de şiddetli bir güvensizlik duyulmalıdır. Fakat bunun en küçük biçimde de olsa Türk emekçilerine dönük olmasına izin verilmemelidir. Tam tersine, kaderiniz Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birdir. Düşman ortak ve kurtuluş birleşik bir mücadeleden geçmektedir. “Bölücülük” demagojisinin karşısına “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarı ile çıkmanın tam zamanıdır. Kazandırıcı olan da budur.

Aksi halde Kürdistan ne bağımsız ne de özgür olabilir.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, bir kez daha, en içten kardeşlik duygularımızla Kürt halkının yanında olduğumuzu ilan ediyor, tüm ilerici ve devrimci güçleri, Kürt halkına dönük faşist saldırganlığa karşı her zamankinden daha fazla sorumluluk almaya, “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarı temelinde birleşik, devrimci bir mücadelenin örülmesi için tüm güçlerini ve imkanlarını seferber etmeye çağırıyoruz.

Kahrolsun sömürgecilik!**Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!****Faşist saldırganlığa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!****İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu****(BİR-KAR)**

03.08.2010

Bielefeld'de Kürt halkına yönelik saldırılar protesto edildi!

İnegöl ve Dörtöl'de gerçekleşen saldırıları kınamak ve Kürt halkıyla dayanışmak için Bielefeld'de eylem yapıldı. BİR-KAR eyleme “Kürt halkına özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!” şiarlı Almanca pankartla katıldı. Eylemde Almanca “Türk ordusu Kürdistan'dan defol!”, “Yaşasın enternasyonal mücadele!”, “Dayanışma mücadele demektir, faşizme karşı her yerde kavgal!”, Türkçe olarak da “Kürdistan faşizme mezar olacak!” sloganları sıklıkla atıldı.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylem Bielefeld merkezinde yapılan basın açıklamasıyla son buldu.

BİR-KAR / Bielefeld

Afganistan'da kadınları emperyalist işgalciler mi kurtaracak?

Emperyalist güçlerin Afganistan'ı işgalinin üzerinden 9 yıl geçti. Bu süre zarfında emperyalistler uyguladıkları en kirli yöntemlere ve sergiledikleri tüm vahşete rağmen Afganistan'da batağa saplanmış bulunuyorlar.

Bu bataktan çıkmanın yollarını arayan emperyalist işgalci güçler, geçtiğimiz günlerde 70 ülkenin dışişleri bakanları ve üst düzey yetkililerinin katılımı ile Kabil'de bir konferans gerçekleştirdiler. Ağır bir yenilgi yaşamadan Afganistan'dan çıkmanın hesaplarını yapan emperyalistler, çözümün bir parçası olarak 9 yıldır çatışma içinde oldukları ve işgalin gerekçesi olarak öne sürdükleri Taliban ile işbirliği yaparak bataklıktan kurtulmaya çalışıyorlar. Toplantı öncesinde emperyalistler, basına yaptıkları açıklamalarda işgalin sürmesini Afganistan'da kadınların durumu üzerinden gerekçelendirmeye kalktılar. Afgan kadınlarının Taliban'dan "çektiklerini" anlattılar. Gerçekleştirdikleri sayısız katliama rağmen utanmazca BM güçlerinin Afgan kadınları için bir güvence olduğunu söylemekten de geri durmadılar.

Emperyalist politikaların savunuculuğunu yapmak amacıyla ideolojik propaganda aygıtı olan medyanın devreye girmesi için de uzun bir süre geçmesi gerekmedi ve dünyaca ünlü *Times* dergisi son sayısına bir Afgan kadını "kapak" yaptı.

"Afganistan'ı terk edersek bu olacak!"

Times dergisinin son sayısındaki fotoğraf 18 yaşındaki Afganlı bir kadın olan Ayşe'ye ait. Burnu kesilmiş olarak görülen Ayşe'nin fotoğrafının yanına ise şu başlık atılmış: "Afganistan'ı terk edersek bu olacak!" Kocasının ailesinin kendine köle gibi davranmasından dolayı evden kaçan Ayşe, Taliban güçleri tarafından yakalanıyor. Ayşe'nin burnunun ve kulaklarının kesilmesine karar veriliyor ve cezayı ise kocası uyguluyor.

Times'ın Afganistan ve Pakistan bürosunun kadın şefi Aryn Baker tarafından yazılan makalede ABD birliklerinin çekilmesinin Afgan kadını için yıkıcı bir bedel olacağı ifade ediliyor. Ayrıca yazının devamında

bu fikri kuvvetlendirecek açıklamalar yer buluyor. Ayşe'nin korkuyla "bu insanlar bana bunu yaptı, onlarla nasıl uzlaşırız" sözlerinin yanı sıra, milletvekili Fevziye Kufi'nin "Barış için kadın hakları feda edilmemeli" ifadesi yer alıyor. Ayrıca Afganistan'da bir program yapımcısı olan Mozdah Cemalzade de, "Barış yapmak için kadınları kurban ederseniz, onları destekleyen erkekleri de kurban etmiş ve ülkeyi köktendincilere teslim etmiş olursunuz" açıklamasında bulunuyor.

Bir yıl önce yaşanmış bir olayın (Ayşe'nin burnunun ve kulağının kesilmesi) şimdi "piyasaya" sürülmesi, medyanın işlevi ve medya-iktidar ilişkilerini yansıtmaları açısından açıklayıcı bir örnek. *Times* dergisi hiç de Afganistan'daki kadınların haklarını savunan bir yerde durduğu için değil, emperyalistlerin Afganistan'daki politikalarına hizmet etmek ve süren işgali meşrulaştırmak amacıyla bu haberi yapıyor.

Peki Afganistan'da kadınlar neler yaşıyor?

30 yılı aşkındır devam eden gerici savaşlar ve son 9 yılda yaşanan emperyalist işgalin acılarını kuşkusuz ki yoksul Afgan halkı yaşamaktadır. Geçtiğimiz günlerde

Wikileaks isimli internet sitesinde yayınlanan, Afganistan işgalini içeren gizli belgeler, yaşanan vahşeti özetler niteliktedir.

Afganistan'da kadınlar ise hem emperyalist güçlerin, hem de gerici güçlerin baskılarını yaşıyorlar.

Geçtiğimiz nisan ayında bir gazeteye açıklamalarda bulunan RAWA (Afganistan Devrimci Kadınlar Derneği) sözcüsü Mariam Raw ise Afganistan'da kadınların durumunu şu sözlerle anlatıyor: "(...) Köktendincilerin 1992 yılında (Rus birliklerinin çekilmesiyle oluşan güç boşluğunda) ülkenin kontrolünü geline geçirmesinden bu yana kadınların durumu oldukça kötüleşti. Afgan kadınlarının NATO ve Amerikan birliklerinin saldırıları nedeniyle hayatta kalma güvenceleri yok. Ayrıca günlük yaşamları içinde cinsel tacizlere, tecavüzlere, kaçırılmalara, zorunlu evliliklere, aile içi şiddete göğüs germek zorunda kalıyorlar. Bu kadar sahipsizlik karşısında bulunan bu kadınlara ne Karzai Hükümeti ne de onun polisi herhangi bir koruma sağlamıyor."

Bugün, emperyalist işgalcilerin Afganistan'dan çekilmesi elbette kadınların kurtuluşu için çözüm olmayacaktır. Afganistan da kadınlar, tüm Afgan halkları ile birlikte aynı zamanda gerici-dinci güçlere karşı da mücadeleyi yükseltmek zorundadırlar.

Beyaz Saray'dan Wikileaks'e "rica"!

Beyaz Saray, Wikileaks internet sitesinden, Afganistan savaşıyla ilgili daha fazla bilgi yayımlanmasını istedi.

Beyaz Saray sözcüsü Robert Gibbs, NBC'ye yaptığı açıklamada, 90 bin belgenin yayımlanmasının, ABD ile çalışan Afganistanlıların ve savaş müttefiklerinin hayatlarını tehdit ettiği gerekçesiyle daha fazla belge yayınlanmamasını istedi.

Afganistan'daki işgalci güçlerin sivil katliamları gerçekleştirdiğinin ve Afganistan'da hüküm süren barbarlığın kanıtı olma niteliğindeki belgeler gündeme otururken, yeni belgelerin "güvenlik" gerekçesiyle yayımlanmaması isteniyor. Gibbs, Beyaz Saray'ın, belgeleri elinde tutan kişiden bunları yayımlanmamasını rica etmekten başka yapacak şeyi olmadığını söyledi.

Bununla beraber belgeleri Wikileaks'e sızdıran Bradley Manning isimli 22 yaşındaki askerin, Kuveyt'ten Virginia'daki bir askeri cezaevine götürüldüğü bildirildi. Askerin, mahkemeye çıkana kadar Quantico Deniz Üssü'nde kalacağı belirtildi.

Referandum ve devrimci yurtsever tavır...

M. Can Yüce

Öncelikle son 2-3 yıldır iktidar kavgası ekseninde meydana gelen gelişmeleri doğru anlamak gerekir. Bu konuda doğru bir kavrayış olmadan doğru bir tavır geliştirmek ve almak da mümkün değildir. İlk olarak sorulması gereken soru şudur:

Egemenler katında süren kavgâ, bir demokratikleşme kavgası mı, reform eğilimi ile statüko arasındaki kavgâ mı, yoksa demokrasi programı ve niyeti olmayan iki egemen blok arasında süren kavgâ mı?

Her şeyden önce bu sorunun doğru yanıtını vermek gerekiyor. Bugüne kadar yaşanan gelişmeler ve olaylar, bu soruya gerekli yanıtı vermiştir. Örneğin Ergenekon Davası üzerinden sürdürülen mücadele, gerçek anlamda kontrgerillayı açığa çıkarma ve tasfiye hareketi midir? Yine darbelere karşı verildiği iddia edilen kavgâ, neden 12 Eylül, 28 Şubat, 27 Nisan darbe ve muhtıralarına karşı bir tutumu ve tutarlı bir mücadeleyi içermiyor?

Sorulması gereken başka bir soru da şu: Eğer bu bir demokratikleşme mücadelesi değil, egemen blokların kendi “iç” iktidar kavgası ise devrimci yurtsever tutum ne olmalıdır? Tarafların peşinden sürüklenmek mi, taraflardan birinin payandası olmak mı, yoksa daha ilkeli, stratejik ve kendi çizgisinde bağımsız bir duruş mu sergilenmeli?

Bu konuda yapılan tartışmaları, ileri sürülen görüş ve gerekçelerini izlemeye çalışıyoruz. İlk planda söylenenlerin özeti şudur: Statükocu güçlerin, Kemalist iktidar odaklarının, ordunun, yüksek yargının tartışma konusu olması, yıpranması, iktidar konumlarının sarsılması kötü müdür? Son yapılan anayasa değişikliği paketiyle bazı olumlu adımların atılması, 12 Eylül darbecilerine yargı yolunun açılması kötü müdür, ya da bunları neden desteklemeyelim?

Kuşkusuz egemenler katında süren kavganın bazı politik, psikolojik ve pratik sonuçları olacaktır. Bu bağlamda süren kavganın niyet ve hedeflerinden bağımsız olarak ordunun tartışma konusu olması, yıpranması, bazı generallerin yargılanması çok önemlidir. Bu yıpranma, gözden düşme ve yargılanma sürecini daha sarsıcı ve devrimci zeminlere oturtmaya çalışmak, örneğin 12 Eylül yargılanmasını, bir bütün olarak sistem yargılanması talebine bağlamaya çalışmak gerekiyor. Ancak bu ne kadar doğru ve gerekliyse, bu konuda doğru devrimci perspektif ve eksen gözden kaçırmamak da o kadar doğru, hatta olmazsa olmaz niteliğinde kaçınılmazdır!

Burada anılan kavganın ortaya çıkardığı boşlukları genişleterek değerlendirmek, çelişkilerin derinleşmesini sağlayıcı taktikler geliştirmek, egemenler arası kavganın sonuçlarını düzenin ve devletin gözden düşürülmesi hedefine bağlamak önemlidir! Ancak bu, taraflardan birinin payandası olmayı gerektirmez. Dahası bunu taraflardan birinin politik hedeflerini gözden kaçırıcı, onun tutumunu farklı göstermeyi, örneğin “demokratikleşme” olarak yansıtmayı gerektirmez ve haklı göstermez!

Aslında en büyük yanılgı bu noktada düğümlenmektedir. Bu yanılgı, bize göre, ilkeli bir bakış açısından, stratejik ve programatik bir duruştan yoksun olmaktan kaynaklanıyor. Gelişmelerin özünü kavramak yerine, tek tek her gelişmeyi veya “parçayı”

bütünün özünden kopararak ele almak, bu yanılgının en önemli çıkış noktasını oluşturmaktadır. Örneğin Anayasa’dan Geçici 15. maddenin çıkarılması, 12 Eylül’e yargı yolunu açılması kötü mü, ya da bunu desteklememenin bir anlamı olabilir mi gibi soru ve yaklaşımların ana mantığı, sözünü ettiğimiz programatik bakış yoksunluğundan kaynaklanıyor. Oysa tek başına ele alındığında Geçici 15. maddenin kalkmış olmasına hiçbir devrimci, demokrat ve yurtsever itiraz etmez. Tersine bu talebi ta başından beri dile getiren, 12 Eylül cuntasının yargılanmasını isteyen, 12 Eylül Anayasası’nın çöpe atılmasını savunan ve bu uğurda mücadele eden tutarlı devrimciler olmuştur! Egemenler ve onların destekçileri ise her zaman bu mücadelenin karşısında olmuşlardır. Bu çok açık! Ama sorun şu:

Temel sorun, AKP’nin meclisten geçirdiği ve şimdi referanduma sunulan paketin politik hedefi ve özüdür. Bu, bugüne kadar kazanılan iktidar mevzilerini koruma ve güvence altına alma ve nihai hedef olarak bütün iktidar iplerini ve erklerini elinde toplama mücadelesidir! Geçici 15. madde ve diğerleri anılan bu hedefi gizlemenin ve geniş yığınlar kabul ettirmenin araçlarıdır, bu bağlamda verilen “tavizlerdir”. Geçmişte de benzer yöntemler sıkça kullanılmıştır. 1991 tarihinde eklenen geçici bir madde ile o güne dek verilen cezalarda indirim yapılmış, ama bu “iyileştirme” ile birlikte Terörle Mücadele Kanunu geçirilmiş ve yasallaştırılmıştır! Yüzlerce idam “hükümlüsünün” idam edilmemesi, 20 ve 10’ar yıllık ceza çekmeleri sonucu “serbest” bırakılmaları, yine binlercesinin hemen tahliye olması tartışmasız “iyi” olmuştur. Ancak bu, bir bütün olarak Terörle Mücadele Kanunu’nun özünü değiştirmez, onun desteklenmesini gerektirmez! Terörle Mücadele Kanunu da “tek ve bütün bir paket” idi.

Soru şu, “demokratikleşme” vaazeden güçler, hükümetler, neden bu “olumlu”, “iyi” madde ve uygulamaları ayrı bir paket, ya da kategorik olarak ayrı bir yasa olarak getirmezler? Bu konuda bir engel mi var? Gerçekten demokratikleşme politikaları varsa bunu niye yapmazlar? Yoksa bu “olumlu” adımları esas hedeflerini ve politikalarını gizlemenin, meşrulaştırmanın ve kitlesel bir dayanağa oturtmanın birer aracı olarak mı kullanıyorlar?

Referanduma sunulan paketin içinde de tek başına ele alındığında görece “olumlu”, iyileştirici ve gerekli

maddeler var. Ancak bunların tümü paketin özünü değiştiriyor mu? Ya da bunların tümü demokratikleşme hedefinin birer parçası mı, yoksa bütün iktidar erklerini tek elde toplama politikasının bir gereği mi? Yanıtlanması gereken temel soru budur!

Bu soruya yanıtımız yazının genel yaklaşımından da anlaşıldığı gibi çok açıktır: Süren çatışma, bir iktidar savaşıdır, yapılanlar birer demokratikleşme adımları değildir. Ya da “tabanda” süren mücadelenin doğal veya kaçınılmaz sonucu olan “reformlar” değil, iktidar erklerini tekleştirme programının gerekleridir!

“Demokratik Açılım” laflarının en sık edildiği bir dönemde, Kürtler ve diğer “kimlikler” ile ilgili tek bir sözün dahi bu paketin içine konulmaması, bir unutkanlık mı, yoksa başka politik hesapların bir gereği mi? Kuşkusuz ortada bir unutkanlık yok. En genel anlamda resmi çizginin sürdürülmesi konusunda bir “milli mutabakat” var. Bu konudaki bir “sapmanın” veya “tavizin” sürdürülen iktidar kavgasında güçlendirici değil, zayıflatıcı bir etken olduğunu, olacağını gören AKP, bu alana girmemeye büyük bir özen göstermiştir. İdeolojik ve politik olarak burjuva anlamda demokrat olmayan, resmi çizgiyi kendi “meşrebince” savunan AKP’nin kavgasını verdiği Anayasa paketinde Kürtler ve diğer kimlikler hakkında tek bir söz dahi etmemesi, bu anlamda şaşırtıcı olmamıştır!

“Hayırcı” kanat, başka bir ifadeyle geleneksel iktidar odakları ve onların savunucularının yaklaşımı, elbette çok açıktır. Onlar da var olan mevzilerini kaybetmek istemiyorlar. Referandumda bütün güçlerini toparlayıp sonuç almak istiyorlar. Baykal ve Kılıçdaroğlu operasyonu da bu bağlama oturuyor. Bunlar, resmi çizginin, 12 Eylül’ün, geleneksel odakların en rafine savunucularıdır. Bu blokun çizgisi ve duruşu çok açık ve genişçe deşifre olduğu için üzerinde uzun uzadıya durmak gerekmiyor, kanısındayız.

Bu noktada, devrimci ve demokrat, yurtsever tavır ne olmalıdır?

Açık ki özü saptırılan, başka ayrıntılarla karartılan ve referandum platformuyla farklı bir noktaya getirilen süreç, egemenler cephesinde süren çok boyutlu ve uzun vadeli bir iktidar savaşıdır! Bu iktidar savaşı ve çelişkileri derinleştirmek, bunun ortaya çıkardığı sonuçlardan yararlanmak, kendi iç kavgalarında ortaya çıkan belge, bilgi ve olanakları devletin ve düzenin deşifreyonuna dönüştürmek gerekiyor. Bunlar ne kadar gerekliyse, aynı zamanda bu süreçte herhangi bir iktidar kanadının payandası olmamak, onun veya bunun peşinden sürüklenmemek, onun veya bunun yedeğine düşmemek, devrimci bağımsız çizgide bağımsız duruşu korumak devrimci yurtsever olmanın kaçınılmaz ilkesel bir gereğidir. Bu bağlamda pratik olarak bu referandumda bağımsız duruş, “Evet” veya “Hayır” tutumu değil, bu oyunun aleti ve parçası olmamanın bir gereği olarak sandık başına gitmeyi reddetmektir!

Çok açıkça anlaşılabileceği gibi bizim “sandık başına gitmeyi reddetme” tavrımızın dayandığı temeller, üzerinde şekillendiği gerekçeler, “başka” güçlerin temellerinden ve gerekçelerinden çok farklıdır!

3 Ağustos 2010

BDSP'den Mamak Kültür-Sanat Festivali'ne mesaj...**“Yarın bugünden başlamak zorundadır!”****Merhaba yoldaşlar, merhaba dostlar!**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak; **Mamak İşçi Kültür Evi**'nin düzenlemiş olduğu **“Geleceksizliğe ve güvencesizliğe karşı Mamak 7. Kültür-Sanat Festivali”**ne katılan tüm işçi ve emekçileri, tüm ilerici ve devrimci güçleri devrim ve sosyalizmin zaferine olan inancımızın sıcaklığı ile kucaklıyor, selam ve sevgilerimizi iletiyoruz.

Kardeşler!

Kapitalist sistem her alanda epey zamandır bir krizin içine yuvarlanmış durumda. Üretici güçlerin sınırsız gelişimi engelleniyor; bilimsel gelişmeler insanlığın yararına değil, bir avuç asalak kapitalistin hizmetine koşuluyor. Kapitalist üretimin devamını sağlamak ve sermaye sınıfının kârını artırmak amacıyla üretim sürecinde ve enerji üretiminde kullanılan zehirli kimyasal maddeler hızla doğanın kirlenmesine neden oluyor, doğa iklimsel değişime uğruyor. Ve tüm bu yaşananlar düzenin efendileri tarafından kayıtsızlıkla izleniyor. Tüm insanlık göz göre göre yıkıma sürükleniyor.

Ekonomik kriz sonucunda işsizlik artıyor, açlık ve sefalet büyüyor. Milyonlarca insan sağlıksız konutlarda, milyonlarcası ise ya evsiz ya da açıkta, sokakta yaşıyor. Üretim bolluğuna rağmen sırf fiyatlar düşmesin ve asalak kapitalistlerin kâr oranları azalmasın diye ya ürünler tahrip ediliyor, ya çürümeye bırakılıyor veya üretici güçlerin tüm potansiyelleri kullanılmıyor. Öte yandan tüketim sonuna kadar kışkırtılıyor, insanlar sınırsız bir tüketime teşvik ediliyor. Var olan insan ilişkileri de dahil olmak üzere her şey alınıp satılacak, tüketilecek şekilde metalaştırılıyor. Açlık ve sefaletin kucağına itilmiş işçi ve emekçi kitleler, burjuvazinin şişirdiği tüketim kalıplarını aşamayarak varlık-yokluk arasında derin bir çelişki yaşıyorlar.

Bugün insan soyu yarattığı onca maddi ve kültürel birikime rağmen, kapitalist sistem tarafından neredeyse önünü göremeyecek bir hale getirilmiş bulunuyor. Bugünkü maddi ve kültürel olanaklar sayesinde her alanda bilimsel gelişmeleri izleyip, müdahale ederek daha da geliştirebilecek, entelektüel, ruhsal ve fiziksel gelişmenin ve yetkinleşmenin ileri aşamalarına geçebilecek insan soyu, üzerine çöken karabasandan dolayı kıpırdıyamıyor. Kapitalizmin karabasani insan bilinci üzerine oturduğundan toplum tam bir akıl tutulması yaşıyor. Bir tarafta teknoloji ve bilim, öte tarafta korkunç bir gericilik, yozlaşma ve cahillik...

Kardeşler!

Yaşananlar, insanı insan olmaktan çıkaran, herşeyi bir meta haline getiren, her türlü yoz kültürü dayatarak gelişim sınırlarına ket vuran kapitalist sistem bir devrimle ortadan kaldırılmadıkça, insanlığın kurtuluşunun da mümkün olmayacağını apaçık gösteriyor.

Kuşkusuz ki, yozlaşmış kültür biçimlerine müdahale tek başına kültür alanının kendi içinden yapılamaz. Kitlelerin davranışlarının, kültürlerinin, genel olarak hayatı algılayış biçimlerinin değişimi her zaman olduğu gibi şimdi de devrimci pratiğin ve mücadele içinde yaratılacak olan yeni dayanışma-paylaşma-üretme ilişkilerine bağlı olacaktır. Yani devrimci mücadelenin ivmesini yükseltmeden bu konuda gerçek ve somut gelişmeler beklemek

gerçekçi değildir. Ama öte yandan, işçi sınıfı devrimcileri açısından yarın bugünden başlamak zorundadır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleleri dönüştürmek isteyen komünistler, yüzlerce başka yolun yanında onların yaşadıkları alanları tanımak, oraları dönüştürmek, düşünme biçimlerini etkilemek, bunun için de alternatif alanlar yaratmak zorundadırlar.

İşte **Mamak İşçi Kültür Evi** böyle alanlardan biridir.

Mamak İşçi Kültür Evi, görev ve sorumluluk bilinciyle önüne çıkartılan her türlü engel ve güçlüğü aşarak yoluna büyük bir kararlılıkla devam etmektedir.

Mamak İşçi Kültür Evi, 7 yıllık bir mücadele tarihinde küçümsenemez bir miras ve birikim yaratmıştır.

Mamak İşçi Kültür Evi, artık bu ülkenin dostun da düşmanın da kabul ettiği alternatif devrimci ve sosyalist kültür odaklarından biridir.

Sermaye düzeninin, devrimci güçleri hayatın içinden söküp atma çabalarına verilecek pratik yanıtlardan birinin de işçi ve emekçilerle birlikte yaratılan, onların öz kurumları olma bilinciyle hareket eden **Mamak İşçi Kültür Evi**'ni ve ona katkı sunan

tüm işçi ve emekçi dostları festival vesilesiyle bir kez daha en içten devrimci duygularımızla selamlıyor, yüreklerimizi yüreklerinizi yanına koyuyoruz...

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

5 Ağustos 2010

Mamak'ta festival heyecanı...

Mamak İşçi Kültür Evi tarafından düzenlenen “Geleceksizliğe ve Güvencesizliğe Karşı Mamak 7. Kültür Sanat Festivali”nin hazırlıkları yoğun bir şekilde sürüyor. Çalışma çok yönlü bir şekilde örgütleniyor. Mamaklı emekçilerin kapıları tek tek çalınarak festivalin çağrısı ulaştırılıyor.

6-8 Ağustos tarihleri arasında gerçekleştirilecek festival yaklaşırken, son hazırlıklar tamamlanıyor. Festival Hazırlık Komitesi, 1 Ağustos günü yaptığı toplantı ile festival günlerini kolektif bir şekilde örgütlemek için planlamalarını gözden geçirerek işbölümü yaptı. Yapılacak işler üzerinden ekipler oluşturuldu.

Sanat atölyeleri, programlarını festivalin gündemlerine göre hazırlarken provalar tüm hızıyla sürüyor. Mamak İşçi Kültür Evi Sanat Atölyeleri aynı zamanda kendi çalışmalarını tanıtmaya amacıyla da gerçekleştirecekleri gösterimlere heyecanla hazırlanıyorlar.

Güçlü bir festival programı için...

Aile hekimliği ve referandum gibi gündemlerin festival günlerinde güçlü bir şekilde ele alınacağı bir festival programı hazırlama yönündeki çabalar da sürüyor. Festival programının direnişteki işçilerin sesini ve soluğunu taşıyacak bir şekilde olabilmesi için programda direnen işçilerin yer alması sağlanmaya çalışılıyor.

İşçi ve emekçilerin yaşadıkları yakıcı sorunlara karşı gerçekleştirilecek eylemler de örgütlenecek. Buna göre 9 Ağustos Pazartesi günü Veli Gündüz Şahin Sağlık Ocağı önünde saat 12.30'da aile hekimliği uygulaması ile sağlıkta ticarileşmeye karşı parasız sağlık talebinin öne çıkartılacağı bir basın açıklaması gerçekleştirilmesi planlandı.

Canlı tartışmalarla sürdürülen faaliyet sırasında festivalin emekçiler tarafından sahiplenildiği ve ilgi ile beklendiği gözlemleniyor. İşçi ve emekçilere demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltme çağrısının yapıldığı festival çalışmaları sırasında yoksulluğa ve yozlaşmaya, sefalet ve geleceksizliği katmerleştiren saldırılara, referandum gündemi üzerinden düzen içi it dalaşını boykot etme çağrısı da gündemleştiriliyor.

Kolektif bir emekle örgütleniyor

Festivalin kolektif bir emekle örgütlenmesi üzerinden sürdürülen atölye çalışmaları festival programına yönelik provalarla devam ederken, diğer yandan ise festival hazırlık komitesi ve gençlik komisyonu yan yana gelerek festivalin hazırlıklarını daha etkili bir şekilde sürdürmek için çaba harcıyor. Mamaklı emekçilerin festivale ilişkin kolektif katkılarını örgütlemek için en küçük olanak dahi değerlendiriliyor. Festival tanıtım belgeseli emekçilere ulaştırılıyor. Sendikalar ve demokratik kitle örgütleri bir bir ziyaret edilerek festivale ilişkin katkı ve destekleri isteniyor. Kültür Evi tarafından hazırlanan deklarasyon metni üzerinden destekçi olmaları da talep ediliyor.

Öte yandan radyo-televizyon duyuruları ile daha geniş emekçi kitlesine ulaşma hedefiyle hareket ediliyor. Program ve “Türkülerinle, halaylarınla, şiirinle şarkılarınla sesinle soluğunla- Mamak Kültür Sanat Festivali'ne sen de emeğini kat-yüreğini yüreklerimizin yanına at” şiarlı afişler yaygın bir şekilde kullanılıyor.

Mamak 7. Kültür Sanat Festivali Hazırlık Komitesi

10. Munzur Kültür ve Doğa Festivali gerçekleştirildi

"Dersim'de İkinci 38'e Hayır! Kimliğimiz, kültürümüz, inancımız ve Munzurumuz ile örgütlenelim" şiarıyla örgütlenen 10. Munzur Kültür ve Doğa Festivali 28 Temmuz-1 Ağustos tarihleri arasında Dersim'de gerçekleştirildi. Nazımiye'de başlayan festival programı kapsamında, Dersim Merkez'in yanısıra Ovacık, Hozat, Mazgirt ve Pülümür ilçelerinde de etkinlikler gerçekleştirildi.

28 Temmuz Çarşamba günü Nazımiye ilçesinde başlayan festival programı kapsamında Düzgün Baba ziyareti gerçekleştirildi. Belediye bahçesinde verilen kahvaltının ardından, Düzgün Baba Cem Evi'nde lokma dağıtımı, protokol konuşmaları ile "Kızılbaş ve Alevilik" konulu panel gerçekleştirildi. Program, konserlerle sona erdi.

29 Temmuz Perşembe günü Dersim Merkez Festivali, saat 11.00'de Festival Yürüyüşü ile başladı. Şehir dışından gelenler yoğun polis ve asker noktalarından geçtikten sonra Dersim merkeze ve çevre ilçelere giriş yapabildi. Şehir dışından gelenler Dersimliler tarafından davul zurnalarla karşılandı. Festival meşalesinin yakılmasından sonra programlar başladı. Müzik dinletileri, sergiler, paneller ve tiyatrolar akşama kadar sürdü. Konser alanı olan Atatürk Stadyumu'nda program Dersim Belediye Başkanı Edibe Şahin'in açılış konuşmasıyla başladı. Şahin, İnegöl, Dört Yol ve Erzurum'da gerçekleşen faşist saldırılara değinerek mücadelenin saldırılar karşısında güçlenerek devam edeceğini belirtti. Ardından DEDEF Genel Başkanı Özkan Tacar, Munzur Vadisi üzerine yapılmak istenen barajların '38'de yapılanlardan farksız olduğunu belirtti. Konser programında ise Koma Hivron, Grup Haykırış ve Erdoğan Emir yer aldı.

31 Temmuz Cumartesi günü festival programına 07.30'da konuklara verilen kahvaltı sonrasında Mercan Vadisi'ne Munzur Çevre Derneği ve çeşitli köy derneklerinin düzenlediği yürüyüşle başladı. Yürüyüş Yarımkaya Köyü'nden Mercan Vadisi'nde yapımı tamamlanan baraja kadar sürdü. Yüzlerce kişinin katıldığı yürüyüşte yapılan konuşmalarda Mercan HES'e ve Uzunçayır barajlarına engel olunamasa da bundan sonra yapılması planlanan barajlara ve her türlü saldırılara karşı mücadelenin büyütüleceği vurgulandı.

Yürüyüşün ardından Yarımkaya Köyü'nde Pınar Sağ, Mehmet Ekin, Grup Haykırış ve Grup Yorum müzik dinletisi gerçekleştirdi. Yarımkaya Köyü Derneği Başkanı Seyfi Çaresiz ve İHD Dersim temsilcisi Av. Barış Yıldırım birer konuşma yaptı.

Etkinliğin ardından Ovacık merkeze dönüldü. Burada Allionani, DEDEF, Genel-İş sendikası temsilcilerinin, Tunceli Üniversitesi'nden bir öğretim görevlisinin ve İstanbul Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Ahmet Atalık'ın katıldığı çevre konulu bir panel düzenlendi.

Akşam saatlerinde ise Gürsel Ekici, Ali Haydar Can, Yılmaz Çelik, Burhan Berken ve İlkey Akkaya konserleri gerçekleştirildi.

Barajlara karşı yürüyüş

1 Ağustos Pazar günü festival tertip komitesi tarafından barajlara karşı bir eylem örgütlendi. Seyit Rıza Meydanı'nda toplanan kitle barajın yapılmasıyla

sular altında kalan ziyaret yeri Gola Çeto'ya yürüdü. Onbinlerin katıldığı coşkulu eylemde Hasankeyf'ten ve Bergama'dan gelen temsilcilerin yanısıra Karadeniz İsyandır Platformu, Çarşı Grubu, DEDEF ve Munzur Koruma Kurulu adına da konuşmalar gerçekleştirdi. Konuşmalarda barajların, operasyonların ve HES'lerin karşısında mücadeleye devam edileceği vurgulandı. Eylem boyunca "Munzur özgür akacak!", "Dersim onurdur, onuruna sahip çık!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Baraj yapma boşuna, yıkacağız başına!", "Direne direne kazanacağız!", "Munzur, Bergama, Karadeniz, tarih, kültür, insanlık direniyor!" sloganları atıldı.

Tutuklamalara karşı eylem

Aynı gün ayrıca, Mersin'de gözaltına alınan 7 YDG okurundan 5'inin tutuklanması protesto edildi. Sanat Sokağı'nda saat 17.00'de bir araya gelen kitle belediye binasına doğru yürüdü. Burada yapılan basın açıklamasında Kürtler, Aleviler, Lazlar, Romanlar için açılımlardan söz edilirken baskı, yıldırma ve sindirme politikalarının da sürdüğü söylendi. Bir yandan Kürtler sokak ortasında katledilirken diğer yandan da ilerici devrimci güçlerin tutuklama saldırılarıyla karşı

karşıya kaldığı ifade edildi.

YDG okurlarının yanısıra son dönemde tutuklanan TAYAD'lılara ve Devrimci Proletarya okurlarına da değinildi. Eylem boyunca "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Dersim faşizme mezar olacak!" sloganları atıldı.

Festival boyunca festival alanında Eksen Yayıncılık standı açılırken, konser alanlarında ve çevre gezilerinde Kızıl Bayrak gazetesi satışı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Dersim

2. Aknehir Kültür ve Sanat Festivali gerçekleştirildi

Yaz süreciyle birlikte Samandağ'ın birçok köyünde düzenlenen festivaller, Aknehir beldesinde bu yıl ikincisi düzenlenen kültür-sanat festivaliyle devam etti.

Festivalin 30 Temmuz programı saat 20.00'da Metin Yılmaz konseri ile başladı. Türkülerini kitleyle paylaşan Metin Yılmaz'dan sonra sahnayı Epik Sanat Tiyatro Topluluğu aldı. Kısa bir skeç sunan Epik Sanat'ın ardından sahnayı Kardeş Türküler aldı. Farklı dillerde ezgileriyle kitleyi coşturan Kardeş Türküler'le birlikte ilk gün programı sona erdi.

31 Temmuz günkü program ise saat 16.00'da çocuk tiyatrosu ve gösterileri ile başladı. Ardından saat 17.00'da Türkiye'nin birçok farklı ilinden şairlerin katılımıyla "Dilin öne eğilmesin" başlıklı şiir dinletisi gerçekleştirildi. Bu bölümde anadilde eğitimin önemi, 12 Eylül'ün şiir üzerinde yarattığı tahribat ve yozlaşmaya karşı nasıl mücadele edileceği gibi konular da tartışıldı. Gece programı kapsamında ilk önce sahnayı yerel bir grup olan Grup Serüven aldı. Grup Katre'nin sahne almasıyla ilerleyen festival programının sonunda ise Arap şarkıcı Hala Al Kaseer sahne aldı.

Festivale iki gün boyunca yüzlerce kişi katıldı. Festivalde BDSP'liler Kızıl Bayrak gazetesi ve Eksen Yayıncılık kitaplarını stand açarak emekçilere ulaştılar.

Kızıl Bayrak / Antakya

Direnışçi ÇEL-MER işçisinden mektup...

“Tüm işçiler kazanacak!”

Direnışçi bir ÇEL-MER işçisinin gazetemize işgal eyleminden önce gönderdiği bu mektubu okurlarımızla paylaşıyoruz...

Geriye dönölüp tarihe bakıldığında zannederizki - bize sürekli gösterilen de, anlatılan da odur- ülkeler arası savaşlar, toprağı, yeraltı/yerüstü zenginliklerini paylaşım savaşları, milliyet savaşları ve din savaşları anlatılır.

Doğrudur. Bu tarihin bir yüzünü anlatır. Ve böylelikle insanlık, hangi dine mensup olursa olsun en mükemmel dine inandığını, hangi millete/halka mensup olursa olsun en akıllı, en üstün ırk olduğunu zanneder. Kendinden olmayanı küçük, yanlış, hakir görür. Fakat tüm insanlık şu basit soruyu samimi olarak kendine sorabilse; “Ben bu dünyaya geldiğimde bana nerede, nasıl bir dinde, hangi milliyette, hangi ülkede, nasıl bir ailede doğup büyüyeceğim sorulmadığına göre; bu benim de hiç kimseden üstün ve küçük olmadığının bir göstergesi olmalıdır.” diyebilse bu sorun kendiliğinden hallolur, düzelir.

Fakat bize anlatılmayan gerçek bir tarih de vardır ki, bu, hayatın tüm güzelliğini/çirkinliğini, açlığını/tokluğunu, haklılığını/haksızlığını oluşturur. Bu da sınıflar savaşlarıdır. Tıpkı çok eski tarihlerde Spartaküs diye bir kölenin etrafında tüm kölelerin birlik olup efendilerine isyan etmesi gibi... Tıpkı eski tarihlerde Amerika’daki kadın işçilerin uzun süreli çalışma saatlerine hep beraber karşı koymasına gibi... Tıpkı ülkemizde 15-16 Haziran işçi hareketinde, işçilerin o günkü yasalara ve haksızlıklara karşı İzmit’ten İstanbul’a yürüyüşleri gibi... Tıpkı çok yakın tarihte TEKEL işçilerinin Ankara’nın göbeğinde, ellerindeki tüm hakların alınmasına karşı yaptıkları o şanlı direniş gibi...

Bu anlatmış olduğum direnişlerin tümü çok anlamlıdır ve değer taşımaktadır. Biz işçiler olarak yaşanan bu isyanları ve direnişleri pek bilmeyiz ve hatta ilgilenmeyiz bile. Tabii ki sistemin çarkları bir gün gelir bizi de kapar ve ezip geçer. İşte o zaman anlarız. Çünkü o güne kadar birbirimize güvenmemişizdir. Çünkü o güne kadar kendi alacağımız kırıntıların hesabını yapmışızdır. Hayat bizi öyle bir hale getirmiştir ki hepimizin cüzdanı bomboştur fakat envai çeşit, renk renk kredi kartları vardır. En lüksünden cep telefonlarımız vardır. Hepimiz borç batağında debelenir dururuz. Elimiz kolumuz bağlanmış. Hayat bize öyle oyunlar oynar ki, evimizden sokağa adım attığımızdan itibaren... Sadece kendi menfaatimizi düşünür, sürekli uyanık olma mantığı ile insani tüm değerlerimizden uzaklaşırız.

Bizler de Gebze/Şekerpınar’da kurulu olan ÇEL-MER Çelik Fabrikası’nda çalışan işçiler olarak işverenlerin tüm oyunlarına alet olup yıllar yılı sömürülmüştük. Fabrikada her zam döneminde kendiliğinden gelişen anlık tepkilerden başka bir şey olmuyordu. Onlarda da fabrikadaki iki bölümün (sıcak ve soğuk) inatlaşması oluyordu. Bu iki bölüm, sanki düşman güçlermiş gibi, sürekli birbiriyle inatlaşıyordu. Örneğin, bir bölüm tepki gösterdiğinde diğeri inadına ters hareket edip çalışmayı sürdürüyordu. Çalışanların almış olduğu zam, işverenin sadece iki dudağı arasında oluyordu. Bu yaşananlar yıllar yılı aynen davem etti.

Son süreçte işveren krizi bahane edip üç yıldır zam yapmıyor ve elimizdeki tüm hakları (primlerin, mesailerin düşürülmesi gibi) gaspediyordu. İşçilere, “İster çalış ister çalışmal!” diyerek kapıyı gösteriyordu. Ve bizler geçmişte yaşanmış tüm olumsuzluklara rağmen artık birşeyler yapmak gerektiğini düşünerek, Gebze BMİS’e üye olmaya karar verdik. Örgütlenme, sendikalaşma, hak arama konusunda pek de tecrübeli ve bilgili değildik.

Üyelik çalışmasına başlar başlamaz işverenin saldırısına maruz kaldık. 19-21 Haziran tarihleri arasında 12 işçi arkadaşımızın işten atılması üzerine biz de kapıda ve üretimde direnişe geçtik. Direnişimizin 15. gününde işveren ve sendika arasındaki görüşmelerin sonunda işe geri alındık. Bu gelişme, bize bir zafer kazandığımızı düşündürdü. Ancak yanıldığımızı çok kısa bir süre sonra anladık. Çünkü işveren ve adamları boş durmuyordu. Sürekli olarak sorgularla, istifa baskılarıyla ve tehditlerle karşılaşıyorduk.

Bizler de bu gelişmeler karşısında hemen tavrımızı ve tepkimizi koyuyor, ses çıkarma eylemi, kısa süreli de olsa iş bırakma eylemi ve yemeklerden sonra toplu hareket etme eylemleri yapıyorduk. İşverenin bir sonraki saldırısında ise ilk olarak 13+9, 22 kişiyi daha işten çıkardı. Daha sonrasında bir arkadaşımızın daha işten çıkartılmasıyla 23 kişi direnişe devam ediyor.

Mücadeleye başladığımız ilk günden itibaren bizler de artık bir çok şeyi öğreniyoruz. Bu süreçte direnişteki ve içerdeki işçi arkadaşların bir bütün halde, birlik ve dayanışma halinde hareket etmesi işvereni bir hayli zorluyor ve saldırılar artarak hem içerde hem de dışarda devam ediyor. İçeride tüm arkadaşlara antipropaganda yapılıyor. Patron artık bu işin bittiğini, akıllı olmamız gerektiğini, sendikanın bu fabrikaya giremeyeceğini, rahat durursak 25/2’den çıkışın olmayacağı gibi sözlü sataşmalarda bulunuyor. Direnişteki arkadaşlarımıza da fabrika önünden uzak bir noktada tutmak için yoğun bir polis barikadı tutuyorlar. Pankartlarımızın asılmasını engelleyerek, sürekli karakola götürüp yıldırmaya ve korkutmaya çalışarak baskıyı her geçen gün arttırıyorlar.

İçerideki ve dışarıdaki işçi arkadaşlar olarak bu davanın ekmek ve insanca yaşanılacak iş ortamı

dolayısıyla onurlu bir dava olduğunun bilincine her geçen gün daha da varıyoruz. Bu süreçte biz ÇEL-MER işçileri olarak önemli şeyler öğreniyoruz. Bizi ziyarete gelen işçilerin, emekçilerin ve dostların değerini daha iyi anlıyoruz.

Çevre fabrikalardan işçiler ziyaretimize geldiler. Petrol-İş’in yeni örgütlenmiş olduğu Enplast işçileri sınırlı da olsa geldiler. Gebze BMİS’e üye olan Dostel Fabrikası’ndan 08.00-16.00 vardiyası komple direnişimize ziyarette bulundu. Kurtköy’de direnişte olan UPS işçilerinin ziyaretleri, Gebze BMİS’e üye olan bazı fabrikalardan temsilci ve işçi arkadaşların bizi ziyaret etmesi bize ve direnişimize çok büyük bir güç veriyor.

Bizler de direnişteki ÇEL-MER işçileri olarak bir grup arkadaşımızı, Tuzla’daki tersane işçilerini, Pendik’teki Samka Metal işçilerini ve Kurtköy’deki UPS işçilerini yerinde ziyaret ederek görüştük. Onlara destek olmaya çalıştık. Kendi imkanlarımız ile 1980 öncesi sendikal mücadele veren devrimci sendikacı Kenan Budak’ın anmasına iki otobüsle ailelerimizle birlikte katıldık. Daha sonra Taksim’de basın açıklaması ve yürüyüş yaptık. Daha sonra Taksim’de basın açıklaması ve yürüyüş yaptık. Kartal’da da tersane işçileri, Samka işçileri ve ÇEL-MER işçileri olarak yürüyüş yaptık. Yine kendi imkanlarımızla bastırdığımız el ilanlarını eylem yaptığımız yerlerde ve Gebze’de dağıttık. Şimdiye kadar bunları yaptık, bundan sonra direnişimizi geliştirmek için elimizden geleni yapacağız.

Gelinen aşamada şunu her geçen gün daha iyi anlıyoruz. Bizim bu mücadelemizi daha da yükseltmek ve başarıya ulaştırmaktan başka bir şansımız yok.

Çünkü biz kazanırsak tersane işçileri de kazanacak,

Çünkü biz kazanırsak Samka Metal işçileri de kazanacak,

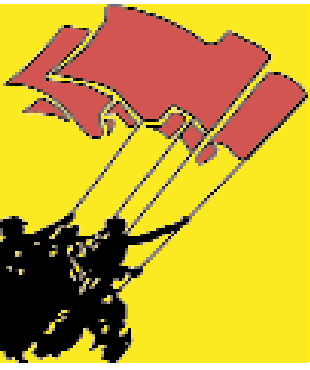
Çünkü biz kazanırsak UPS işçileri de kazanacak,

Çünkü biz kazanırsak itfaiye işçileri de kazanacak,

Çünkü biz kazanırsak TÜM İŞÇİLER KAZANACAK!

Direnışçi bir ÇEL-MER Çelik işçisi

Mücadele Postası

Baydemir'e soruşturma ve hakaret

Osman Baydemir'in Munzur Festivali'nde gerçekleştirilen bir panelde yaptığı konuşma üzerine Cemil Çiçek hakaret dolu bir açıklama yaparken, Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı da soruşturma başlattı.

Jet hızıyla soruşturma

31 Temmuz günü Munzur Kültür ve Doğa Festivali kapsamında gerçekleştirilen "Kürt sorunuyla muhataplık konusu ve demokratik özerklik" isimli panelde konuşan Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir, demokratik özerkliğin birlik ve beraberlik projesi olduğunu söyleyerek, Türk bayrağının ve sarı-yeşil-kırmızı bayrağın yan yana dalgalanacağını söylemişti. Baydemir'in konuşmasıyla ilgili olarak Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı ve İçişleri Bakanlığı tarafından jet hızıyla soruşturma açıldı.

Çiçek'ten Baydemir'e hakaret

Kanal 7'de katıldığı Başkent Kulisi adlı programda soruları yanıtlayan Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, Baydemir'e hakaret etti. Türkiye'nin en önemli sorunu olarak "güvenlik sorunu"nu gösteren Çiçek, Baydemir için de "organları yer değiştirmiş bir adam" ifadesini kullandı. Daha önceden de Kürt düşmanı çıkışlarıyla gündeme gelen Çiçek bu kez saldırının boyutunu hakarete vardırması oldu.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Naki Bulut için hekimlerden açıklama

Muğla Devlet Hastanesi'nde görevli Genel Cerrahi Uzmanı Opr. Dr. Naki Bulut'a "Devleti zarara uğrattığı" gerekçesiyle 19,20 TL para cezası verilmesi 2 Ağustos günü İstanbul Tabip Odası'nda gerçekleştirilen basın açıklamasıyla kınandı.

TTB 2. Başkanı Prof. Dr. **Özdemir Aktan**, TİHV Başkanı Prof. Dr. **Şebnem Korur Fincancı** ve ATUD Başkanı Prof. Dr. **Ümit Biçer**'in katıldığı basın açıklamasında Muğla Tabip Odası Başkanı Dr. Naki Bulut'un bir tutukluyu, insan hak ve özgürlüklerine ve meslek etiği kurallarına uyararak kolluk kuvvetlerinin yanında muayene etmek istemediği için para cezasına çarptırıldığı ve hakkında soruşturma açıldığı belirtildi.

Basın toplantısının açılış konuşması **Özdemir Aktan** tarafından yapıldı. Aktan, meslektaşının bir hekimin yapması gereken en doğru hareketi yaptığını, hasta ve insan haklarına sahip çıktığını ifade etti. Aktan şunları söyledi: "Ayrıca biliyorsunuz Dr. Naki Bulut, genel cerrahittir. Türk Cerrahi Derneği de arkadaşımızın sonuna kadar arkasında durarak bu olayı kınayan bir açıklama yapmıştır. Dolayısıyla ben hem Türk Tabipleri Birliği adına hem de mensubu bulunduğum Türk Cerrahi Derneği adına yapmış olduğum bu davranış nedeniyle kendisine teşekkür ediyorum."

Prof. Dr. **Ümit Biçer** ise, Bulut'un yaşamış olduğu bu durumun hekimlerin neredeyse her gün yaşadıkları bir problem olduğunu belirterek tutukluların tedavi alma sürecinde, jandarmanın ya da güvenlik görevlilerinin ortamda bulunmasının sağlıklı muayene olanaklarını ortadan kaldırdığını ifade etti.

Biçer, bu durumun ayrıca hekim ve hasta arasındaki gizlilik ve güven ilişkisini de sekteye uğrattığını vurgulayarak şunları söyledi: "Ama Türkiye'de bu etik kural Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı ve Sağlık Bakanlığı arasında imzalanan üçlü protokole göre ihlal edilmektedir. Bu ihlal nedeniyle her gün hekimler jandarma ya da güvenlik görevlileri ile karşı karşıya getirilmekte ve bu olayda olduğu gibi komik bir soruşturma, komik bir talep gündeme çıkabilmektedir. Buradaki etik tutumla ilgili olarak hasta hakları yönetmeliği, biyotıp sözleşmesi, diğer taraftan hükümlü ve tutuklularla ilgili olarak 2005 yılından sonra yapılan yakalama ve gözaltı yönetmeliğinde yapılan değişiklikler aslında çelişki oluşturmakta, bu çelişkinin giderilmesi gerekmektedir."

Dolayısıyla son olarak hasta ve hekim arasındaki etik kuralları ihlal eden bu üçlü protokolden Adli Tıp Uzmanları Derneği olarak Sağlık Bakanlığı'nın imzasını çekmesini istiyoruz"

Şebnem Korur Fincancı da hükümetin, Sağlık Müdürlüğü'nün ve Sağlık Bakanlığı'nın ikiyüzlü tutumunu teşhir ederek şunları ifade etti: "Sevgili meslektaşımızın, hastanın haklarını gözeterek, hastanın mahremiyetini korumak adına üçlü protokolü işletmeye çalışanlara direnmesi bu hakların tüm insanlığa yayma çabasının bir parçasıdır. Dolayısıyla biz Türkiye İnsan Hakları Vakfı olarak Dr. Naki Bulut'a teşekkür borçluyuz. En azından insan haklarının korunmasının belli gruplara ait olmadığını unutmamak gerekiyor. Son olarak Mavi Marmara olayında insan hakları savunucularının burada bu tutumdan vazgeçmelerini kınamak gerektiğini düşünüyoruz"

Kayseri İşçi Bülteni işçilerle buluştu

Kayseri İşçi Bülteni'nin Temmuz sayısının dağıtımı Kayseri'de yapıldı. Sigortası, güvencesiz çalışmaya karşı mücadele çağrısı yapan bülten işçi servislerinin yoğun olarak kalktığı merkezlerde ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtıldı.

Geçtiğimiz hafta içerisinde Eskişehir Bağları'nda organize sanayi işçilerinin servis güzergahlarında yapılan dağıtımın sonrasında Belsin semtinde bulunan işçi duraklarında da dağıtım gerçekleştirildi. Özellikle Cıngıllıoğlu metal fabrikasındaki işçilerin sigorta hakkını kazanmasıyla ilgili yazılar işçilerin dikkatini çekti. Bülten dağıtımı sırasında güvencesiz, sigortasız çalışmaya karşı mücadeleyi içeren sohbetler gerçekleştirildi. Cıngıllıoğlu işçilerinin mücadelesine destek çağrısı ile dağıtılan bülten, işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Kayseri İşçi Bülteni çalışanları

**Referandum
oyununa boykot!..**

BOYKOT!

**Çözüm devrimde,
kurtuluş sosyalizmde!**

**Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu**

